

proza **EGO**

Ioana Baetica – născută la 20.01.1980, în Turnu-Măgurele, jud. Teleorman. A absolvit Facultatea de Litere, Universitatea București. Masterat de Antropologie Culturală și Dezvoltare Comunitară, Facultatea de Științe Politice, Școala Națională de Studii Politice și Administrative (SNSPA), București. Colaborează a cenaclului literar Euridice, participantă la proiectul „Biblioteca de poezie“, în cadrul Facultății de Litere, București; moderatoare a cenaclului literar Litere 2000. A publicat proză, eseuri, recenzii de carte în: *România Literară*, *Fracturi*, *Vatra*, *Deci* (supliment *Academia Cașavencu*), *Ziua literară*, *New Internationalist* (Oxford, Toronto); poezie și proză scurtă la Liternet (www.liternet.ro) și Noesis, nr. 2/2000 (www.noesis.ro).

Ioana Baetica este membră a grupului literar **Fracturi**

© 2004 by Editura Polirom

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4 ; P.O. BOX 266, 700506

București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37 ;

P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României :

BAETICA, IOANA

Fișă de înregistrare / Ioana Baetica ;

pref. de Liviu Antonesei – Iași : Polirom, 2004

216 p. ; 20 cm (Ego. Proză)

ISBN : 973-681-600-1

I. Antonesei, Liviu (pref.)

821.135.1-31

Printed in ROMANIA

Ioana Baetica

Fișă de înregistrare

Prefață de Liviu Antonesei

POLIROM
2004

Rafinament și provocare literară. Un fel de prefață la un debut remarcabil

Provocarea, ah, provocarea !

Este foarte posibil ca unii dintre cititorii acestei cărți să nu treacă de primul text, ba chiar să nu ducă nici măcar lectura acestuia până la capăt. În ciuda eforturilor înaintașilor – de la Conachi și Negruzzi la Creangă, de la Rebreanu la Bogza și junele Eliade –, cărora li s-au adăugat postrevoluționar poeți și prozatori precum Emil Brumaru, regretatul Nedelciu, Ștefan Agopian, Ianuș, băiatul celălalt, din Galați, Mihai Gălățanu, ori eu însumi, cititorul român este, cel mai adesea, pudibond, reticent la eroticele. Reticent în declarații, vreau să spun, pentru că e parșiv și fariseu! Ca și cum ar fi apărut prin generare spontană ori butășire, nu ca toți oamenii pe pământ de la Facerea Lumii încoace, prin vechea și plăcuta împreunare a trupurilor. Și ca și cum n-ar fi răsfoit pe ascuns, încă din zorii postrevoluției, reviste pornografice tipărite la începuturile liberalizării postcomuniste pe hârtie proastă și de-abia foarte de curând pe cea lucioasă cu poze colorate. Nici nu mai vorbesc de patima vizionării peliculelor X, nici de limbajul curent tot mai intens sexualizat, chiar și în împrejurări în care nu s-ar cuveni neapărat, cum am auzit recent la o ceremonie funerară ! Da, dar, la porțile

duplicitate ale Orientului, ceea ce este permis vulgului pare interzis tocmai scriitorului, altfel Bogza ori Eliade n-ar fi fost amenințați cu pușcăria, prin anii '30, iar recent n-ar fi pățit același lucru cei doi poeți deja amintiți. Altfel nici eu nu m-aș fi trezit pus la stâlpul infamiei de un deputat pentru un poem erotic – dar nu din cale-afară de îndrăzneț! –, într-o defunctă revistă locală.

Am început așa, mai întâi, ca s-o previn pe tânăra și curajoasa autoare că nu va avea o viață ușoară în fața publicului român cu această carte, mai mult, că și critica de afiliere academică va strâmba pudică din nas. Și, în al doilea rând, am început așa tocmai pentru a forța inerția publicului, dacă nu și, adesea, prosteasca duplicitate, parșivul fariseism ale acestuia. Nu e mai puțin adevărat că și Ioana Baetica știe ce este aceea o provocare ca la carte! Primul capitol al microromanului *Pulsul lui Pan*, care deschide cartea, este o mică și robustă – vorba politicianului american! – enciclopedie a sexului în toate formele sale de manifestare. Avem de toate aici, ca într-un bazar oriental – sex „normal“, dar și oral, pedofilie, spermatofagie, dar și consumul inedit al părului pubian ș.a.m.d. M-am întrebat de ce autoarea a ținut să ne facă de la bun început această spectaculoasă, toridă și vag atroce trecere în revistă. Pentru a ne provoca? Desigur, dar într-un sens ceva mai adânc decât pare la prima vedere. Ea nu ne-a provocat de dragul provocării, ci ne-a provocat pentru a ne verifica și selecta. Ne-a supus probei cu apa regală. Cine trece cu bine de acest prim text/test, cine nu este dizolvat de acid merge mai departe – ca în skinneriana instruire programată! Iar cine merge mai departe are norocul să parcurgă o carte splendid construită, de un rafinament aproape desăvârșit – aproape, pentru că mai supraviețuiesc unele asperități ale vârstei,

unele mici teribilisme, să le zic „fracturiste“, pe care oricum le prefer celor „fripturiste“ ale vreunui Fănuș ori ale altuia!

Rafinamentul construcției...

Și se va întâlni cu acest rafinament încă din al doilea text al cărții, „Pianissimo“, conceput ca un lung mesaj prin poșta electronică adresat de o femeie altei femei, în care sunt evocate începuturile, neprecizate pe genuri, ale sexualității infantile – și care pentru expeditoarea mesajului vor și rămâne în aria homofiliei –, dar sunt evocate atât de subtil, atât de duios în cele din urmă, atât de poetic, încât poți avea senzația că ai de-a face cu o altă autoare decât în cel dintâi. Nu. Autoarea este aceeași, dar versatilitatea sa, capacitatea sa de proiecție sunt cu totul remarcabile. Ca să fiu sincer până la capăt, în ceea ce privește dimensiunea erotică a cărții, acest capitol îmi place cel mai mult. Primul mai mult m-a amuzat prin aglomerarea aproape imposibilă – și, de altfel, evident livrescă! – de mărci ale sexualității. Și, astfel, de-abia după ce treci și de al treilea și de al patrulea text și ajungi la sfârșit, constăți că tocmai ai terminat lectura unui roman admirabil construit – autoarea îi spune „fracturist“, dar eu, care, de pildă, am citit *Zgomotul și furia* de Faulkner ori *Cvartetul și Cvintetul* lui Lawrence Durrell, scrise în maniera multiplicării perspectivelor, nu prea știu ce înseamnă termenul pus mai sus între ghilimele! În fapt, este vorba despre literatură, despre literatură pură și simplă, de cea mai bună calitate, iar aceasta trece de genuri, curente și scriituri. Deci cel care ajunge la capăt află „povestea Vladei“, pe cea a relației sale cu Craig, dar și a preistoriei

respectivei relații. O poveste spusă la „patru vârste“, ca să zic așa – prima putând fi socotită și intrauterină! –, din patru perspective, pe „patru voci“ care se completează foarte fericit. Un puzzle, dar unul bine articulat, aproape muzical, cumva simfonic, și autoarea are dreptate să-și intituleze două dintre capitole „Pianissimo“ și „Fortissimo“, de nu va fi trebuit să-și găsească denumiri similare și pentru celelalte două! De pildă, „Uvertură cu tunete și tobe” pentru provocatorul, toridul, atrocele capitol inițial.

Un „cvartet“ într-un microroman – iată o foarte plăcută provocare de lectură! Pentru mine, desigur, dar și pentru cititorii adevărați, care vor ști cum se trece de la primul capitol la al doilea, apoi la celelalte, pentru a intra în partea a doua a cărții, cea cuprinzând patru proze scurte autonome...

...dar și al rescrierii!

„Autonome“ am spus? Autonome între ele, vreau să spun, că altfel ele sunt foarte dependente – nu una de cealaltă, nu fiecare de toate celelalte, ci fiecare de corpul imens al literaturii, de vastitatea infinită a bibliotecii. Dacă mai era nevoie, Ioana Baetica ne reamintește că vremea scriitorului auroral, cu aere de descălecător pe terenuri virgine, a trecut, că toate petele albe de artă au fost acoperite, că lucrăm cu toții pe un teren lucrat deja de vreo două milenii și jumătate, de când bătrânul Homer rătăcea din cetate în cetate. Și atunci vine aluzia, intertextul, re-scrierea, scrierea ca rescriere ironică, completarea ș.a.m.d. De pildă, „Omul care a terminat-o cu lumea“ rescrie o proză de Lawrence, pe care o și termină, pentru că autorul n-a apucat s-o mai termine. Și atunci Ioana Baetica devine un fel de

autoare care „îl termină“ pe Lawrence. Iar „Tatuaj“ „rescrie“ diagnosticul bolii Alzheimer, dar și pe al tatuajelor maure *guataya*, cu virtuți magice, „printre care unul se zice că ar putea schimba în timp sexul celui tatuat“. Însă mie cel mai mult îmi place, din acest punct de vedere, al re-scrierii, „Floarea din zid“, în care personajul Gregor Ristovski este „scris/re-scris“ prin Gregor Samsa al lui Kafka, prin Jaromil din *Viața e în altă parte* de Kundera, prin Bioy Casares, în cele urmă, după cum ironic ne și avertizează autoarea, prin literatură în întregul său : „Hai să fim serioși... o femeie care nu știe pe unde și cu cine, adică uită, am vrut să zic, nu, nu, nu !... eu n-am nevoie de indvizi dintr-ăștia confuzi în novelele mele. Se fac bani, e adevărat, de pe urma personajelor confuze, iar apoi vine și faima... Gregor, de pildă, celălalt Gregor, nici măcar nu știa din ce regn face parte... mă rog, aici, unde trăiesc eu, lucrurile stau cu totul altfel și nu e exclus să-mi vină vreodată să-i sechestrez pe toți fandosiții marii literaturi într-o cameră de la periferia metropolei, o cameră de gazare eventual... cu madama aceea, confuza confuzelor, Emma, în frunte. Și ce fac alde Gatsby și-alde Bloom când sunt concediați? Se scârmă-n nas, bineînțeles, și așteaptă glorioasa lume nouă să-i recondiționeze. (...) Gregor Ristovski e cu totul și cu totul altfel. El nu mănâncă, nu merge la veceu, nu face amor. Dar respiră...“. Bineînțeles că noul Gregor respiră! Mai întâi, pentru că e un personaj, deci e viu, cum e și literatura. În al doilea rând, pentru că, vorba ultimei fraze din povestire : „Viața e aici“. Deci nu în altă parte, cum credea Kundera!

Liviu Antonesei

25 martie 2004, de Bunavestire, în Iași

Lui Horatio J. Morpurgo

Moto :

*'Many a dead faun I have seen,
like dead rabbits poisoned lying
about the paths, and many a dead
nymph, like swans that could not
fly and the dogs destroyed. But I
am a nymph and a woman, and
Pan is for me and Christ is for me.'*

(D.H. Lawrence)

Partea I

PULSUL LUI PAN (roman fracturist)

Moto :

*„Puede el hombre, si quiere, conducir su deseo
por vena de coral o celeste desnudo;
mañana los amores serán rocas y el Tiempo
una brisa que viene dormida por las ramas.“*

(Federico Garcia Lorca)

Fișă de înregistrare : 02/01/1980

Citesc în W. Faulkner *ceva care trăiește printre rafturi prăfuite cu certitudini ordonate și de mult divorțate de realitate, secătuiindu-se liniștite, ca și cum un suflu din aerul acesta care vede cum se îndeplinesc nedreptățile...* și mi se pare și mie acumă că exact așa stau lucrurile: toate teoriile mele despre eros preluate din cărți sau auzite de la oameni sunt divorțate de realitate – sau avortate de ea, pentru că inițial realitatea le-a dat naștere și pe urmă s-a debarasat de ele ca de-o haină prea strâmtă care-i stingherește mișcărilor.

Azi i-am gustat din urină. Am ieșit amândoi să ne ușurăm în spatele casei, lăsându-i pe ceilalți aproape beți înăuntru, să se scâlămbăie haotic pe muzică rock, cu ochii scoși din orbite și cu țigările agățate de buze. Eu i-am spus că mi-a înghețat fundul, iar el și-a pus palmele late pe fesele mele goale, ca să le încălzească. Apoi am făcut pipi. „Hai să vedem care ține mai mult!” Și când și-a tras fermoarul (cum să suport acum gândul că și alte femei își vor agăța dresurile în fermoarul blugilor lui!?) și s-a întors cu spatele să plece,

mi-am șters degetele pe zidul pe care urinase el și pe urmă le-am lins. Gust de limfă și de apă de mare. Foarte parfumat. Acid și parfumat. Pe urmă o săptămână atingeam mâncarea înainte s-o introduc în gură cu buricul degetelor ca s-o „sfințesc“. Și parcă mușcam din mare.

Tot în seara asta l-am rugat să mă lase să-i țin penisul când dă drumul la jetul de urină. Mai făcusem asta și înainte, cred, dar nu-mi aduc bine aminte când și unde. Sau da! Atunci când încerca să-mi explice cum fac bărbații pipi și am încercat și eu, din poziție verticală. N-a ieșit nimic.

De data asta, am simțit o vibrație caldă în palmă, ca atunci când îți amorteste ușor încheietura și sângele răbufnește prin capilare până în vârful falangelor. M-am jucat cu jetul lui de urină, am desenat pe gard figuri geometrice nemaivăzute, care, a doua zi, pe lumină, când am trecut pe acolo, normal că au semănat cu două jumătăți de inimă despărțite de distanța dintre stinghii. Și tot în seara aceasta (ce seară!) mi-a dăruit bolul lui alimentar îndelung mestecat (cred că la origine era vorba despre niște pâine cu margarină), pe care l-am strâns puțin între cerul gurii și limbă ca să-i obțin saliva, după care am înghițit totul cu o poftă nebună. Altă dată îi înghițeam sperma.

Pe urmă am făcut dragoste într-o încăpere mică și foarte mizeră. I-am lins tot trupul nespălat – nu se mai spălase de 24 de ore – și mai ales sexul. Foarte bun. Nu cred să mai existe pe lumea asta vreun trup care să fie murdar și să miroasă atât de

frumos, nespălat și totuși atât de curat. Am întins cu degetul arătător sperma lui pe podeaua infectă : *Vlada*. Mă gândeam atunci ce-ar fi să-și cheme prietenii de dincolo și să-i așeze cuminți pe scaune, cu mâinile pe genunchi (obligatoriu pe genunchi!) ca să ne privească în acțiune, comentând în șoaptă între ei pasajele ratate și pe cele sublime, luându-și notițe printre sorbiturile din bere. Ce-ar fi să aibă vreunul dintre ei nebunia să se apropie de ecran și să întindă mâna dincolo, spre noi – Cristi l-ar castra pe loc cu briceagul pe care-l poartă mereu în buzunarul blugilor, la spate, pe sub haina de piele.

„Nimeni, nimeni, să nu lași pe nimeni să te-atingă cu mâinile lor proaste, fără imaginație. Toți sunt niște necunoscători Să nu dai voie nimănui să-ți ceară mai puțin decât poți tu da, fato! Numai cu mine, iubito. Doar eu!“ „Doar tu, Cristi, știu, doar tu.“

Când ne iubeam noi mult de tot – adică pe vremea când mă iubea și el –, îmi plăcea uneori după ce făceam dragoste să-i împletesc în trei părul pubian sau să i-l desfac în șuvițe pe care să le lipesc cu salivă și spermă ca un fel de fixativ. Îi făceam nemaipomenite coafuri cu bucle și cărare pe mijloc, pe care le susțineam cu inelele mele de inox sau le lăsam să cadă liber de-a lungul penisului zvelt, deși obosit. Cred că e una dintre meseriile cărora mi-aș dedica întreaga viață – să fiu coafeza lui pubiană! Să-mi scot brățara de pe mână și să i-o strecor pe sub testicule, ca o diademă ce-i înconjoară zona pelviană. Ce chip fascinant are acolo jos! În vârful sexului are un ochi vigilant, cu

care poate să întrezărească prin întunericul vaginului meu punctul G. Și, când plânge cu acel ochi, cu câtă risipă de lacrimi o face! Uneori se smiorcăie sau scânțește și atunci câteva lacrimi se scurg de-a lungul palmei mele. Iar când doarme – și nu doarme des –, ochiul din capăt se închide cu o pleopă de epidermă încrețită. Glandele lacrimogene-testicule adună de jur-împrejur niște gene crețe și mătăsoase care, deși am încercat să le întind și să le ordonez cu rimel, au stat tot după capul lor, rebele. Ce arcuită sprânceană comportă acest glob ocular... Una din carne moale și netedă, reliefată ca o curbură puțin ovală ce-i înconjoară complet ochiul. Irisul e adânc, e un fel de canal care-și află rădăcinile terminațiilor nervoase de natură optică direct în creieri. Dacă-ți treci – adică dacă-mi trec – degetele peste această retină alunecoasă, îmi rămâne pe buricul lor un parfum de apă de mare, între dulce și sărat, între amnezie și anamneză.

Tot în perioada deschiderii salonului de coafură se mai întâmpla să refuz penetrarea și să mă satisfac numai eu, frecându-mi sexul de genunchiul sau de glezna lui. Dar se enerva cumplit că rămânea pe dinafară și mă punea să-i masez ușor sexul, în ritmul mișcărilor mele. Ceea ce eu nu făceam, evident, decât de vreo trei-patru ori, atâta cât să-l incit și să-l fac să mă forțeze.

De altfel, și el își găsea uneori spații de refugiu atunci când actul normal nu-l mai incita, și ejacula în urechea mea (spermatozoizii vorbesc între ei!) sau în mica adâncitură de la baza cefei, acolo

unde occipitalul se îmbină cu vertebrele cervicale. Acolo unde se sfârșește părul. Îmi ridică cu mâna dreaptă pletele, îmi înfunda fruntea în pernă și se suia pe mine, împungând cu sexul zona aceea unde pielea e atât de fină. Stânga i se sprijinea invariabil în fereastră, iar când era pe punctul de a termina, eu știam; știam pentru că începea să zgârie ușor cu unghiile sticla și să scrâșnească din dinți. Pe urmă mă rostogolea pe spate și stătea călare peste șoldurile mele. „Acuma sunt femeie pentru tine. Mă fac femeie, uite!“ Și-și strângea cu palmele carnea din jurul sfârcurilor, mișcându-se lasciv în jos și-n sus, în timp ce eu îmi ridicam muntele lui Venus aproape convinsă că în următoarea secundă o să-mi răsară din el un penis cu care să-i penetrez anusul.

La sfârșit de tot, când cădeam amândoi în nesimțire unul lângă celălalt, pierduți printre cearșafurile umede și motolite, când tâmpla mea se liniștea pe una din fesele lui și priveam cum se îmbină dimensiunea rectilinie a fundului cu dreptele perfecte ale membrelor, iar degetele îmi urmau privirea ca o umbră, simțeam că mă aflu pe o pârtie de schi. Mă apuca amețeala din nou.

Treceam direct în vis, unde, bineînțeles, făceam iarăși dragoste cu Cristi, iar el se mișca ritmic ca o reptilă, ca o târâtoare prelungă, ce era absorbită încet, încet și în liniște în vaginul meu cuminte așezat pe un scaun de plastic al unei cofetării vesele, în plină după-amiază de vară; era înghițit bucată cu bucată, oscior cu oscior, până nu mai

rămânea din monstrul meu decât un nume, iar apoi, în câteva secunde, doar inițiala C pe care, înfometată după împreunare, o înmuaiam în cafeaua din fața mea și o ronțaiam ca pe-un corn cu ciocolată. *Out of the ash/ I rise with my red hair/ And I eat men like air*¹. Like air-air-air.

Sexul oral sau sexul anal ne plictiseră de mult, așa că nu ne mai incitau simțurile decât dacă se petreceau în conjuncturi cu totul și cu totul inedite. De pildă, mi-a făcut o dată un cunnilingus în timp ce cântam la pian cu picioarele desfăcute, iar fesele lui, sprijinite pe pedala de aprofundare a sunetului, respectau indicațiile de pe partitura lui Grieg.

Pe urmă, în sexul meu își introdusese cam toate extremitățile de nenumărate ori, așa că și de lucrul ăsta ne cam plictiserăm de la o vreme. Prin urmare, într-o zi am apelat la obiectele neînsuflețite de prin camera lui. Mai întâi Judah, maimuțoiul de pluș pe care-l avea de când era mic, a trebuit să-și frece botul de plastic de labiile mele, în timp ce un șirag de perle artificiale se înnodea, strâns, în jurul sânilor. Cristi zicea că, dacă nu dau drumul la lapte în momentul ăla, o să mă strângă până o să-mi crape sfârcurile și o să se scurgă foliculina. Din nefericire însă, șiragul de perle a cedat înaintea mea și s-a împrăștiat pe covor. Am înțeles atunci amândoi că tot ce nu e natural e îngrozitor de previzibil și de

---

1. „Din cenușă mă ridic/ Cu părul meu roșu/ Și mănânc bărbați ca pe aer“ – sfârșitul poemului *Lady Lazarus* de Sylvia Plath (n. red.).

plicitisitor. Am renunțat, prin urmare, să mai folosim altceva în afară de corpurile noastre tinere.

Tot din același motiv a fost o vreme când rafinaserăm puțin strategia imobilizării membrelor și renunțaserăm la cravate, curele sau baticuri de mătase, imaginându-ne că suntem legați totuși de picioarele biroului, fără să fim în realitate. Și făceam dragoste împietriți în imaginar, doar cu sexele libere și febrile, care se izbeau unul de celălalt în disperare, cu iluzia că se privesc fiecare într-o oglindă și cu convingerea că se pot duce dincolo, în spațiul figurii reflectate.

Sufeream imens că nu aveam la dispoziție o cameră de luat vederi ca să ne satisfacem voyeurismul ingenuu ce ne locuia pe amândoi. Însă aveam grijă să ne depășim criza uitând să tragem jaluzelele, astfel încât – sunt absolut sigură –, în bunătatea noastră nelimitată, îi ofeream familiei de vizavi clipe de neuitat, în cursul cărora – fantazam noi – se puteau masturba fiecare pe sine sau reciproc, privindu-ne în liniște din întunericul bucătăriei lor, laolaltă poate cu prietenii și vecinii de palier aduși special pentru sublimul spectacol al măștrilor din E 10, etaj 3. Ne imaginam că tot blocul de alături sau chiar întreg cartierul se strângea la geamul de vizavi și ne priveau cu toții fascinați. Uneori ni se părea că-i auzeam respirând sau înghiontindu-se să-și facă loc mai în față, mai aproape de fereastră, iar noi le făceam atunci cu mâna din partea cealaltă și mai aprindeam o veioză.

Era însă un plop care le importuna raza vizuală, așa că, atunci când domnul de la parter s-a hotărât

Într-o bună zi să-l taie fără nici un fel de explicație, am știut amândoi de ce recursese la asemenea faptă profund neecologică, l-am iertat și ne-am zâmbit cu subînțeleș.

E clar că nu mai rămăsese nici un loc public din oraș neînsămânțat de Cristi: parc, toaletele barurilor, acoperișuri, cimitir, curtea bisericii, curtea grădiniței, scări de blocuri, gară, autogară, pasarele, cinematografe, biblioteci, casă de cultură, spital și policlinică – din toate izbucneau acum fântâni arteziene de spermă și nimeni nu știa că la orice pas strivea sub talpa pantofului cel puțin un spermatozoid de-al lui Cristi. Am uns cu umorile noastre clanțele apartamentelor unor necunoscuți, cutii poștale, canapele de compartiment de tren și pereți de săli de așteptare, halbe de bere și mochete de instituții, haine noi din magazine, pâini din brutării.

Ne plăcea mai ales iarna, când ne dădeam jos pantalonii și stăteam zece minute cu fundul gol în zăpadă, ca să ne înghețe sexele și să ne mai potolim febra, după care o luam razna pe câmpul de la marginea orașului și alergam prin beznă unul după altul, oprindu-ne pentru câte o penetrare din douăzeci în douăzeci de metri – și apoi alergam iar. Alergam până când Cristi își lansa din vârful săgeții sale regale o chestie fosforescentă ca o ploaie cu picături de lumină. Mă hipnotiza.

Într-o noapte am mituit paznicul și am intrat în clădirea liceului meu, la parter, în clasa mea, și am făcut-o pe banca în care stăteam eu – a doua pe dreapta – „ca să ai de unde să te inspire la extemporale de acum încolo!“, îmi zicea el printre spasme.

De-atunci nu-mi amintesc să fi luat vreo notă mai mică de 10. Tot acolo mi-a dăruit o buclă din părul lui pubian, pe care s-o port mereu într-un pandantiv la gât, ca să-mi poarte noroc. Acum n-o mai am. Mi-am presărat-o peste micul dejun în prima dimineață când am simțit că o să ne despărțim. Am mâncat-o.

Voiam totul. Mai mult decât totul. Voiam să nu mai pot sta în șezut o lună după ce mă culcam cu el și da! – erau nopți după care scaunele și canapelele îmi deveneau inutile. Dormeam cu câte o pernă sub șolduri, ca să nu mă doară vânățiile, sau cu o fașă elastică prinsă peste coapse, de teamă să nu le desfac în somn și să-mi plesnească rana de la marginea vaginului. Nu puteam dormi pe burtă, pentru că mă dureau sânii și mă usturau sfârcurile care, de altfel, prindeau de atâta supt un fel de înveliș aspru. Nu ceda decât la unguentul binefăcător al salivei lui. Peste noapte, sperma lui mi se usca pe piept, pe umeri și pe gât, așa încât dimineața o dezlipeam de pe mine ca pe un strat de epidermă prea bronzată. Încet, în fâșii cât mai lungi, cu precauție, făcând apoi între degete bobیțe minuscule de spermă uscată, pe care le strecuram în pasta de dinți.

În săptămânile când el era plecat la tot felul de conferințe plictisitoare de filosofie, eu trebuia „să mă fac bine din nou“, îmi spunea, până se întoarce el „ca să mă facă iarăși rău de tot!“. Și atunci îmi puneam tot felul de comprese reci pe sânii, îmi introduceam ovule în uter, îmi ungeam cu alifii

antiseptice anusul, iar în tot acest timp aveam grijă să-mi tai unghiile cât mai scurt și fără colțuri, ca să nu-i rănesc fascinanta intrare în labirint dintre fese, atunci când avea să se întoarcă. Cu două-trei zile înainte începeam să mă hrănesc doar cu lichide, ca să-mi elimin consistențele alimentare din intestine, să-i curăț drumul, cum spunea el.

A venit pe urmă o vreme când preludiul actului ne lua cam trei-patru ore pe zi, timp în care citeam împreună teoriile despre erotism ale lui Georg Simmel, Herman Parret, Paz, Foucault (proastă carte – *Istoria sexualității!*), Bataille sau Bruckner, mângâindu-ne tandru trupurile unul altuia sau – hm! – eu dând glas frazelor la microfonul lui și el conferențind unui public inexistent în Aula Magna a vaginului meu.

Totuși, un lucru mi l-a refuzat cu obstinență. Un copil. Degeaba m-am străduit să-l fac să renunțe la prezervativ într-una dintre zilele mele de glorie fertilă – îmi știa perfect calendarul ciclului (doar acelea erau dățile când nu mai beam vin cu o picătură de spermă, ci vin cu o picătură de sânge menstrual); în zadar îl mințeam că iau anticonceptionale – își dădea perfect seama că le pot foarte simplu arunca, arătându-i lui flaconul consumat.

Dar într-o zi a uitat să mai ia cu el prezervativul folosit și l-a lăsat pe claviatura pianului. Mă temeam teribil să nu-și aducă aminte de el în ultima clipă și am răsuflat ușurată când i-am auzit pașii pe scara blocului coborând grăbit spre realitate. Am

tras cu o seringă sperma din cauciuc și mi-am eliberat-o în vagin. Am simțit o fierbințeală străbătându-mi trupul în sus, ca atunci când iei o gură de alcool tare, dar în traseu invers. Mi-a ars rărunchii, însă eram fericită. Voiam cu tot dinadinsul să exist. În noaptea aceea, mi-am introdus un tampon de vată în sex, ca să evit să se scurgă sperma, și am dormit cu zona lombară ridicată pe o pernă.

Și, încet, încet, din clipa aceea, am început să mă nasc. Peste nouă luni, pe doi ianuarie 1980, am ieșit la lumină.

Mă cheamă Vlada. Tata n-a mai urcat niciodată scările înapoi.

Pianissimo

From: -nada-@libero.it
To: raluk@personal.ro
Subject: (none)
Date: Tue, 4 Feb 2000, 03:09:23 +0100

Dragă Raluca,

Adevărații eroi mor ca oamenii de rând.

Îl mai ții minte pe Spiru Ceferistu? Nebunul orașului, care se credea accelerat și mergea cu mâinile întinse pe străzi, slabe și mereu julite-n coate, încălțat cu niște bocanci ca ai lui Charlie Chaplin. Mai știi? Și cum îi întreba pe toți unde merg, care le e destinația. Nimeni n-avea niciodată bilet și tuturor le dădea amendă. Aluneca pe șinele lui invizibile, imitând perfect șuieratul trenului, și noi săream în fața lui ca să ne calce. Fugeam și el nu putea să se ia după noi fiindcă trebuia să rămână pe șine. Sosea la tine la bloc întotdeauna la cinci fix.

Îți scriu ca să-ți spun că Spiru Ceferistu a murit de curând. L-au găsit cu roțile degerate sub pasarella de la gară. Cu buza de jos strânsă între dinți și ochii cășcați. Așa l-au găsit. Lângă șine. Deraiase.

Acum o săptămână am luat un alt tren, unul de fier, ca să vin la tine, la Iași. Aș fi vrut să mă urc în Spiru Ceferistu și să vin. Dar nu s-a mai putut. Pe drum am privit mult pe fereastră și m-am gândit la tine. Îmi amorțiseră genunchii încremeniți în aceeași poziție și fluturi mari, albi și umezi se zbăteau de partea cealaltă, în beznă. Te vedeam printre ei uneori, ca la ora de educație fizică, în costumul tău alb de gimnastică. Îl mai ai? Îți roteai panglica infinită în spirale largi, de fum fosforescent, care se loveau de fereastra trenului. Te legeni și acum într-un hamac prins de coastele mele, cu piciorul stâng încălțat în sanda atârând în gol. Ții în palmă ceva la care te uiți cu atenție. E o scoică mică pe care ți-am dat-o atunci, demult, în tabăra de la Năvodari.

Nu reușesc să-ți scriu, de fapt, la ce mă gândesc. Mă risipesc în cu totul alte povești, pentru că mi-e frică de tine. Nu te-am mai văzut de atâta timp... mai ești la fel de frumoasă? Te-ai căsătorit? Ești fericită, Raluca? Te strig încet uneori noaptea și numele tău o ia în sus, ca un balon ușor de săpun, și se sparge de ferestre. Mai am și poza cu noi la grădiniță, îmbrăcate în șoimi ai patriei. Ne ținem de mână. Ești mai frumoasă ca mine de mii de ori. Te uram pentru asta. Iarăși mă pierd în alte detalii. Mă omoară gândul că aș putea să te uit la un moment dat, să te pierd printre atâtea lucruri care s-au întâmplat între timp. Deși te țin strâns în palmă, privirea ta mi se scurge printre degete și cade pe drum ca o pulbere de onix. Nu pot. Nu

reuşesc să-ţi scriu. Uşa se trânteste în memoria mea, eşti doar o umbră pe cortex, un balon de săpun. Mă dor tâmplele îngrozitor acuma, când îţi scriu. Din jurul craniului meu se desfac imagini, flash-uri scurte ca un fâlfâit de aripi.

Ralu, aveai cinci-şase ani, ca şi mine. Şi aveai nişte săndăluţe cu curele roşii de lac pe care ți le luase mama ta pe sub mână de la magazinul universal. Doi ochi imenşi, scoşi din orbite, așa încât, spuneai, puteai să vezi ca o bufniță, 180 de grade în jur. Mai aveai o claie de păr-tăciune cu bucle prin care, dacă-mi treceam mâna când te pieptănam, degetele mele își pierdeau complet controlul și începeau să tremure. De-asta scriam atât de urât în clasa întâi. Falangele mi se ondulaseră dupa buclele tale. Îți plăcea să colecționezi frunze ca să desenezi pe ele prințese. Așa mi-ai stricat stiloul chinezesc.

Păpușile noastre pluteau în cada plină, umflate de detergent, cu ochii de sticlă holbați în tavan. Se întorceau apoi de pe-o parte pe alta și căutau ceva pe sub ape, lângă recif, printre alge și scoici, printre balene roz de cauciuc și sticle de șampon. Știau să înoate bine cu picioarele lor tari, din plastic. Apa le intra prin buric în corpul gol pe dinăuntru și la suprafață se formau câțiva bolboroci, ca și cum ar mai fi respirat o vreme pe fundul căzii. De sub burtică li se șterseseră sexele desenate de noi cu creionul dermatograf. Li se dizolvaseră în apa caldută. Îți udaseși rochița. Ți-ai tras-o ușor

peste cap și-ai întins-o cu grijă pe calorifer. Ai rămas în chiloțeei tăi cu pinguini. Te-am privit atentă și m-am simțit foarte singură în hăinuțele mele. M-ai pus să te pieptăn. Îți lăsaseși tăcută palmele între genunchi. Te uitai în ochii mei prin oglindă. Mi-am scos până la urmă și eu rochița, deși nu era udă. Am pus-o peste a ta. O păpușă s-a ridicat brusc la suprafața apei. Numai una. Două rochițe zăceau acum îmbrățișate pe elementii fierbinți ai caloriferului. S-au ridicat încet de tot, pe nesimțite, și-au înfocat volanele de tul și s-au îmbrățișat în aer. O mânecă a coborât până jos, la dantela celeilalte rochițe, și a ridicat-o ușor, tremurând. A ridicat-o până la fundița cordonului. S-a oprit puțin ca să pipăie. Un guler alb cobora și el, tras de fire invizibile, până la golul sidefiu de sub fustă. Acolo mirosea a porumb fiert în oala de presiune. Era atâta liniște în plutirea prin aburi a celor două rochițe, încât aveam impresia că nimeni nu mai răsuflă pe lume. Că toți oamenii sunt niște păpuși pline cu apă, care s-au lăsat grele pe fundul căzii, sub clăbuci de șampon. Numai noi două, Raluca, pluteam prin aer. Umerii rochiței mele s-au aplecat și s-au strâns de durere. Dar rochița n-a spus nimic. A tăcut. N-a țipat în timp ce pe faianță se scurgea printre picături de condens un firicel subțire de sânge.

Și-acum îți mai sărut sexul, Raluca. Sexul tău de la cinci ani, de ceară roz. Și acum îi mai simt gustul sub limbă. Și mă tem că tu ai uitat totul, pentru că ai putut să te faci mare, să crești într-o

femeie cu menstruație și sâni. Cumva, eu am rămas ca atunci. Te caut prin lume timidă, te văd câteodată-n metrouri, stând pe scaun cuminte, cu genunchii la piept. Mă apropii de tine și te-ntreb cum te cheamă. Și nu ești tu, Ralu. Niciodată. Te văd sărind coarda la colțuri de stradă, te văd descâlcind un ciulin din claia de păr, te văd cu picioarele rășchirate, agățată de o cracă de pom. Te văd trecând pe lângă mine în viteză pe patinele cu roțile, te văd lingând înghețată, lătrând la pisici, mieunând la câini. Abia îndrăznesc să mai întreb pe careva despre tine. Îmi iau foc obrazii de fiecare dată. Și acum, fumul țigării ăsteia pe care-o țin între degete când îți scriu seamănă și el cu bucele tale negre. De ce n-ai mai vrut să vorbești cu mine? De ce te-ai mutat din bancă cu mine, Ralu? De ce te-ai mutat cu Tudor, pe celălalt rând?

Speram că ai să m-aștepti în gară la Iași când am ajuns. M-am uitat mult timp după tine printre oameni – nu te-am văzut. M-am oprit la o tarabă și ți-am cumpărat ciocolată și gumă de mestecat. Ți-am căutat prin oraș adresa ore în șir, până s-a făcut seară, târziu. Când am găsit-o în sfârșit, începuse să ningă. Mi-a trecut prin cap c-ai vrea să ieși cu mine la joacă, să facem un om de zăpadă. M-am oprit pe fiecare treaptă spre apartamentul tău. Mâinile îmi alunecau transpirate pe balustradă. Acum, dincolo de pereți, cuplurile gâtesc, fac amor, își ceartă plozii, se uită la televizor, mă gândeam. Încă un pas, încă o treaptă. O picătură rece de transpirație mi se scurgea pe sub pulover,

traversând sânul stâng. În dreptul ușii tale m-am oprit. Mi-era frică. Simțem cum într-o vertebră mi se-nfipsese scoica aia mică pe care ți-am dat-o demult. Am vrut s-o scot, s-o rup dintre oasele mele. Și mi-am scos toate hainele deodată, mi-am dezlipit pielea de pe trup, și-apoi carnea. Am aruncat-o prin toate colțurile scării de bloc. O boare limfatică, incoloră s-a scurs peste uși. Nu mi-a curs pic de sânge, nimic. Am început să-mi zgârii cu unghiile calciul de pe oase. Am spart toracele cu o lovitură laterală a palmei ca să ajung la vertebre. Le-am scos una câte una și le-am stors de măduvă, le-am strâns între dinți, le-am spart sub talpa bocancilor. Scoica tot n-a ieșit.

N-am îndrăznit până la urmă. Am stat acolo, în fața ușii tale prevăzute cu sistem de alarmă, până târziu. N-am putut să sun. Am fumat mult, am ascultat prin pereți, mi s-a părut că-ți aud vocea. Cu cine vorbeai? Cu care Tudor te-ai mutat acum?

Mă îneacă fumul. A fost una dintre acele plecări când uiți că pașii te îndepărtează și mergi cumva cu spatele, cu privirea ținută spre propriile urme. Acum mă gândesc că ar fi trebuit să-ți las un bilet. Să-l fi strecurat pe sub ușă. Ceva foarte simplu, care să nu-ți provoace mai mult de o ridicare din umeri. Ar fi sunat cam așa :

Îți amintești, Ralu... ?

Vlada

Message sent to the following address :
raluk@personal.ro

Fortissimo

Știu că n-o să mă creadă nimeni, dar eu nu sunt om. Sunt înger.

Nu plouă. Alergi de la o stație de metrou la alta, îți uiți umbrela *Elisabeth Arden* dracu' știe pe unde, n-ai nevoie de ea ; n-ai nevoie de nimic de la el. Nu vrei cadouri scumpe cu care n-ai ce să faci. Tu ești o femeie mișto, ești frumoasă și fără umbrelă. Și oricum n-o să plouă. Umbra arcușului îi străbate fruntea ca o tăietură adâncă de cuțit trasată de un chirurg profesionist. Ai intrat la concert prin dos, te-ai milogit de portar să te lase înauntru, că n-ai două sute de mii de bilet. Și el te-a lăsat, pentru că e un om bun și pentru că tu te-ai boit înainte să pleci de-acasă și arăți tare de tot. Te-a lăsat să intri și ți-a lipit o palmă de fund când te-ai întors cu spatele. Nu te-ai oprit. Ai mers mai departe. Te-ai grăbit să găsești un loc liber în sala Ateneului. Ai știut bine de ce te-ai boit. Cunoști faptele.

O să-l întreb după concert ce simte de la umbra arcușului. Dar după o să-ți aprinzi o altă țigară, proastă ce ești, și o să aștepti cum ai făcut și-nainte, cu brațele încrucișate peste piept, ștearsă de privirile

bărbaților care n-au construit obeliscuri și fântâni, ci blocuri-ghetou, dar cel puțin știu ce li se cuvine. Ea. Eu. După, o să ți se facă frig iarăși, cum îmi e mie în balconul mansardei ăsteia unde așteptăm cu toții în liniște, cu țigările atârinate de buze și cu capetele descoperite, așteptăm să vină odată ploaia, ca să ne spele aripile.

– Nu, mulțumesc. Nu fumez *Cartier*. Eu sunt o femeie ieftină sau doar o fetiță. N-am nevoie de lux. Eu vreau, noi vrem, tu vrei să auzi o altă respirație decât a ta, cât mai aproape, să-ți aburească tâmplele de sticlă. Ai nevoie de o mitralieră, nu de țigări. Vrei să-l pui la zid pe Craig și să tragi. Trebuie să-l uiți și de-aceea ai plecat pe străzi ca să-ți cauți pe altul. Unul mai puternic decât el, care-l va trânti la pământ într-o clipă. De trei ori: o dată o să-l bage până la genunchi, a doua oară – până la mijloc, a treia – de tot, până la gât. O să-i retez capul cu un fir de păr, dintr-o singură lovitură.

Poate că-l doare umbra arcușului când se ridică, erectilă, peste platforma netedă și străvezie a frunții. O umbră perfect lineară, ce-l divide în cele două jumătăți din care el este esențial format. Una mie, una celeilalte. Muzicii. Eu nu cânt la vioară. Dar am șanse clare să-l seduc. Am experiența artiștilor încă din copilărie. Și după concert, în timp ce baritonul cel gras o să se șteargă la subraț de transpirație cu una dintre strategiile mele, poate și spectatorii or să mă prindă o secundă între talpa pantofilor și parchet, totul din cauza lipsei de precauție, după – o să mă doară un pic atunci

când o să aud motorul scrâșnind din dinți și țeava de eșapament împrôșcând cu lebede negre raza mea vizuală, vaporii lacrimilor tale, memoria muzicii, dar în nici un caz n-o să se întâmple să-i acopere ridul abia vizibil, care i-a rămas înfipt între sprâncene din culpa arcușului. O să se întâmple însă altceva, cu mult mai important. O să vezi. Împreună o să-l omorâți pe Craig. Va fi crima secolului. Totul va fi elaborat cu atâta subtilitate, încât nimeni n-o să afle vreodată cum am operat, în ce fel de circumstanțe. O să ascundem cadavrul în ultimul loc unde l-ar căuta detectivii. Într-o pasăre migratoare. Într-un albatros.

– Comuniștii fac piețe largi ca să țină discursuri. Iar capitaliștii fac în piețe zgârie-nori ca să ai libertatea de a te sinucide cu succes, aruncându-te de pe acoperișuri. Mihnea : când ne plimbam noaptea prin Piața Victoriei.

– Vreau un tren care să mă ducă într-un loc liniștit, îi răspundeam. Departe de tot, la capătul celălalt. Și el îmi sufleca atent, cu grijă, mâneca și mă înțepa atât de ușor, încât nici nu simțeam.

Craig, surda mea iluzie că-mi vei prinde în jurul gâtului ștreangul fericirii eterne... Acum pe tine te aștept. Te hăituiesc de-a lungul marilor bulevarde terorizând traficul, te pândesc după trunchiuri de copaci, îți sar în față ca o leoaică și te mușc de piept. Acuma pe tine te așteptăm cu toții, care ne-am înghesuit în corpul ăsta zvelt de femeie. Ne place tuturor să facem pipi în același timp pe zidurile Parlamentului. Pictăm mai bine

ca Pollak. N-avem nimic cu parlamentul, dar ne plac pereții netezi. Și ne fugăresc printre mașini polițiștii, ne somează să stăm pe loc și noi nu stăm. Alergăm de ne ies mațele pe gură. Alergăm printre blocuri, prin codrii de aramă, printre eroi și morminte, peste granițe. Nu ne vom opri decât la ocean. Acolo ne vom odihni și ne vom scutura coamele-n vânt.

Aproape că ești și tu printre noi. Ți-am aranjat o cameră cochetă și deloc ieftină în dreptul plămânului ei stâng – un pic de igrasie de la nicotină, ne displace profund, dar, dar, dar... te așteptăm deci. Omul cu vioara poate că a și ajuns acasă. De-acum așteaptă și el. O așteaptă pe femeia care ne deține pe noi, ceilalți, printre care și el, cel ce poate că a ajuns acum deja acasă. El are casa în glezna ei dreaptă, cu fereastra spre curtea interioară, perete-n perete cu un bărbat bătrân și tăcut, căruia nu i se știe identitatea.

– Unde ești, Mihnea? Spune-mi o poveste cu împărați buni...

– Nu vrei să vii la mine-acasă? Îți spun o poveste cu împărați dacă vii...

Etc. etc...

– Și-o să-mi cânti la vioară?

– O să-ți cânt...

De obicei, pupilele oamenilor se contractă ușor în cele douăzeci de secunde cât metrourul trece pe deasupra, pe la aer. Atunci îmi ridic călcâiele de pe cauciucul gri al trenului și-mi apropii gleznele. Ferestre se sparg. Nu știi de ce fac asta. E un gest

reflex, ca și cel al așteptării. Sau poate ca să prind puțină lumină între ele. Un domn scund alege atunci să-și modifice poziția, trecând din stânga în dreapta sacoșa vișinie în care se duce pe sine. O vreme, poalele treniului i-au rămas agățate de genunchiul de lycra al femeii. Așezată cuminte pe scaun, nimeni nu poate ști cât ar fi putut să se iubească doamna aceasta cu domnul cu sacoșă vișinie ; câți copii și cât de frumoși și deștepți ar fi putut avea împreună, cum ea și-ar fi aplecat măcar de o sută de ori tâmpla oxigenată pe umărul său învelit în sacou și i-ar fi spus de cel puțin o sută de ori că are nevoie de o pereche nouă de sandale.

– Să fie cu toc înalt, doamnă, v-ar veni bine, îi șoptesc eu de pe scaunul meu portocaliu.

Mai bine că nu s-au cunoscut niciodată. Ar fi fost banal de fericiți împreună.

Îți vei târî picioarele, mașini multe și colorate se vor opri la un centimetru de tine, câinii vor lătra, deja latră, printre colții unuia tocmai e borât un pește, polițiștii de aur sclipesc în intersecții, tezaurul țării ; ți-e sete, linge ceața, lipește-ți spațele de ziduri, așteaptă o secundă, ți-a sărit pulsul spre o sută. Ești lividă, albăstrie, din cer cad soldați îmbrăcați în gherilă, au ochii de fosfor și se sparg pe asfalt. Tu vrei să-i salvezi și alergi ca să-i prinzi câte unul în glugă, o ambulanță îți trece prin creieri, îți ciopârțește timpanul, unde ești?, unde sunt? Îți cresc solzi pe tot corpul și din ei iese noaptea, teroriști deturneză avioane și ți le-nfig drept în gât, și se scurg prin aortă ; te arunci de la

fereastră și cazii într-o altă-ncăpere și trebuie iarăși să te-arunci. Vrei să cânti ceva, simți nevoia să cânti, dar ai uitat orice cântec. Îți pipăi corpul cu palmele să vezi dacă mai ești, te bucuri că încă mai ești. Aduni de pe marginea străzii o pungă de plastic și-ndeși în ea tot ce găsești prin buzunare. E bagajul tău. E tot ce ești tu. Vei pleca pe jos în Marea Britanie, ce dacă nu te lasă să treci! Tu tot ai să treci. Le vei arăta că poți merge pe linia de graniță ca un saltimbanc și-i vei lăsa cu gura căscată. Din canale ies îngeri și-ți cer o țigară. Le-o-ntinzi printre corzi de harpă, l-ai prins în flagrant delict, l-ai văzut! Domnule președinte, ce faceți în scara de bloc? De ce nu vă masturbați la dumneavoastră acasă? Liftul e o biserică mică, te duce în sus, la Domnul cel bun. Acolo vom dormi mult într-o blană de iepure de angora...

– Cît e ceasul?

– Trei jumate.

Sub masa din bucătăria lui Mihnea circulă furnicile în coloane autocratice și mie mi se strecoară sub limbă o picătură de salivă cu gust acru. În astfel de clipe nu mai știu cine sunt, dacă sunt. Degetele parcă i-au rămas încleștate pe arcuș. Ating obiectele ca și cum toate ar fi viori. Nu sunt frumoase, sunt ca de fată. Nu e nimic de iubit în clipa asta. Nimic de văzut. Nimic în afară de mișcarea continuă a furnicilor și de neputința cu care încerc să nu mai privesc în gol. Pe umărul stâng și sub bărbie Mihnea are două răni care nu vor trece niciodată. Ține vioara prea strâns când cântă. Eu

aproape că nu exist. Sunt distanța regulamentară, militărească dintre furnicile care se continuă una pe alta. Sunt pauzele de pe portativele lui. Ale oricui. Deși o țin secret, sunt atât de frumoasă, încât strălucesc. Un nimb de zircon mă-nconjoară complet în clipa de față.

– Dacă m-ai lăsa să fac dragoste cu tine, știi cum ar fi? Lasă-mă măcar să-ți spun.

– Spune...

– Te-aș penetra cu arcușul și te-aș transforma în muzică.

– Ha!

– Totul s-ar întâmpla pe cearșafuri albe, părul tău lung cu șuvițe negre ar descrie zeci de portative. Am face dragoste până ne-am evapora amândoi, până n-ar mai rămâne decât sunetele clare, perfecte. Când înalte, când joase.

– Ce delicat...!

– Până ce respirațiile noastre ar tăia aerul cu atâta precizie, încât ar lăsa în urma lor pete de culoare și ecoul unor arpegii în cheie minoră, fragile, aproape tăcute, îndepărtate...

– Auzi? Ceva Wagner nu știi să cânti?

– Sâniii tăi, Vlada, ca două chei *fa*, rotunzi, la începutul portativului pe care unghiile mele ți l-ar zgâria pe piept, membrele lungi, două octave care se unesc în gama cromatică a sexului, unde arcușul meu viu o să se-nfigă...

– Ai prezervativ pentru arcuș...?

– ...Fesele ca două note *do*, rotunde și pline, două doimi care se pierd în fuga optimilor-vertebre,

ochii tăi îmi dictează *fortissimo*... alergăm împreună de pe-un portativ pe altul, schimbăm gamele...

– Așa mai merge...

– ...și coapsele ți se arcuiesc peste mine ca un *legato* prelung. Tu ai să-ți rotunjești buzele, ai să faci din ele o cheia *sol* confuză și ai să-ți lași capul într-un acord final să se odihnească pe colțul cearșafului...

– Și-asta-i tot?!

Sssssst! Nu plânge, nu plânge, Vlada, nici n-ai să simți... Încă puțin. Nu pot lua diezii și bemolii dacă nu împingem arcușul până la capăt. *Piano-piano... la, la diez, si, do, do diez*... încă un semiton, încă unul, te implor, suportă!

Într-un fel, crima cu asta începe mereu...

Vlada declară:

Sunt oameni incapabili să recunoască frumusețea. Măcar de-ar rămâne indiferenți la ceea ce nu înțeleg. Dar nu! Ei intră cu bocancii lor murdari în spațiul fin al nervilor mei și-și depun acolo tot rabatul ființei lor. Eu sunt o toaletă publică. Oricine poate veni în mine să stea cât ar sta în șezut pe colacul veceului, să se cace și să se pișe cât le vine, să-și deșerte stomacul plin de fantezii de tot felul, să-și șteargă apoi curul cu pleoapele mele, cu ceafa mea. Nu mă pot abține să nu înghit tot, în speranța că așa nu le va mai veni niciodată să se cace, că vor începe odată marea constipație. Dar sunt cu toții diareici. Toți iubiții Vladei au fost și sunt diareici. Toată viața lor au citit și s-au

căcat, atât. Din această cauză, femeia-container, în care cu toții ne-am depus obsesiile personale, nu mai poate naște prunci. Zilnic ea este inseminată de către bărbați care nu se cunosc între ei, deci nu se iubesc între ei. Înăuntru, spermatozoizii de origini diferite se războiesc ca dacii și romanii și se omoară unii pe alții. Nu rămâne nici unul neciuntit, ca să mai fie în stare de ceva. Obosiți, se aștern pe câmpul de luptă moale și roz și așteaptă să treacă douăzeci și patru de ore ca să moară.

Eu militez pentru pace și bună înțelegere între popoarele voastre de spermatozoizi beligeranți.

– Câți iubiți ai avut?

– Mihnea, ești tâmpit. Și n-ai ce să cauți în jurnalul meu. Pleacă! Du-te și spală-te! Ai spermă pe mâini.

– Câți ai avut? Mulți?

– Mă scoți din sărite!! Ce-ți pasă? Nu. Nu mulți. Dar o să am. *Mille tre.*

– Vrei să-ți cânt aria asta la vioară? O știu.

– Nu acum. Ați cântat la Operă *Don Giovanni*?

– Acum un an. Și-a aprins o țigară și s-a lăsat pe spate cu scaunul, uitându-se în tavan.

Se făcuse noapte și trebuia să plec acasă. Mihnea nu voia să mă lase să plec, spunea să stau la el peste noapte.

– Vrei să mi-o mai tragi o dată? l-a întrebat Vlada simplu. Mai ai vreo partitură în repertoriu, maestre?

– De ce trebuie să fii vulgară? Te simți puternică dacă ești vulgară?

Mi-era rușine de mine. De Vlada. Dar mă enerva cumplit. Ce dracu' au bărbații ăștia? Cum o prind pe Vlada, nu vor să-i mai dea drumul.

– Uite. Îți fac o propunere...

– Sper că nu vrei să mă iei de nevastă. Nu știu să gătesc și, în plus, sunt îndrăgostită de altul.

– Dacă renunți la vulgaritate, te învăț să cânti la vioară. Ce zici?

Și-am rămas peste noapte. Și peste următoarea noapte. Și peste cele care au urmat. Am rămas ca să-i spun de ce-mi umplu jurnalul cu porcării, de ce sunt bezmetică și mă mint continuu. De ce iau droguri, de ce fac pe mine de frică atunci când trebuie să citesc în cenacluri tembele, de ce nu mai pot să scriu poezii în România. Am plănuit amândoi cum o să fugim de-aici și o să mergem în Franța, unde el o să cânte la vioară pe străzi și eu o să dansez și francezii o să ne dea bani. O să fim cei mai talentați cerșetori din toate timpurile... O să ajungem și în Londra și Mr. Craig o să treacă pe lângă noi din întâmplare și o să ne dea și el lire sterline și noi o să-i mulțumim și eu o să-l iert pentru tot și o să fac un dans vrăjit pentru el ca să-l eliberez de femeia-caracatiță pe veci.

Jurnalul Vladei: marți, iunie 2003:

Am așteptat 23 de ani ca să mor și tot nu mi s-a întâmplat încă. Și cum mi-am deschis toate ferestrele apartamentului și ușile la perete, cum m-am fardat și m-am parfumat cu Coco Chanel și înveșmântat pe rând în prințesă, îngeroaică, cocotă, țărancă

sănătoasă și tâmpă, tipă cultă și subtilă, numai să vină doamna moarte, numai să vină. Dar ea nu se excită când îmi pun poalele-n cap ca să mă pătrundă prin sex. Nu o pot atrage complet nici în visul supradozei de heroină. În acest vis, moartea îmi aduce un pabar cu apă și mă trezește. În acest vis, îmi smulge seringă din venă. Și-și trece acul subțire peste limbă, zâmbind. În acest vis și numai în acest vis, moartea își picură din sânul ascuțit puțin lapte pe buzele mele. Și atât. Uneori laptele se preface în viermi albi care se strecoară prin pat. Moartea cred că poartă, când vine, haine ude. Unu, că se spală după fiecare cadavru. Doi, că uneori îi curge câte-o lacrimă nostalgică pentru decesele geniale gen Marilyn Monroe sau, trei, câte-o bală domoală când se apropie de tine. Patru, că moartea mai transpiră și ea. Cinci: mai poți și vomita din când în când pe moarte dacă în prealabil te-ai îmbătat pe Clichy cu personajele oneste ale lui Henry Miller; ori cineva, la priveghi, uită deschisă pe sicriu o carte în care ninge mult. Se mai poate întâmpla să și facă pe ea de frică. Sau îi vine ciclul și are tampoane de proastă calitate. Cu totul, în jur de zece posibilități pentru moarte de a deveni dezgustătoare și udă. Zece motive raționale pentru ca moartea să se sinucidă cu tot cu viermii ei.

Craig are un spațiu al creierului prin care s-au strecurat viermii. El a întâlnit femeia-caracatiță, care și-a lăsat umorile peste tot. Femeia care nu cunoaște limite în nevoile ei mărunte. Avidă. Femeia care se mișcă rapid după crimă, femeia exclusiv

din carne, cu un creier mic – suficient pentru a formula o strategie brută și a o pune-n practică. În plin soare, i se scofâlcesc membrele și paralizază. Bântuie prin mocirlele adânci, dar într-un izvor limpede nu poate trăi. Moare. Femeia-caracatiță cu vârful degetelor putrede, pipăindu-și prada. Femeia care se preface că înghite, dar, de fapt, scuipă. Sfârcurile ei îi hrănesc pe rechinii rătăciți, menstruația ei acidă poluează apele, omoară coralii, sufocă delfinii. Își piaptână tentaculele umflate în visul lui. Femeia-caracatiță n-are memorie, n-are cicatrice, e fără pată. Are în schimb câte o verigbetă pe fiecare tentacul.

Voi strânge bani ca să-mi cumpăr un bilet de avion care să mă ducă la el, să-l bandajez, să-i pun un catater Foley în uretră, prin care să i se scurgă mizeria, balele scârboase ale femeii-caracatiță. În avion am să răsfoiesc o carte. Cartea se va numi *Pulsul lui Pan*. O să-mi vină la un moment dat să fac pipi și, în loc să mă ridic să mă duc în pătratul care se numește toaletă, am să fac pe mine, pentru că și eu însămi sunt o toaletă. O să am și o satisfacție în plus... aceea că mă piș pe cineva care tocmai a citit degeaba acea carte. O să ajung în U.K. și o să întâmpin protestantismul cu turul blugilor pișat. Rușine!

– În rucsac o să cari printre ciorapi și fuste un alt bărbat. Uscat de așteptare și ușor îmbătrânit, nu va șopti nimic tot drumul. Își va fuma țigările lui ieftine, românești, cu pleoapele lăsate, făcând

cerculețe de fum printre sutienele tale. O să fiu eu. Cu arcușul ridicat în expectativă, îmi voi alimenta cu gazolină motocicletă, te voi striga din când în când, neizbutind însă să articulez întrebarea: *Ce faci? Unde mă duci?* și din rucsac se va auzi Debussy. Pe mine nu vrei să mă iubești, dar ți-am sărit în bagaj când n-ai fost atentă.

Bineînțeles. Așa fac toți. Îți sar în bagaj când nu ești atentă și te trezești că i-ai cărat cu tine peste tot. Îți desfaci geamantanele peste ani de zile și ei tot acolo sunt. Și-ți spun aceleași lucruri, de parcă nimic nu s-ar fi schimbat între timp.

– Mihnea, lasă-mă-n pace acum...

Tot te mai iubesc, să știi, spune Viada la un telefon public. Trebuie să spună repede, să fie clară și concisă, doar esențialul despre iubire, căci în cinci minute i se termină cartela. Nu reușesc să mi te scot din minte deloc. Te-ai plantat acolo ca un mandarin; în fiecare zi îți rup de pe ramuri câte un fruct acru și mă chinui să-l mănânc. Asta înseamnă că tot te mai iubesc: *my silent swans on your lake/ your roaring beasts in my woods*, mâna ei tastează un e-mail către kreg@, căruia i se ascunde sub pernă o caracatiță imensă. *De ce nu vii să mă salvezi? De ce nu mă iei călare pe un cal alb care să ne ducă departe, departe... în împărăția delfinilor netrucați?*

Furnicile ocolesc acum o picătură de sânge închegat, fără să le pese că e deja dimineață, deși nu e lumină. Furnicile comuniste, cu cravate și șepci. Put a transpirație. Sunt harnice și lucrează

în fabrici și uzine. În mine de cărbune. Sunt multe, sute de mii, milioane. Mute și ascultătoare. Și merg într-un șir infinit. Dau ocol pământului cu uneltele la spinare. Le aud cum îngână fiecare câte-un imn. Furnicile rele care l-au năpădit pe tata...

Dac-aș pleca acolo unde e bine și te poți încălța cu teniși ca să alergi... Unde lumea se desface în mii de imagini deodată și fiecare te poate conține puțin.

London, my beautiful expensive lady, why won't you have me?

Scrisoare de la Vlada către Europa:

Dragă Europa,

Te-am visat azi noapte. Se făcea că eu eram un prinț Brâncovean și te-am întâlnit la bal într-o seară din viitor. Eras îmbrăcată într-o rochie albă cu crinolină și-ai venit țintă la mine să mă inviți la dans. M-ai luat de mână și m-ai tras după tine pe podeaua de marmură. Și Ungaria, și Polonia, și Bulgaria stăteau pe margine, moarte de ciudă. Scrâșneau din dinți. Ele nu erau prinți. Erau doar niște baroni urâți și șleampeți. Te simțeam fremătând de dorință pe sub corsetul strâns. Aveai țâțe mari și fierbinți, care îmi promiteau plăceri negândite. Mă înlănțuiai cu brațele delicat arcuite și eu îți adulmecam nesătul parfumul de căpșune. Ne învârteam repede, ne potriveam pașii în timp ce Austria ne cânta un vals vienez. Mă excitasem, te voiam mai mult decât atât. Îmi șopteam la ureche

cuvinte obscene. „Vreau să te fut!“, îmi spuneai – și eu eram în al nouălea cer.

După bal m-ai invitat în dormitorul tău plin cu crizanteme și mi-ai arătat patul cu baldachin scump. Ți-ai scos ciorapii de mătase cu jartele și corsetul și mi-ai zis: „Te-ai spălat, Brâncovene? Ești curat?“. Eram. Ți-am desfăcut picioarele cu pielea fină și ți-am tras-o direct, fără preambul. Te-am penetrat în sfârșit și te-am făcut să gemi de plăcere.

„Mărită-te cu mine, Europa!“, ți-am zis. Și tu ai izbucnit în râs și ți-ai tras înapoi rochia de bal. Mi-ai aruncat niște lire sterline. Puține...

Așa te-am visat, Europa. De ce nu mă vrei și pe mine?

Vlada

La știri, azi: U.K. a anunțat că binevoiește să arate mai multă toleranță în viitor față de imigranții cei ilegali, estici și urâți. Așa că au plantat multe mile cu căpșunele și frăguțe și pe urmă au trimis un comunicat prin care îi invită pe români să vină să le culeagă frumos și organizat. Cu actele-n regulă în buzunarul de la salopetă. Românii or să se ducă. Nu le strică vreo 300 de sterline pe sezon.

Acum eu mă gândesc profund la treaba asta. Aș vrea să plec și eu, dar mie-mi place zmeura mai mult. Mai am însă o idee; mai mult decât o idee, am o viziune de fapt. Văd anul 2050 și îi văd pe englezi cu mic, cu mare înghesuindu-se în fața Ambasadei României la Londra, ca s-apuce o viză și un contract de muncă la noi în țară. La cules

flori de tei. Vlada o să aibă atunci șaptezeci de ani și o să fie o mare doamnă, cu o vilă în stil *fracturist* fix pe malul Dâmboviței. Și ea o să o angajeze ca menajeră pe Miss Liz, care o să primească la sfârșit de săptămână câte cinci lei bonus dacă a fost ascultătoare și a frecat bine prin baie. O să mă cac mult, pentru că o să mănânc mult. Miss Liz a venit în România acum un an, trecând granița pe la sud, pentru că e mai ușor. Bulgarii se mai lasă mituiți din când în când. Miss Liz s-a legat pe sub vapor și a trecut încoace. Acum trebuie să facă varii munci ca să scoată și ea, sărăcuța, ceva bani și să trimită acasă, în Birmingham, câte o sută de lei pe lună pentru familia ei numeroasă și șomeră în totalitate. Pe urmă mai vrea să mai pună și la ciorăpel niște valută forte (*lei adică*), întrucât visează să-și ridice o casă de imitație victoriană la ea, acolo, în U.K.

**Articol din *Evenimentul zilei și-al nopții*,
20 ianuarie 2050 :**

A tolera sau a nu tolera

Anul acesta s-au înregistrat 40 000 de cetățeni de naționalitate britanică sosiți în România pe căi ilegale. Cei mai mulți dintre ei nu aveau asupra lor nici un fel de act de identitate și au trebuit să petreacă o săptămână în centrul special amenajat de statul român în autogara Rahova, pentru a li se întocmi documentele necesare. Autoritățile române i-au expulzat imediat pe cei prinși fără contract

de muncă. Aceștia au fost îmbarcați în avioanele companiei Tarom și escortați de poliția română până la aterizarea pe Heathrow, aeroportul din capitala Marii Britanii – Budapesta. Imigrații din Vest pătrund în România pe căi ilegale: se leagă pe sub trenuri, pe sub autobuze sau Dacii inocente, pe sub avioane, vapoare, biciclete etc. Au fost înregistrate cazuri când imigrații s-au legat cu panglica chiar și de păsările migratoare primăvara.

Mi se pare că acest fenomen al imigrației din Vest, din ce în ce mai acut din cauza nivelului de trai scăzut în țările din Lumea a Treia, oricât de toleranți am vrea să fim, a căpătat proporții îngrijorătoare în ultimii ani. Reprezintă o amenințare serioasă la identitatea noastră etnică, națională, rasială, culturală etc.

Și biologică. Un lot de douăzeci de prostituate de origine franceză a fost depistat în zona arondissementului Militari acum o lună. În urma testelor HIV efectuate de medicii români, s-a descoperit că douăzeci și cinci dintre ele erau seropozitive. Stațiile de metrou din București, Mizil și Ciupercești sunt pline de minori austrieci care cântă la clavecin și cerșesc.

Din surse pe care nu le putem face publice, am aflat că o rețea de traficanți de tricouri cu imprimuri ce îndeamnă la terorism a pătruns în țară săptămâna aceasta. Se pare că membrii acestei rețele pun la cale un atentat la Cotroceni. Este vizat președintele României – Dinu Păturică (clona) –, un adevărat lider al post-democrației și al neocapitalismului. Plus cultura aferentă celor

două. Autoritățile au luat măsuri de prevenire a atacurilor teroriste și controlează cu severitate orice persoană suspectă din zona rezidențială.

Facem publice pe această cale semnalmentele celor vizati: statură înaltă, ochi albaștri sau verzi, păr blond sau șaten, piele albă.

Aceleași semnalmente trebuie urmărite și atunci când călătoriți cu mijloacele de transport în comun, pentru a vă proteja proprietatea portofelului și a gumei de mestecat.

Aurel Mitulescu (originalul)

Da... m-a pus pe gânduri articolul ăsta. Miss Liz a scăpat ca prin minune de controale până acum și o ascund la mine în pivniță, că mi-e milă de ea. În plus, îi dau jumătate din salariul inițial, pentru că o șantajez c-o dau pe mâna autorităților. Dar, sincer vorbind acum, nu pot să-i sufăr! Cum simt un accent suspect în română, cum îmi vine să vărs. Și, când îi mai văd și cu ochii lor albaștri și pielea albă ca brânza, mai tare m-apucă aver-siunea. De ce naiba nu stau la ei în țară și vin aici, peste noi, să ne corcească spiritul și cultura?! Noi i-am pus să-și cheltuiască toți banii pe arme și să-și bombardeze unii altora muzeele și bibliotecile?!

Jurnalul Vladei: 20 ian. 2004

Trei chestii:

- 1. nu mai iau droguri;*
- 2. nu mă mai mint;*
- 3. nu mă mai sinucid.*

Aerul e un pansament transparent pentru dechizătura venelor. Ușa mereu întredeschisă a venelor.

Îi las în ușa plămânului stâng un bilet unuia dintre locatarii mei: „Îți fac cadou, Excelența Voastră, acest Gilette, care e prea uzat și care a devenit insuportabil de plictisitor ca să mă ajute. Ia-l tu și rade-te cu el până la sfârșitul pilozității tale faciale. Ia-l și înrămează-l dacă vrei, eu nu mă mai sinucid pentru nimeni“.

Mi se luase de atâta bravadă. Prea de căcat m-am făcut tot urlând în gura mare că m-am sictirit de viață. Sunt o imbecilă de rând. Și asta e un fapt fără drept de apel.

Când îi spuneam lui Craig că vreau să adorm pe fundul ocnului, i se făcea frică și nu voia să mă mai asculte. Îi era groază că pe urmă va trebui să mă țină minte toată viața. Că nu va mai putea să fie liber. Astea două chestii se pare că te pot lega de o femeie pentru totdeauna. Dacă e normală la cap și-ți face un plod sau dacă nu e normală la cap și-și face felul. Și pe mine mă amuza frica asta a lui. Dar mă iubeam prea mult. Eram extraordinară. Era o mare pierdere să nu trăiesc pentru totdeauna.

Cineva îmi scrie un e-mail și zice că acolo, departe, ninge mult în momentul de față. Aici, sus, nu ninge niciodată. Nici nu plouă, nici nimic. Doar o nemișcată așteptare. Nici nu te poți masturba în liniște când știi că la alții ninge și la tine se screme o nesuferită de ceață de câteva săptămâni.

Și, de fapt, nu te mai poți masturba oricum, pentru că prin ceață corpurile nu se văd și nu se simt, sunt și ele de ceață, cu ochii de ceață holbați în gol, un gol care e atât de aproape, că ți se lipește de retină și, când vrei să clipești, pleoapele ți se desprind ușor și cad nevăzute, plutind tot în ceață. Poate se învârt una în jurul celeilalte ca două mașini în piața Operei, unde se întâlnesc pe întuneric homosexualii. Ei nu-și spun niciodată numele unul altuia. Cel cu mașina albă e pasiv, cel cu mașina neagră e activ. Se apropie cu motorul silențios, se învârt un pic și pleacă împreună, fără ca măcar să-și fi lăsat geamul de la portieră pentru a schimba două cuvinte. Dragostea lor e mută și invizibilă. Ce frumos știu să se iubească homosexualii! Cu câtă grație știu să se curteze din penumbră...

„Sunt un copil înfășurat în propriul organ glotal – îmi începeam ultima scrisoare către Craig – ca într-o fașă umedă. Și sunt înăuntrul acestei eprubete care e lumea și-mi țin liniștită respirația. Sunt un embrion conceput in vitro și aștept să-mi vină rândul la implantare. Între timp, stau nemișcată și ascult cum dau să-mi crească mânuțele și să mi se rotunjească țeasta. N-am destul loc în eprubeta mea. E prea strâmtă. Lângă eprubetă, pe aceeași tăviță de inox, se mai află: un forceps (pentru întors genele femeilor-caracatiță), un bisturiu (o variantă profesionistă a sus-numitului Gillette), pensa chirurgicală (când ne extragem amintirile din creieri una câte una) și tamponane de vată – multe,

multe, ca o zăpadă necuprinsă și călduță, cu care ne putem înfunda urechile ca să nu mai auzim nimic-nimic și gurile ca să nu mai răcnim unii la alții. Avem de toate. Plus o perfuzie cu șampanie ca să celebrăm așteptarea asta lungă“.

Nu pleci niciodată când spui că vrei să pleci. Când faci anunțul adică. E ca atunci când bunica mea se gândea la moarte prin ideea că te poate trăsni pe stradă când vii de la piață și mai bine să ai dresuri fără ochiuri duse și chiloți curați și frumoși că tot or să te ducă la doctor mai întâi și-or să te dezbrace să vadă de ce-ai murit, înainte să te bage la morgă. „Așa merg lucrurile“, domnule Vonnegut, așa au mers dintotdeauna. Numai că acum chiar s-a întâmplat să plec.

Există un coș de gunoi, o ghenă din ce în ce mai adâncă, cu fapte. Acolo ne aruncăm toți capetele de viață care-au rămas nefolosite, resturile noastre intime care nu se potrivesc cu viața de zi cu zi. Scăpăm de ele cum scăpăm de mucerile de țigări. Ghena nu se umple niciodată, nu dă peste răscoale, ca să știm că am dat la o parte mult prea mult. Că ar trebui să ne oprim. Iar crematoriul resturilor de viață nu e niciodată la vedere, e ascuns bine după perdele groase, după faptele multe din timpul zilei sau după metafore. Nici metaforele nu plesnesc. Se subțiază și se întind elastice, fără să crape. Și în ele poți băga tot ce vrei și ele nu se supără și nu te trag niciodată la răspundere. Uneori însă simți izul de crematoriu în vise. E de-ajuns un arcuș care să-ți pătrundă în sex. Am fumat

mult. S-a făcut prea mult fum și nu mai văd nimic. Nimic în afară de un fel de carne prelungă, ca o limbă roz, dezarticulată, indefinită ca formă, care mi-a crescut între timp din buric. Mi se pare, de fapt, că am avut-o dintotdeauna acolo înăuntru, chircită și ascunsă bine, ca și cum la naștere doctoreii nu mi-ar fi înnodat bine cordonul ombilical și mi-ar fi rămas o bucată din el în afară. Buricul meu nu era așa. Era o tăietură minusculă prin care nu puteam să văd nimic. Nu puteam să aud nimic cu buricul meu cel vechi.

Concrescența care l-a căscat acum ca să-și găsească drumul afară îmi atârnă peste burtă flască și roz. E cusută și înnodată de mai multe ori, cu pielea fină traversată de o rețea de vinișoare mov. Violonistul se trezește. Râde un pic, semn că e surprins de transformarea trupului de femeie lângă care ațipise după ce făcuseră amor. Începe să-mi strângă între degete buricul. Se întărește. Devine un penis mic și chinuit. Sunt foarte bucuroasă că dețin un penis. Chiar așa mic și ombilical. Mă simt altfel. Cu totul altfel, nu știu cum să zic. Parcă simt un fel de energie în mine care nu mă mai distruge, nu mă mai face să vreau să mă gândesc la moarte, ci la viață, cu tot dinadinsul la viață. Pe urmă, am văzut ce era. Era arcușul care îmi ieșise prin buric, și firele de păr de cal se rupseseră și se înnodaseră cu carnea. Iar violonistul încerca să le rupă cu dinții, ca să-și recupereze arcușul.

Am coșmaruri dintr-astea aberante din ce în ce mai des. Asta s-a petrecut miercuri spre joi.

Inițial, m-am gândit că e posibil să fiu lesbiană. M-am surprins de nenumărate ori privind cu insistență câte o fată frumoasă în tramvai și de mai multe ori disprețuind bărbatul care o însoțea. Vlada a atins odată cu vârful degetelor, din greșeală, chiloții destrămați ai colegei ei de cameră de la cămin și-apoi a repetat gestul conștient. Erau atârnați de elementii caloriferului, la uscat. A vrut să se aplece să-i simtă cu obrazul, dar i s-a părut ca o fază dintr-un film de doi bani. Textura neagră și umedă avea aceeași fragilitate ca pielea buricului meu erectil. Din dantela deșirată pe margini se scufunda în retina ei un fir destrămat cu o scamă în vârf de altă culoare. A vrut să desprindă scama și s-o mestece. Dar asta i s-a părut iarăși o scenă de film. Unul de groază. Rada e o fată blondă. Fetele blonde poartă mereu lenjerie neagră și destrămată, care se usucă pe calorifer. Dacă-ăș fi bărbat, aș putea iubi până la moarte o fată blondă ai cărei chiloți negri se usucă pe calorifer cu un fir tras din dantelă, când ea nu e în cameră.

De când am plecat și m-am mutat la Mibnea, Rada își trăiește jurnalul prin alte locuri, jurnalul ei din care mereu o să lipsească cea mai interesantă experiență: aceea de a se lăsa iubită de bărbatul care aș fi putut fi eu.

Mai e o chestie. Asemănarea nu mă excită. Și asta e toată problema, în fond. Nu pot să mă fac lesbiană, pentru că am nevoie de diferență. Un bărbat heterosexual – asta mi-ar plăcea să fiu. Și, eventual, să mă cheme Craig.

Bărbatul care părăsește scuarul în viteză cu farurile aprinse și merge acasă la o femeie n-o iubește și nici nu simte nevoia de a o iubi, intră în baie și face pipi – din poziție verticală, bineînțeles – în timp ce poate contempla pe etajera de deasupra chiuvelei nenumăratele ei rujuri și creioane-dermatograf și știe clar că pentru el s-a fardat individa. Bărbatul care se simte liber pentru că e – funciarmente – liber, și nu pentru că a citit prin cărți că așa e bine să fii... Cum ar fi? Să nu te pună nimeni să faci mămăligă sau să calci cămăși. Să n-ai altă grijă decât că n-o să ți se scoale. Mie mi s-ar scula oricum. N-avem parte de propria noastră identitate. Și nici măcar de siguranța că, dacă ne-am recunoaște-o, ea ne-ar face mai fericiți decât ne poate face asta falsă de toate zilele... Also Spracht Vlad(a).

Dar... însă... cu toate astea, există fericirea. Există dementa fericire de două ore care ți se înnoadă printre venele obosite și își face culcuș între mușchi. Metadona. *Meta-dona*, femeia albă și sinceră, care te face să plutești pe deasupra. Te face să scrâșnești din dinți de fericire. Să nu mai vrei să fii nimic altceva în afară de ceea ce deja ești. Umbli prin cosmos desculț, te pui cu fundul pe-un trotuar de pe Calea Lactee ca să mai fumezi o țigară, ți-o aprinzi direct de la soare, Andromeda ți se gudură pe la glezne ; pe urmă vezi Turnul din Pisa în Piața Romană și Escorial-ul răsărind din Berceni. Ia-mă de mână, violonistule, ține-mă strâns.

Descrie-mi ce vezi. Eu sunt din aer. Poate să mi se întâmple orice acum. Sunt pe un vapor care nu se mai termină, un vapor care n-a plecat niciodată de la mal, a crescut direct din ape și acum e transparent și infinit. Și e liniște. Kilometri întregi de liniște. Pe catarg sunt înșirate multe păsări, care se țin de aripi una cu alta și tac ca și mine. E asfințitul ca un roșu în gât. Kitsch. Fără asfințit! Deodată, dintre valuri se ridică ceva care crește pe loc. Și eu mă țin cu privirea de spinarea de pește ca să nu alunec peste bord. Din retine îmi cresc două mâini lungi, cu care mă agăț de spinarea de pește. Păsările se uită toate și tac. Un pescăruș zboară într-o secundă și aterizează cu un fâlfâit neauzit pe pește. E malul lui. Îmi resorb brațele în retină.

La metrou ne-am întâlnit cu doi aurolici. Unul avea doișpe ani și îl chema Bush. Celălalt, Congo, era îmbrăcat într-o geacă verde, jechoasă.

– Mai aveți ceva la voi? a zis unul.

– N-avem. Am prizat tot, până la ultimul gram. Cară-te!

– Nici un fir de iarbă măcar? a zis Bush și m-a apucat de cot.

– Lasă-mă, bă, ce dracu' vrei de la mine?!

S-a dat înapoi în fractali câțiva pași. Avea un nimb de foc de jur-împrejur. Și un pescăruș pe umăr.

– Ce-ai în cutia aia, mă? a întrebat Congo, care era mai mare. Avea cam șaișpe ani. Și a lovit cu gheata scâlciată cutia pe care o ținea Mihnea de mâner. Țsta s-a dezechilibrat și era să cadă fix

între șine. Și tocmai se auzea metrourl. M-am căcat pe mine de răs.

– O vioară, a zis el, salvat prin minune.

– Arată! Să văd. Deschide-o!

Eu eram fericită și râdeam cu lacrimi. Voi fi o prințesă cu o diademă pe frunte. Mă vor curta toți, absolut toți. Don Juan, Napoleon, Hamlet, Billy Gates, Eminescu, John Malkovich... le scriam cu creta numele tuturor pe betonul de la metrou și țopăiam printre ei, flirtând de zor în rochia mea albă cu crinolină. Tocmai îi arătasem domnului Hamlet jarteaua și el mi-a zis că vrea să vadă mai sus, mai profund, așa că l-am tras după un tonomat și mă pregăteam să-i dezvălui o pereche de *Puma*. Eminescu dezaproba, ne sfida. M-am simțit superficială și m-am întors la ceilalți rămași pe beton.

– Pe care să-l aleg atunci? ziceam. Hey, sweety! Micky! Recită-mi din *Luceafărul* tău. Doar un pic, te implor! Chestia aia de la sfârșit când tipu' e gelos și se oftică pe rimă! Ori era nițel cam impotent de l-a înșelat muritoarea respectivă? Pe tine, curvarule, nu te vreau. Să te cari de-aici de la metrourl meu, Don Juan! Marș de-aici, urâtule, târâtură! Dispari, că acum îl chem pe Comandor!

– A..., o vioară pe bune! a strigat Congo. Și a scos-o din cutie. N-am văzut niciodată una de-adevăratelea! Ia cântă, nene! Știi manele?

– Cât ai dat, moșule, pe ea? A fost scumpă? Bush e-un materialist.

Mihnea era năucit. Nu putea reacționa în nici un fel. Se cam speriasse. I-am zis că de ce nu le

cântă ceva, de ce e rău și nu le cântă ceva frumos. Până la urmă a cântat. Mihnea face tot ce-i spun eu pentru că mă iubește în taină și vrea să mă cucerească. Are mare grijă de mine. Așa că le-a cântat niște Brahms. Vioara răsuna clar și puternic în stația de metrou. Se opriseră câțiva indivizi să asculte și unul a scos o hârtie de zece mii din buzunar și i-a întins-o lui Mihnea. Dar Congo a apucat-o el. Sună mai mișto vioara lui Mihnea la metrou decât în sala de la Ateneu. E mai vie, mai clară. Te obligă s-o asculți. Și aurolacilor le plăcea mult de tot. M-au invitat la dans pe rând, cu o plecăciune până la beton. Am dansat mai întâi cu Congo, care m-a întrebat la sfârșit :

– Vrei să te măriți cu mine?

– Nu pot.

– Ai pe altul?

– Un englez cu ochii albaștri.

– Ia auzi, bă! s-a întors el spre Bush. Asta are un gagic englez. Are bani, fă? m-a întrebat. Ți dai și ție?

– De ce nu te-ncurci cu ăsta, cu violonistu', ăă? a strigat Bush cu mâinile în buzunare în timp ce trăsesse o flegmă peste numele înșirate pe beton. A picat fix pe Billy. Românii nu-ți plac, ai? Uite ce frumos știe ăsta să cânte manele.

– Dacă nu-ți ții gura, nu mai dansez cu tine, m-am răstit eu și a tăcut brusc.

Pe urmă, după vreo două ore, ne mai trecuse de la metadonă și voiam să plecăm. Mihnea mai era puțin amețit și zicea că-l doare capul. Lui

Congo i s-a făcut milă și i-a întins punga cu aurolac. A zis că îți trece capul dacă tragi de trei ori sănătos. Mihnea nu voia.

– Ia, bă, că-ți trece! Îți promit io, insista Congo. Ia aici la moșu'!

Mihnea se codea și nu știa ce să facă. De data asta nu i-am mai spus nimic, că nu mai eram atentă. Ștergeam cu talpa sandalei numele alea ca să scriu deasupra, mare, *Craig*. Ca la grădiniță.

– Haide! Că ne-ai cântat așa de frumos și noi n-avem cu ce să te răsplătim. Ia punga!

Domnule Vonnegut, habar n-ai cum mai merg lucrurile...

Pentru că e noapte și mergem la culcare, Mihnea îmi spune o poveste frumoasă. Cu un marinar pe care îl urmărea peste tot un pește mare ca să-l mănânce. Și numai marinarul ăsta putea să-l vadă pe monstrul cel rău cum se ținea după vapor, pentru că peștele făcuse în așa fel încât doar victimele lui să-l poată vedea și nimeni să nu le creadă. Și marinarul a cutreierat toate mările și oceanele lumii și a ancorat în toate porturile de-a lungul anilor, iar peștele, pe care-l chema *Colombre*, s-a ținut după el peste tot. Dar nu se apropia niciodată de vapor. Înota tot timpul la aceeași distanță și-l îngrozea pe marinar de la depărtare. Cu timpul însă, văzând că monstrul nu-l mai atacă, marinarul s-a obișnuit cu spinarea lui plină de solzi ieșind din ape mereu în urma vasului. Și nu i-a mai fost atât de frică. La sfârșit, când a îmbătrânit

și s-a hotărât să rămână pe uscat, și-a adus aminte de Colombre. Și într-o bună zi a luat o barcă cu vâsle și s-a dus în larg. L-a strigat pe pește și peștele s-a ridicat din străfunduri chiar lângă barcă.

– Uite, Colombre! Noi ne cunoaștem de atâta vreme... M-ai urmărit peste tot și mereu ai fost undeva pe-aproape. Am cutreierat împreună atâtea mări, am văzut împreună atâtea țarmuri... M-am gândit că, până la urmă, n-am avut toată viața un prieten atât de credincios ca tine. Așa că a venit vremea să te răsplătesc. Tu vrei să mă mănânci. Uite-mă! Acum poți să mă mănânci.

Peștele a deschis fălcile și de pe limbă i s-a rostogolit în barcă o perlă.

– Dar eu nu te-am urmărit ca să te mănânc, marinarule. N-ai înțeles! Te-am urmărit ca să-ți ofer „perla fericirii fără efort“. Dar tu ai fugit întotdeauna de mine.¹

Era întuneric în cameră, dar puteam să văd cum barca marinarului, care până atunci plutise liniștită printre perdele, se scufunda încet, încet. Perla strălucitoare era prea grea.

– Eu, dacă aș fi fost marinarul ăla, știi ce-aș fi făcut? îl întreb pe Mihnea.

– Ce?...

– I-aș fi tras una peste bot cu vâsla peștelui idiot.

– De ce?! (Ridicare dubitativă din sprânceană de violonist.)

– Pentru că fericirea care vine ca o plească e fără valoare. Nu te face să crești. Te ține pe loc.

---

1. După o nuvelă de Italo Calvino (n. a.)

Ba, mai mult, te face să crezi că o meriți și că ești mai tare decât toți. Nu-i mai mișto să-ți faci tu fericirea cum poți, zi de zi? Dacă marinarul ar fi fost fericit de la cinci ani, n-ar mai fi avut nevoie să muncească pe vapor o viață întreagă ca să câștige bani și deci n-ar mai fi cutreierat pe toate apele pământului. Ar fi stat pe mal fericit și prost. N-ar mai fi trăit nimic pentru că n-ar mai fi avut nevoie de nimic.

– Nu la asta m-am gândit când ți-am spus povestea asta, a răspuns Mihnea.

– Se vede...

– ...dacă nu ești îndeajuns de deștept ca să vezi cât de aproape de tine sunt lucrurile care te pot face fericit și fugi mereu, te uiți mereu în altă parte, nu ți-e niciodată bine. Ajungi să...

– Zi clar ce-ai de spus, lasă-mă cu proverbe de-astea!

O ezitare scurtă plus o privire directă și:

– Vlada, de ce nu vrei să mă lași să te fac fericită?

– Aha!! Îți făceai propagandă, maestre? Păcat că n-am o vâslă pe-aici.

– Ești o proastă!

– Cine te ține, mă, să mă faci fericită? Fă-mă dacă poți! Dar nu-mi cere mie să-ți creez decorul. Adică să nu mă mai văd cu Craig sau alte chestii din astea. Nu-i faci cuiva curat în viață cu o mătură. Nu bagi trecutul sub covor. Îl faci, pur și simplu, să dipară dacă ești în stare. Faci în așa fel încât prezentul să-l înghită, să-l surclaseze cumva. Uite-mă! Sunt aici, cu tine. Cine te ține să mă faci fericită?

Am rămas o vreme amândoi cu fața la tavan, fără să mai vorbim. Aș fi vrut să am un pian, să pot cânta puțin. Asta mă face întotdeauna să nu mă mai gândesc la momentul de față. E ca un fel de analgezic pentru prezent.

– Spune-mi un lucru! a întrerupt Mihnea tăcerea. Care e locul de pe fața pământului unde ai vrea să trăiești?

– Nu știu prea bine... un loc unde oamenii să nu mai vrea cu tot dinadinsul să se cunoască pe sine. Să vrea să-i cunoască pe ceilalți mai mult. Un loc unde oamenii să nu mai adoarmă în fiecare seară gândindu-se tot la ei înșiși și pe urmă să se viseze tot pe ei. Să poată visa la lucruri care n-au nici o legătură cu ei.

– Și unde crezi că trăiesc... *egofobii* ăștia?

– Nu trebuie să se urască pe sine, dimpotrivă. Trebuie doar să simtă că lumea largă e mereu cu mult mai interesantă decât un singur individ care se holbează continuu în oglindă. Atât. Și cred că știu unde trăiesc.

– Zi-mi și mie!

– În Indonezia. Îi cheamă *Azayra*¹.

– Ce sunt ăștia? Pimeii?

– Nu. Nu-s pimeii. Sunt un trib mic ce locuiește pe vârful muntelui și nu coboară aproape niciodată la poalele lui. Și ce e ciudat cu tribul ăsta e că nu vorbesc toți aceeași limbă. Adică același dialect, nu știu cum să-i spun. Mă rog, o mare parte din

---

1. Tribul *Azayra* nu există în realitate (n. a).

lucruri nu sunt numite la fel de toți membrii tribului. Fiecare le spune după cum îl taie capul. Sau după cum a apucat să-nțeleagă atunci când era mic și i se arăta un copac și pe urmă auzea că i se spune în treizeci de feluri. Ei zic că fiecare ființă are părerea proprie despre lucruri și de-asta fiecare om își are cuvintele lui ca să le descrie. Iar când se căsătoresc, se iau femeia și bărbatul care descoperă că au cele mai multe cuvinte în comun. Asta înseamnă că au aceeași părere despre lume, că se potrivesc. După ce se căsătoresc, își fac un adăpost din nuiele și stau toată ziua să discute. Sunt fericiți că în sfârșit pot cunoaște și înțelege pe cineva, pe altcineva decât pe ei înșiși. Se plimbă împreună prin junglă și strigă nume de păsări, amândoi aceleași nume de păsări. Și râd.

– Și tu acolo, la ei ai vrea să trăiești? întrebă Mihnea privindu-mă prin întuneric. Crezi că te-ar primi pe tine?

– *Azayra* pot spune „te iubesc“ în câteva sute de feluri...

– De unde știi de tribul ăsta? Chiar există?

– De la Craig. A studiat antropologie. A stat în tribul lor un an de zile.

Prin bezna din dormitor pluteau fantome care miroseau frumos.

Primul lucru pe care-l fac e să-mi aprind o țigară. Abia apoi mă gândesc la Craig. Îmi spun că scrumul e o materie care adună în ea toate posibilitățile ratate și automat îmi vin în minte lucruri

pe care n-am apucat niciodată să i le spun despre mine, tot felul de fantezii sexuale pe care mi le-a inspirat de la distanță, dar n-a fost niciodată aici când trebuia, poezii începute și neterminate, experiențe neduse până la capăt, sute de mașini ce m-ar fi putut călca.

De fapt, despre o mașină e vorba. Un Rolls Royce negru, strălucitor, cu capota sprijinită între zidurile de aer infect ale orașului și cauciucurile moi și fine precum carnea de pe pulpele unei puștoaice. Prima oară am văzut-o parcată în fața clubului, ștearsă de luminile intermitente ale reclamelor și străpunsă de semnalizatoarele altor mașini care parcau. Acolo am văzut-o prima oară și acolo a rămas. Niciodată nu s-a urnit de pe loc, nimeni nu i-a auzit motorul pornind sau ștergătoarele mișcându-se într-o parte și-n alta pe parbriz. Neagră și lucioasă, ca o fantomă, ocupa indiferentă câțiva metri pătrați în fața clubului, cu roata din spate urcată pe bordură – o femeie ușoară pe un trotuar cu una din glezne ridicată ușor, senzuală, luxoasă, și totuși inabordabilă.

Ne întrebaserăm adesea, eu și Mihnea, de câte ori treceam pe acolo, pe măsură ce săptămânile se scurgeau spre toamnă, a cui e mașina asta, de ce nu vine nimeni s-o revendice, cum de nu pornește niciodată și, mai ales, cine vine să-i șteargă de praf caroseria în fiecare zi, cine are grijă să-i umfle întotdeauna cauciucurile și să-i frece mânerurile portierelor până strălucesc ca niște lame de cuțit.

Într-o vreme, mai pe la început, când eu abia îmi făcusem apariția prin club, circula legenda că ar fi a unuia, un macaronar mafiot, pe care nimeni nu-l cunoștea prea bine. Îmbrăcat întotdeauna în piele, cu țigara atârându-i de colțul din stânga al buzelor, cu toată fața învăluită în fum și ochii îngustați ca să scaneze româncele înșirate la bar și cu o strungăreață abia vizibilă încrustată în dantura de cal de curse. Cică avea bănet grămadă la el de câte ori venea la club. Dar asta a apărut de câteva ori la rând cu BMW-ul lui roșu și s-a risipit încet, încet bănuiala că el ar fi fost posesorul Rolls Royce-ului. De fapt, se întreba și macaronarul, ca și ceilalți, ce e cu namila neagră care spiona orice vânzare-cumpărare de *ciocolată*, orice ușurare pe zidul din dos, orice contact cu curvele etc. Eu cu Mihnea ne-am pus în cap să descoperim misterul. O lună de zile. Atâta ne-am pus la dispoziție. Așa că am mers seară de seară la club, ne-am dat pe lângă tipu' de la bar, pe lângă curve, ne-am împrietenit și cu macaronaru'. Într-una dintre nopțile de sâmbătă spre duminică din luna aia, prin perdeaua de fum și blitz-uri fosforescente am văzut privirea tipului, a macaronarului, fixând-o pe una. O știam pe-asta. O chema Clara, parcă. Fusese colegă cu mine în anul întâi la Litere, dar apoi dispăruse de la cursuri. Cineva ne zisese că se cordea pe valută la Inter. Italianului i se lipise gura paharului de rădăcina nasului și o scana pe tipă de sus până jos. Asta l-a văzut, și-a pus picior peste picior și-a-nceput să-și bălângăne dreptul. Restul gambei

și pulpa erau în beznă. Doar de pantoful cu toc înalt cui îi atârna ireal o eșarfă albastră de lumină de la un bec cu halogen. Vorbea cu o tovarășă și mai trăgea cu coada ochiului din când în când la macaronar, prefăcându-se că nu-l bagă-n seamă. Țsta își lipise retina de ea. Clara, dacă ea era, începuse acum să râdă tare cu prietena ei și pe urmă s-a aplecat peste masă și i-a zis ceva la ureche. Asta a râs scurt și, peste un minut, sub privirea dementă a italianului, a început să-i pipăie Clarei pe sub masă gambele învelite în dres negru.

– Țștia și-o pun în seara asta, i-am zis lui Mihnea. Fac pariu.

– Cu pațișoiul ășta? s-a hlizit el. Nu cred.

– E un puțoi, se vede pe fața lui, dar are lovele la cingătoare. Și tipa știe.

– Țșta? Cred că are casa plină de reviste și casete porno. Nici nu poa' să i-o tragă bine. O să ejaculeze precoce. Se masturbează în fiecare zi înainte de culcare, ce puii mei...!

Mihnea învățase de la mine să vorbească urât în ultima vreme și pe mine mă distra să-l văd câteodată înainte de concert, cu papionul la gât și cu vioara în mână, dând câte-o neașă din asta pe gură. Urât!

Două ore mai târziu, macaronaru' scotea aburi pe rât afară, chiar acolo, pe capota Rolls Royce-ului. Îi desfăcuse cracele tipei fără efort, îi trăsese sutienul peste țate și acum se înghesuia în ea și lovea de zor în caroseria ei și a mașinii.

Eu cu Mihnea ne ascunseserăm după o Dacie parcată mai jos pe stradă, destul de aproape ca s-o auzim pe tipă la un moment dat că a zis :

– Come ti chiami?

Individul a ratat o intromisie, s-a uitat la ea clar enervat și i-a zâmbit o secundă cu dinții de cal de curse :

– Si! Ti amo, ti amo, bella !

Mihnea mi-a arătat oglinda retrovizoare a Rolls-ului. Se putea vedea destul de clar din poziția în care eram, mai ales că oglinda mărea. Se vedeau ăștia doi cum se futeau și arătau ca niște monștri diformi, cu tentacule imense lăbărțate peste capotă. Mi s-a făcut frică și-am vrut să fug. Între timp, terminaseră. Sperma latină se împrăștiase pe parbriz. Și-a tras fermoarul, tipa și-a aranjat un ciorap în sus pe gambă și-au intrat înapoi în club. Noi am mai stat o vreme afară și-am fumat o țigară. Nu știam dacă ceea ce văzuserăm are sau nu legătură cu misterul mașinii negre. Până la urmă, am decis că n-are.

Când am plecat, am întors capul în timp ce ne îndepărtam și mi s-a părut că farurile Rolls-ului începuseră să sclipescă.

În altă seară, din săptămâna care-a urmat, spre unu-două noaptea, câteva sugative din club, mahmuriți tare de tot, au înfipt bricegele în cauciucurile mașinii, au zgâriat portierele și și-au stins mucurile de țigări pe faruri. Poliția nu s-a sinchisit a doua zi, am auzit. Pentru că, zicea tipu' de la bar, până dimineața venise cineva de reparase

totul fără urmă. Și acum era ca mai înainte: strălucitoare, impasibilă, nemișcată. Cine dracu' fusese? Dar a doua seară tipii ăia s-au pus pe maltratată Rolls-ul din nou. Stăteam călare pe motocicletă lui Mihnea și mă uitam. Tocmai ajunseserăm și noi la fața locului. La un moment dat, ăștia s-au hotărât să împingă toți mașina. Se vedea că era grea, probabil avea frânele puse. Și era chiar comic să vezi cinci-șase *macho* cu venele încordate pe frunte și tricourile transpirate, străduindu-se să facă un lucru absurd: să împingă o mașina care niciodată nu se urnise de pe loc. Poate nici n-avea motor, poate o plantaseră acolo patronii, în fața clubului, de impresie. Sticlele de bere se îngămădeau pe capotă și una dintre ele se răsturnase și se scurgea în spume pe caroserie.

– Uite, a strigat Mihnea. Au reușit s-o miște din loc. Bravo, băieți, nu degeaba ați tras la fiare!

În clipa următoare, s-a auzit motorul ambalat, roțile au scârțâit pe asfalt, un claxon scurt și Rolls-Royce-ul a zvâcnit în sus, în linie dreaptă. Pe măsură ce se ridica spre nori, făcea să dispară din jur câte un bloc cu opt etaje, clădiri de bănci și primării, trotuare cu oameni cu tot, copaci, tot Bucureștiul. Și pe mine.

Dimineața, pe la cinci jumate, am luat tramvaiul spre Crângași. Mă gândeam ce să-i spun lui Mihnea. N-am apărut la concert și nici acasă n-am venit peste noapte. O să observe că m-am drogat din nou. Am ochii scoși din cap și buzele vinete. După *coca* arăți ca naiba, ești terminat, dar merită,

pentru că ai viziuni coerente care de cele mai multe ori conțin adevăruri profunde.

Am scos din geantă o carte. Am mereu la mine o carte frumoasă din care citesc doar câteva pagini după ce mă trezesc. Vreau să văd dacă pot să mă forțez să mai înțeleg ceva. Cică de la o doză injectată ți se spulberă nu știu câte milioane de neuroni. M-am apucat să citesc: *Noi doi, singuri în cameră. Nici trecut, nici viitor. Doar intensitatea și profunzimea momentului. Senzația că totul avea în mod implacabil un sfârșit: muzica, noi doi, luna, absolut totul. Că, dacă reușești să pătrunzi la miezul lucrurilor, nu găsești altceva decât tristețe; numai tristețe, mereu și pretutindeni, dar o tristețe frumoasă, argintie, ca fața unui Christ.*

Cum o fi asta? Cum o fi să fii trist și să rămâi frumos? Niciodată n-am fost frumoasă când am fost tristă. Am fost jalnică, josnică, vulgară, chiar interesantă..., dar nu frumoasă. Și uite că se poate. Dacă zice Fowles înseamnă că se poate. Ar trebui să învăț măcar *trick*-ul ăsta. Și cum să-l mint pe Mihnea? Unde să-i zic c-am fost? Și liniștea asta de mormânt de duminică la șase dimineața... Bucureștiul mă privește cu ochii cășcați într-un strabism gorgonic. Mă injectează cu acid sulfuric și mă dizolvă pe dinăuntru. Nu mai știu nimic. Nu-mi mai pasă de nimic... am ajuns să trăiesc secunda aia de care mi-era cel mai groază, când nu iubesc pe nimeni și nimeni nu mă iubește pe mine. Atât mai știu : că n-o să cobor din tramvaiul

ăsta până nu iau o decizie. Până nu mă hotărâsc să fac ceva care să mă vindece la cap...

Și era enorm și înroșit și aspru și puțea. Și nu mai aștepta, nu mai putea să aștepte, pentru că sexul înrăit îi ajunsese deja la gât și-l sufoca, i se împlântase în carotidă, oprindu-i sângele să mai circule spre creieri. Și i-a băgat-o Vladei direct, așa, prin șlițul de la pantaloni, de la douăzeci de centimetri distanță de tâmpla ei dreaptă. N-avea vârstă. N-avea față. N-avea decât un rânjet împietrit pe locul unde ar fi trebuit să fie fața. Putea avea patruzeci sau cincizeci sau șaiszeci de ani și își freca sexul prin buzunar, lângă tâmpla ei, care se gândea la... nu se mai gândea la nimic. O tristețe argintie... Cu ochii pironiți pe cartea de pe genunchi, Vlada vedea, înțelegea... un vid imens de gesturi, de cuvinte, o paralizie erectilă ca sexul acela străin... o mână cu degete groase se ținea strâns de bară, și cealaltă, cealaltă..., iar Vlada nu-și putea mișca mâinile de pe carte și nici picioarele ca să fugă la capătul celălalt al tramvaiului, nici limba ca să scuipe o înjurătură, nimic... Lipsa ei de reacție îi dădea bărbatului satisfacția unei participări aberante, tacite, și continua ritmic și stăpân pe sine să și-o frece sub treniul negru. Se uita fix la genunchii ei, la părul ei, la lobul urechii, la umărul ei, și mai repede, și mai repede... aproape că pulsul care-i zvâcnește Vladei în tâmple îi dictează fiecare mișcare. Și Vlada nu face nimic, nu gândește nimic, nu e nimic. Ești atât de ușoară, că nici mișcările bruște ale tramvaiului nu te mai clintesc.

Iar dihorul nu încetează, nu vrea să înceteze. Și-o freacă prin stofa verzuie a pantalonilor din ce în ce mai feroce... pute, pute îngrozitor...! Toți călătorii din jur sunt niște voyeurști. Lumea toată știe, vede, participă! Ai murit, Vlada, ești moartă de-a binelea. Și-acum n-ai în sânge nici un pic de marijuana, de eukodol, de morfină, demerol, diodină, codeină, metadonă sau hașiș. Nimic din toate astea. E de-adevărata! *E realitatea reală!!*

Totul s-a sfârșit cu senzația de umezeală de pe *Colecționar*. Primul gând care m-a scos din inerția a fost că ejaculase peste mâinile mele, porcul dracului. Inima a încetat brusc să-mi mai bată sau îmi bătea atât de tare, încât sistolele nu se mai distingeau de diastole. Nu! Asta nu! *O tristețe frumoasă, argintie, ca fața unui Christ...*

Mi-a luat ceva vreme să-mi dau seama că, de fapt, plânsesem. Mi se scurseseră câteva lacrimi pe mâini și de pe mâini pe pagină. În mod normal, pe Vlada o dezgustă smiorcăiala.

– Unde-ai fost?

– ...

– Te-am așteptat după concert și pe urmă...

– Lasă-mă...

– Ia să-ți văd venele! Dă-ncoa' mâna!

– Lasă-mă!

Mihnea sărise la mine și mă apucase de brațul stâng și urla. Îmi spărgea timpanele.

– Mi-ai promis! N-am hotărât amândoi că ne lasăm de rahaturile-astea? Eu m-am ținut de cuvânt. Tu... de ce? De ce, Vlada? *De ce?!*

– Du-te dracului! Lasă-mă! Dă-mi drumul!

M-am închis în baie și-am făcut un duș. Mi-am frecat tot corpul de mii de ori cu săpun și cu detergent de rufe și pe urmă mi-am dat cu spirt pe toată pielea. Speram să nu-l mai văd pe Mihnea când aveam să ies de la duș. Voiam să plece, să dispară din ochii mei pentru totdeauna. Îmi doream să se evapore pur și simplu și să dispară fără urmă. Dar mă aștepta fumând în fața ușii de la baie, în picioare, rezemat de perete.

– Spune-mi unde-ai fost toată noaptea!

– Vreau să avortez, i-am zis scurt, fără să-l privesc.

– Ce!? Ce vrei să spui...?

– Adică să mă duc la ginecolog și el să-mi bage în uter mâna păroasă cu ceas și mâneca halatului suflecată până la cot, i-am urlat printre dinți. Să scârme acolo cu gheara de la degetul mic. Asta vreau să spun. Să scârme înăuntrul meu până scoate afară toată mizeria!

A rămas o clipă perplex. Nu se așteptase la asta. După o vreme a întrebat calm, serios:

– Craig sau eu?

– Nu fi tâmpit!

– Te-ai mai văzut cu el? Când a venit în România?

Era tâmpit! A trebuit să-i spun ce mi se întâmplase în tramvai, să-i explic cum murisem în dimineața aia și cum trăia acum în locul meu o creatură borțoasă cu groază și vomă, porcu' dracului, cum nu voiam să mai văd pe nimeni, să nu mai aud nimic, să nu mai știu de nimic. Nici de căcaturile

mele de poezii, nici de vioara lui, mă piș pe vioara lui, nu mă mai interesează!

Să mă lase-n pace! Să mă lăsați toți în pace, auziți?!

Am fugit afară la un telefon public. N-aveam decât cînșpe mii pe cartelă și rahatul ăla de mașinarie nu voia să mă lase să sun în Anglia cu cînșpe mii.

– Futu-te-n gură! l-am scuipat între cifre.

Am fugit iar. Am căutat prin tot cartierul o dugheană cu cartele. Am găsit una până la urmă. Am format numărul. Mi-a răspuns robotul. M-am uitat la ceas. Era șapte jumate. Tre' să fie cinci jumate în Anglia. Doarme...

Am mai stat o vreme pe străzi, mi s-a părut că orașul se făcuse de cretă, oamenii de calcar, aerul de var. Am nimerit într-un autobuz jegos și, până să-mi dau seama unde mă duce, ieșisem din oraș. Asta era bine. Doar să meargă mai departe. Să nu se mai oprească niciodată. Am închis ochii și m-am forțat să mă gândesc la ceva frumos. O dimineață în care mă trezesc, e aproape vară și nu-mi mai pasă de caloriferele reci, soarele pătrunde în cameră tăcut, câteva păsări mici cu vârful aripilor albastru stau pe pervaz. Mă simt bine. Fac greșeala să mă ridic și să deschid fereastra. Vreau să le spun ceva păsărilor. Și, o dată ce-am deschis fereastra, n-am cum să nu văd. Jos, pe trotuar, sunt înșirați unul lângă altul, cu genunchii la piept și cu pungile de aurolac la gură. Iar pe lângă ei, pe stradă, trec în viteză mercedesuri negre cu geamurile fumurii.

Unul încetinește la stop, geamul se lasă în jos și cineva aruncă afară un muc de țigară. Un aurolac se repede și-l ridică.

Autobuzul s-a oprit la Otopeni. Am coborât și m-am dus să văd avioanele care decolau. Am stat vreo câteva ore lipită de o fereastră, fără să mă gândesc la nimic. Ca și cum aș fi dormit. Auzeam ca prin vis vocea unei femei prin stație rostind nume de orașe îndepărtate, la mii de ani-lumină de fereasta mea : Toronto, Firenze, Oslo...

Când m-am întors la Mihnea acasă se făcuse seară iarăși și eram atât de obosită, că parcă pluteam prin aer. Mi-a fost imposibil s-adorm. Parcă mă țineam strâns de o bară de metal și nu puteam să cad în somn. De câteva ori am aprins veioza și mi-am inspectat mâinile. Mi se părea că am unghiile murdare. Pe urmă, că îmi dispăruseră amprente de pe buricul degetelor. Violonistul se culcase în sufragerie, pe canapea, cu fereastra deschisă. Fumase mult, până târziu. M-am mai ridicat o dată din pat ca să mă duc la baie să mă uit în oglindă. Am suflat în ea de câteva ori ca să văd dacă se aburește, dacă încă mai respiram. Înapoi în pat, iarăși n-am putut să adorm. Mă țineam de bara aia rece și-mi lăsasem fruntea pe ea, mă țineam strâns ca să nu mă dezechilibrez. Nu mai simțeam nimic. Nici măcar pentru Craig. I se ștersese fața de pe cortexul meu și nu mai știam nici măcar ce culoare au ochii lui. Cu atâtea tergiversări, reveniri, resentimente... atâta timp cât mai fusese acolo, îmi servise drept cric, cu ajutorul căruia putusem să

mă ridic de la pământ câțiva centimetri, să stau oarecum vertical. Acum dispăruse cu totul. Nu mai rămăsese nimic. Decât minciuna asta ca o bășică de cauciuc în care intra totul, absolut totul. Îmi părea rău de Mihnea. Încercasem să mă îndrăgostesc de el, mă forțasem câteva luni bune, dar n-am reușit. Și era prea târziu acum. Acum nu mai eram în stare să fac nimic. Nici să merg înainte, nici să dau înapoi.

Am visat de ce nu puteam să adorm. Pentru că în tot timpul ăsta cel puțin zece bărbați își puneau și ei capul pe pernă, își trăgeau pătura peste urechi și se gândeau la mine. Mă descompun în părți pe care nu le am, devin atât de abstractă în mintea fiecăruia, încât mă desfac în fâșii lungi ca niște eșarfe de mătase, care se risipesc în aer când degetele lor se întind ca să mă apuce. Mă dizolv în mințile lor. Îmi pierd somnul. Am amorțit. Și asta le dă curaj. Buza de jos îmi atârnă descărnată de atâtea săruturi simultane și ei nu vor să se mai oprească. N-a adormit nici unul. Sunt cu toții pe baricade, cu penisurile în erecție îndreptate spre mine. M-au pus la zid și-au început să tragă. Au început să fantazeze rând pe rând și unul mă transformă în curvă, altul în fetiță de doișpe ani, altul în prințesă, în maică-sa. Unul îmi pune în mână un bici și mă roagă să-l lovesc, dar eu am obosit cumplit. Nu mai pot să mă mișc. Nici unul n-are față. Au rămas încălțați în bocanci. O mână mi se apropie de sex și-ncepe să zgârie până dă sângele. Îmi smulge clitorisul și-l aruncă pe jos. O

gheată-l strivește sub talpă. Alte trei mâini de piatră îmi caută sânii și-i lovesc cu pumnii. Îmi fac vânătăi care mă dor îngrozitor. Nu vor să se-oprească. O gură mi-a mușcat un sfârc și-acum îl mestecă într-un colț de cameră. Îmi simt glezna stângă roasă de șobolani, pe spate mi se scurge ceva umed și vâscos, îmi vine să vărs! Opriți-vă!! Vreau să dorm!

A venit mama la mine. Am vorbit mult, mi-a spus ce mai e pe-acasă, i-am arătat ce-am mai scris. Nu i-a plăcut. Nu citise nici recenziile mele de cărți de prin diverse reviste. Mi-a zis că ar trebui să mă fac profesoară de engleză și să dau meditații. Se câștigă bine, mai ales în orașele mari. Poate că are dreptate. Poate-ar trebui să mă fac profesoară. O să predau lecții de supraviețuire. Am scris pe-o hârtie ce alte job-uri mi-ar plăcea să am :

1. doctor de fluturi ;
2. ciobănaș cu mii de oi ;
3. astronom ;
4. călugăr franciscan ;
5. un bancher modest ;
6. brutar ;
7. gondolier prin venele lui ;
8. scafandru ;
9. amantul doamnei Chatterley ;
10. fântânar.

Am fost pe urmă să ne plimbăm prin Cișmigiu și ne-am oprit să bem un suc și să ne facem

calcule. Pe Magheru erau înșirați la cozi sute de oameni în fața oficiilor Loteriei Naționale. Luna asta marele premiu e de o sută optzeci de miliarde. Toți românii și-au luat câte-un bilet și cei rămași fără se înghesuie acum la cozi ca să treacă șase din patruș'nouă pe hârtie. Sunt mulți, mulți români care speră. Îi iubesc pe români când își așteaptă atât de cuminți la cozi rândul la norocul chior. Dumnezeu Iluziei... cel mai tare dintre dumnezei. Toți sunt convinși că au să câștige marele premiu. Și mama printre ei. Și-a luat și ea bilet. Și-acum stăm în Cișmigiu pe-o bancă și ne facem calcule, ce-o să întreprindem când o să câștigăm o sută optzeci de miliarde. Căci o să câștigăm! *Noi* o să câștigăm! Mai întâi reparăm casa bunicului, că s-a stricat acoperișul și picură înăuntru de la ploaie. Pe urmă o să cumpărăm un frigider nou, cu un congelator mare. În congelator o să punem zece porci tranșați frumos. Apoi o să-i dăm lui frati-meu vreo cincizeci de mii de parai ca să-și cumpere apartament. Mama vrea un inel cu diamant și să se ducă la coafor. O bicicletă nouă pentru tata. Două. Gresie la baie, acasă. Marmură mai bine. Și în bucătărie. În toate cele trei camere de bloc. Ce altceva? Andaluzia o vară întregă pentru Craig. O să adoptăm treizeci de copii ai străzii și-o să le cumpărăm portocale și hăinuțe și-o să-i învățăm carte. Și pe Bush, și pe Congo. Și eu? Eu o să studiez la Cambridge ce vrea mușchii mei!

Mihnea a râs când i-am povestit mai târziu despre repartizarea celor o sută optzeci de miliarde.

Dar începuse să se gândească și el serios la treaba asta cu banii. Nu prea ne mai ajungeau de chirie, de papa, de toate alea. Așa că ne-am gândit să ne deschidem o afacere. Mai întâi a propus el: să ne facem o firmă de alibiuri. Care are ceva de ascuns, vreun adulter, vreo spargere, ceva, să vină la noi; noi dăm telefoane, potrivim ceasurile, găsim motive, mascăm, mușamalizăm tot, absolut tot.

– Nu! nu e bine. E mișto, da' nu e bine, am zis eu. Nu e moral. O s-avem crime pe conștiință. Trebuie ceva care să contribuie la bunăstarea societății românești. Uite! Ne facem un cabinet de dezumflat burți. O să vină la noi numai clienți cu bani: parlamentari, bancheri, manageri etc. Le facem liposucție pe loc, fără programare. Cinci zile pe săptămână, non stop o să dezumflăm marile burți ale României. Punem prețul pe diametru. Măsurăm burta și ce trece peste două sute de centimetri plătește și penalizarea pentru lăcomie. Ce zici? Rate nu acceptăm.

– Și băgăm suprataxă și pentru burțile umflate în mai puțin de o jumătate de an. Asta înseamnă că au furat mult. Cât să luăm pe centimetru dezumflat?

– Zece parai, am propus eu.

– Nu. E puțin. Țștia au bani. O sută, a rectificat Mihnea.

M-am mai gândit puțin, mi-am mai aprins o țigară. Chestiunea era serioasă. Glumim noi, dar tot trebuie să facem rost de bani. Bani adevărați, care să ne facă fericiți.

– Fii atent! Mi-a venit o idee tare de tot.

– Zi!

– O să scriu un roman. Mă las de lirisme și o să scriu un roman adevărat. O să fie mișto, că am imaginație, și o să se vândă bine de la început. O să-l public la o editură ca lumea.

– Și? Cât or să-ți dea? Cinci-zece la sută din vânzări? Nu-i mult.

– Taci și-ascultă! După ce-o să-l public și-o să-l recenzeze ăștia prin reviste și-o să fascineze tot poporul, o să ne deschidem o agenție de recrutat personaje. Cine vrea să intre ca personaj în următoarea mea carte – care și-asta o să aibă succes garantat – va trebui să vină la mine cu un CV și cu bănuțul. Eu selectez destine mai interesante și pe urmă care vrea să fie personaj principal și să ia parte la fapte de eroism – zece mii de euro. Care vrea să fie personaj secundar – între șase și patru mii. La personajele pozitive se mai adaugă din oficiul moral trei mii de euro și la alea negative se scad trei mii. Ca să fim cinstiți cu clientul. Personajele-cheie, care apar doar o dată, de două ori în tot romanul sau numai la sfârșit, în deznodământ, astea să nu dea bani. Să ne facă treabă prin casă.

Achtung!

Ziua de miercuri dintr-un an fără grație :

Am slăbit nouă kilograme. Fără să-și fi propus în mod conștient, Vlada a intrat într-un fel de grevă a foamei. Și va rezista până când Craig o să-i spună că o iubește. Încă puțin, câteva săptămâni, și o să mă fac mică, mică de tot. O să încap într-o farfurie. Și tata o să-mi spele părul cu șampon parfumat și eu o să mă prefac că am uitat de muțenia lui din toți anii din viitor.

Mă simt ridicată vertical de mecanismul acesta ingenios al macaralei care are o grijă – pornită dintr-un instinct de conservare a speciei umane – machiavelică de a mă pune pe picioare în fiecare dimineață. Și asta e tot : e atât de simplu să începi o zi care știi că va veni ca toate celelalte, înfășurată în lumina ei solară soioasă, gătită cu bucuriile mărunte – aceea de a sorbi lung dintr-o cafea fără gust, de a respira când și când câte un parfum ambiguu, de a te lăsa impresionat de vreo idee sau alta, la întâmplare, după cum le citești prin vreo carte sau le afli de la alții, bucuria de a merge cu capul în pământ și cu degetele în urechi pe

străzile principale ale orașului, de a nu răspunde la telefon, de a intra după-amiaza la cinema să vezi o comedie cu Louis de Funès în micuțul său Citroën gălbui, bucuria de a repeta în gând nume de oameni pe care îi iubești, bucuria de a merge, de a-ți vedea pașii urmându-se unul pe celălalt etc. La coada oricărui șir de bucurii mărunte se află întotdeauna un *etc.*

Așa m-am trezit azi de dimineață. M-am uitat în oglinda de la baie și sânii mei mi-au părut inutili, ca în oricare altă dimineață, ca în oricare oglindă. În țara asta, oamenii nu mai fac copii. Femeile se duc la birou și acolo rămân toată viața. Nu mai au vreme de copii. Și sânii lor nu mai alăptează niciodată. Și bărbații se duc la birou. Și veverițele din copaci au un birou al lor. Eu n-am, că sunt imigrant. Am lăsat apa de la duș să-mi curgă peste păr și față, încercând să spăl teribila senzație că așa nu mai poate merge prea mult. M-am consolată apoi cu o ceașcă de zaț dulceag și m-am lăsat fals entuziasmată de un roman, entuziasm care s-a șters de pe tâmpilele mele la fel de repede ca un ruj de proastă calitate de pe buze. Mi-e încă mîntea la Mishima. N-ar trebui să încep o altă carte imediat după ce am terminat una cu adevărat bună. Sau, cel puțin, să las ceva vreme să se scurgă între ele. E ca și cu iubirile: nu se poate trece rapid de la una la alta. E imoral.

Am trăit toată ziua cu sentimentul că din decor lipsește ceva. Că, orice m-aș strădui să fac, să zic, să gândesc, să simt, să visez și toate celelalte,

nimic nu are importanță îndeajuns pentru Craig. Mă face să mă gândesc la marea acelea incredibile pe care le-am văzut pentru prima oară vara asta, aici, în Devon, ape care vin și te inundă fără preaviz, imense, imposibil de respins, și apoi se retrag în crevasele adâncurilor la fel de impasibile ca la început. Sunt unii oameni ca marea.

Sunt îngrozitor de nesigură pe mine. Îmi vine să urlu la simpla idee că mâine va începe o altă zi ca asta, în care totul se năruie sub picioarele mele. Coșmarele pe care le am noapte de noapte au început să mă plictisească până la urmă, așa că acum visez mai degrabă funduri de lacuri fără apă, cratere de vulcan, viduri mute. Și fântâni adânci umplute cu pământ. Din ce în ce mai des mă surprind câteva secunde pe zi cuprinsă de o unică mare certitudine între atâtea ape tulburi: am să mor. Și asta mă lovește ca un cuțit direct în piept.

– Oamenii nu mor cu tot ce au ei. Cu fapte, cu amintiri, cu oamenii din ei, îi spuneam Dominicăi acum câțiva ani, când eram încă în țară.

– Adică?

– Adică mor cu ultima imagine pe care-au văzut-o sau cu ultima senzație pe care-au avut-o. Așa cred. Și imaginea asta de pe urmă se face de piatră și asta e. Rămâne acolo, în ei, pentru totdeauna. Îi ajută să treacă dincolo, ca un pod.

– Și dincolo ce fac?

– Dincolo? Păi, devin imaginea asta. Uite, dacă tu mori acum și ultimul lucru pe care-l vezi e

cum ninge, te faci un fulg de zăpadă. Sunt oameni care mor uitându-se la un tramvai care vine și aceștia se transformă într-o roată. Alții se fac bani, alții o carte.

Și-am răs amândouă, gândindu-ne cum ar fi să mori uitându-te la Bill Gates. Sau la un film porno.

Eu însă, când visez că mor, vin niște păsări mari și albe de care nu mi-e frică. Mă urc pe spinarea uneia și zburăm sus de tot, iar în timp ce zburăm aripile păsărilor iau foc.

Pot să văd uneori pe fețele unor oameni o anumită expresie. Foarte rar am întâlnit-o. Prima oară când mama și tata se uitau la televizor în zilele revoluției, pe fața Agatei mai târziu, când m-a luat în brațe și mi-a zis că „până aici ne-a fost, Vlada, de-acum lasă-mă în urmă...“, o singură dată când am făcut dragoste și cam atât. O expresie de adevăr simplu și incontestabil, care te lovește cu un fel de luminozitate a trăsăturilor, o viață a privirii. În fața acestor expresii mă simt fericită. Încerc de câțeva vreme să-i provoc o astfel de reacție lui Craig. Dar nu sunt prea multe de făcut. El e un animal dintr-o specie excepțională. Complet liber, complet singur, fără griji. Își poartă masculinitatea ca pe-o mantie. Știe tot. Niciodată n-am suportat bărbații care țin cu tot dinadinsul să te facă să crezi că ei știu tot. Un semn al libertății, bineînțeles. Dar asta e un cu totul alt episod. Până la urmă, ce-i poate da una ca mine, care nu sunt nici liberă, nici fără griji și mai scriu și într-o limbă străină. În afară de intelectualisme profund pedante

și puțină dragoste la nevoie. Și nu sunt sigură nici că va mai merge și cu astea prea mult, pentru că uneori atâtea titluri de cărți mă obosesc și simt nevoia să nu mai citesc nimic pentru o vreme și nici să mai port discuții intelectuale. Ceea ce înseamnă că nu mai e prea mult de așteptat de la mine în perioadele respective. Atunci nu sunt mai interesantă decât o pasăre de curte cu penajul cenușiu. Nu mai departe de alalăieri m-am descoperit așa cum nu mă știusem înainte : extraordinar de urâtă.

Uită-te numai puțin în oglindă fără chiloțerii tăi de dantelă și fără fondul de ten care-ți acoperă cercănele vineții de sub ochi, uită-te la tine direct, fără circumstanțele atenuante ale creierașului tău plin de ficțiuni despre lume și mai ales despre tine însăși. Și-ai să vezi ce rămâne...

Ceva mic, obscen, deliberat obscen, pentru că-mi exhib căderile libere. Un trup slăbit pus în mișcare doar de impulsul disperării urgente că s-ar putea să nu fie chiar nimic mai mult de-atât.

Și-apoi, repede, du-te la el să-l faci să te convingă că greșești, că, dacă el, bărbatul, crede că ești îndeajuns de atrăgătoare, atunci chiar te transformi pe loc în ceva extraordinar. Dar el nu crede asta despre mine. Mie nu-mi spune niciodată ceva frumos. Nu vrea să-mi spună nici povești înainte de culcare, chiar dacă încep să-l rog din timpul după-amiezei, chiar dacă încerc să-l șantajez că n-o să-l mai las să mă dezbrace. Și eu știu că în tot timpul ăsta el scrie un roman cu EA-ea-ea care e infinită. Și acolo, în roman, de după draperiile de foi

de hârtie în care a ascuns-o, femeia asta universală, fără nume, femeia imaginară, femeia din noapte, puternică, stăpână pe sine, frumoasă și iubită, chiar dacă face greșeli fatale, are ce-mi doresc eu. Pe el.

Ochii mei își trag peste retinele obosite pleoapele fardate strident într-un cotidian acces de recuperare. Trăiesc în carantină. Tot timpul trebuie să mă fac bine după câte ceva. Adorm. Păsări nenumărate se așază cumiți, una câte una, peste corpul meu, toate albe, toate extrem de ușoare. Ciudat cum în vis greutatea adevărată a obiectelor dispare cu desăvârșire până acolo unde și propriul trup îți pare de aer. Și mi-e cald. Mi-e cald sub penele lor de aer, sub muțenia lor de aer. Din țesătura complicată a circumvoluțiunilor se desprind labirinturi de senzații de bine : un bine care vine de departe și mă arde dacă nu fug, un alt bine ce mă învăluie ca o ceață, un bine albastru ca ochii lui, un bine pe care simt că nu-l voi uita niciodată, un bine călduț ca aburii de alcool, altul ca o piele curată. La capătul unui șir de „bine“ pe care-l vizezi nu se adaugă niciodată *etc.* Pentru că în afara celor visate nu mai poate fi nimic altceva comparabil.

Afară ninge. Mă tem că nu pot admite că există ceva mai frumos ca zăpada, nici măcar liniștea gleznelor lui adormite la un metru de mine. Vreau să alerg, să dansez mult pe străzi, până mă prefac într-unul dintre fulgii de zăpadă. Fără memorie.

Ce naiba să fac? Mă tot gândesc la toate motivele pentru care sunt nefericită, îmi amintesc tot felul

de discuții cu oamenii, mă duc înapoi, departe, la anumite decizii, la anumite fapte... Nimic nu se filtrează prin ziua asta de miercuri. Nu înțeleg nimic. Și stau și-mi umplu jurnalul cu tâmpenii. Literatura e opțiunea de a nu te sinucide. Și n-ar trebui să fie asta :

Uite. Am ajuns acasă. Nu voiai tu să vin ?

Nu m-ai invocat tu tuturor zeilor ca să mă faci să apar ?

Aici sunt acum. Părul mi-a crescut – după cum vezi – până la anul 2020.

Când voi avea 40 și voi fi îmbrăcat direct pe piele tunica memoriei. Mi-ai pus în palme teoriile tale despre adevărata viață ca și cum ai lăsa pe ape o bărcuță de hârtie. Ce știi apele mele despre tine, Craig ? Ce știi ele mai mult decât că ceva se potrivește oarecum. Strâmb, ca o ușă desprinsă din balamale, ca un bulgăre de pământ moale culcușit între pietre. Ceva între două vise consecutive ale aceluiași somn.

Am patru picioare și cu ele cutreier pădurile clare din oglinzi, tropăi peste munții de sticlă, atentă, ascuțit de atentă să nu mă mlăștinesc în transparentă. E aproape întuneric printre copaci și simt sub copite trecutul. Aș vrea să fiu posedată de un copac.

Ce știi apele mele despre bărcuțele tale de hârtie ?

Bezna ne e familiară. Respirația de care te scuturi ca o vrabie după ploaie – și asta ne pare familiară. Specia aceea de fluturi care se nasc în

zori, polenizează câteva flori, umblă un pic prin grădini și seara, înainte de moarte, fac puțină dragoste. Atâta cât să asigure nașterea următoarei generații. Totul de la capătul cel mai strâmt al dimineții care vine. Și asta ne e oarecum cunoscut.

Mă uit la tine acum, când dormi în dezordine printre cearșafuri, și nu îndrăznesc să te trezesc, deși e târziu și știu clar că o să pierdem trenul. M-am îmbrăcat, m-am încălțat, bagajele sunt gata. Dar n-o să plecăm niciodată în luna de miere. Mă uit la tine cum dormi și îți număr respirația. De cînșpe ori pe minut când mă visezi pe mine. De douăzeci de ori când nu mă visezi. Crezi că nu știu? Ești foarte frumos. Aș vrea să fac dragoste cu tine fără să te trezesc.

Mă gândesc la tine ca la cineva care s-a decupat pe sine dintr-o poză. Îmi amintesc că atunci când te-am întâlnit din întâmplare, prima oară, nu știu de ce am simțit că vreau să-ți dau să muști dintr-o pâine. Poate că dacă aveam o pâine la mine atunci n-ar mai fi urmat nimic după aceea.

există o singurătate pe care o dăm la câini.
există una pe care o mâncăm cu pâine dimineața,
crezând că de fapt ne va ține de foame.
mai există o singurătate din beznă, pe care n-o simțim
niciodată,
dar care ne iese prin pori și o pot simți vulturii.
o singurătate de piatră, care nu e grea, cum s-ar crede,
căci te poate purta peste ape.
și una care te linge pe pleoape când dormi.

dar mai există o singurătată de argint,
pe care n-o împarți cu nimeni,
n-o strigi în piețe publice,
n-o faci poezie,
n-o arzi în sex.
cea de acum.

Mai ții minte, Vlada, lunile alea în șir, din februarie până prin septembrie, acum câțiva ani? În care n-ai atins nici un obiect însuflețit? Zile după zile ai pus mâna doar pe lemn, pe fier, pe bani, pe plastic...

Ai înnebunit când ți-ai dat seama de asta. Și-ai ieșit pe străzi și te-ai oprit să mângâi câinii și pisicile. Nimeni nu știa. Credeau toți că tu faci dragoste în fiecare seară. Poate că despre asta e vorba : singurătată te face vulgar.

Bunica mea ar înțelege ce scriu aici dacă ar mai trăi. După ce a murit bunicul, ea a scos toată ceapa și leușteanul din grădină și a plantat peste tot lăcrămioare. Și primăvara le culegea pe toate într-o singură zi și le ducea la cimitir ca să acopere mormântul bunicului cu ele.

*

*   *

Berzele noastre de pe acoperiș au dispărut de câteva luni, cine știe pe unde. Câteva pene au rămas prinse de șindrilele casei. De când am tradus poezia aia de Sylvia Plath, mă tot gândesc la ea. Am dat din întâmplare peste un articol despre ea

și Ted, foarte prost scris, în care se spunea fără scrupule că Sylvia s-a sinucis pentru că se temea că Ted o s-o părăsească pentru o altă femeie mai frumoasă și/sau mai deșteaptă. Exact așa scria : „și/sau mai deșteaptă“, cu bara aceea de variantă între cuvinte. De parcă ar fi fost vreo opțiune de luat în calcul, una care ar mai face vreo diferență acum. Mi-a fost silă. Mi-amintesc când am citit pentru prima oară *Lady Lazarus*. M-a lovit cu o cumplită familiaritate, de parcă eu însămi aș fi scris-o. Din nou, alții ca mine, indivizi atât de desperați în nesiguranța lor de sine, atât de avizi de certitudini, încât sfârșesc prin a se lăsa cuprinși de noaptea adâncă și absurdă a fricii iraționale, a groazei inepuizabile. Ce dracu' cerem atâta de la viață?!

Mai devreme sau mai târziu și Craig o să plece. Fără măcar să-și piardă timpul să mă facă să înțeleg. O să se închidă ca un melc în tăcere. Muțenia e cea mai a dracului plecare. Așa pleacă bărbații. Întotdeauna tăcând. Femeile pleacă urlând, scheunând, blestemând, iar bărbații pleacă tăcând. El o să plece de mână cu femeia din roman cu care o să se căsătorească și or să facă împreună mulți copii-personaje. Și atunci voi ști cu siguranță că pasărea care s-a așezat pe pervazul camerei mele, atât de frumoasă cu penele ei albe și albastre, a fost tot în vis.

Era într-o dimineață de august. Tot la mine în țară. Când m-am trezit, pe la șase, pe pervaz stătea o pasăre micuță, cu vârful aripilor albastru. M-a

privit o clipă în tăcere și-apoi a zburat drept în sus. S-a evaporat. Era din gaz rarefiat. Nici acum nu sunt prea sigură dacă mă trezisem cu adevărat. La noi în țară nu sunt păsări din astea, cu penele așa de albe. Când eram mică, tata îmi spunea că păsările pe care le găsim dimineța la fereastră sunt visele pe care n-am apucat să le visăm peste noapte. Le cresc aripi spre ziuă, când devine evident că nu mai e timp să fie visate. Și pe urmă zboară. Cutreieră toată ziua ca să găsească alt somn. Tata din cauza asta doarme până târziu.

*

*   *

Ziua de miercuri s-a solidificat fără să-mi dau seama. E ceva ca un fel de antibiotic în disperare, în nefericirea care face din zilele întunecate un fel de statui cu pleoapele de piatră. Când mă întorc să le văd uneori, scrise prin jurnal, îmi par străine toate, o galerie de mortăciuni – toate zilele mele aici. Cei ca mine, care s-au născut cu vocația nefericirii, ar trebui să se facă bijutieri.

N-ar fi trebuit să plec din România.

Miercurea asta e un comandant al armatelor de piatră. Ieri am ieșit să colind prin orașul interminabil. Am vrut să evit străzile principale pe care de obicei lumea patrulează în sus și-n jos, toți arătând de parcă s-ar duce undeva precis, aproape în grabă, ca și cum locul acela ar putea dispărea. Sunt preocupați de un viitor apropiat, atât de apropiat, încât pare a se sfârși chiar înainte de a

ajunge la el. Și cred că am dreptate, pentru că îi vezi apoi imediat venind în valuri de la capătul celălalt al străzii și își reiau mersul cadențat în adidași și pe tocuri înalte, în direcția opusă. De parcă viitorul acela promis s-ar afla acum în celaltă parte a orașului. „Se duc la birouri“, îmi zic. Oare ce fantezii sexuale au *business-man-ii*? Cred că visează oi care se autoexcită cu telefonul mobil.

Eu sunt un altfel de călător. Îmi amintesc de o zi anume în București, chiar după ce am intrat la facultate și m-am hotărât să mă împrietenesc cu orașul. A fost prima oară când am mers cu metroul. Mi-am cumpărat o cartelă cu două călătorii (mereu ți se vând cartele cu două călătorii în România, de parcă ar ști că trebuie să te întorci la un moment dat, mai devreme sau mai târziu... Nu știau cu cine au de-a face: eu nu mă întorc niciodată pe aceleași căi sau cu aceiași cai!). Dar nu știam unde să mă duc cu metroul cel roșu, așa că m-am hotărât să cobor la prima stație în care voi vedea mai puțină lume așteptând: e un semn bun când lumea așteaptă mai puțin. Înseamnă că au căpătat deja ceea ce așteptau. Prin urmare, voi cunoaște un cartier cu oameni fericiți. Fără logică, bineînțeles. *Eroilor* se numea stația. Care eroi?

Pe atunci nu-l cunoscusem încă pe Leonard Cohen. Mai era nevoie de câțiva ani până să mă decid că îmi voi construi o existență cu totul și cu totul artificială, care va sfida totuși complet și cu consecvență artificialul. Aspirațiile oricărui artist, de altfel: să producă un artificiu care să pară mai real decât realitatea. De Chirico, unde ești să mă

auzi? Câțiva ani deci, care s-au împlinit chiar ieri, de când m-am decis să-mi selectez din realitate ceea ce-mi convine și să nu-mi mai bat capul cu restul: „O țigară, te rog, restul de la Dumnezeu, dacă există“, mi-a replicat odată un cerșetor după ce îi întinsesem pachetul meu de Pall Mall. Restul acesta pe care îl așteptăm cu toții de la un Dumnezeu, „dacă există“...

Trebuie să existe, m-am hotărât, pentru că a permis câteva apariții: Leonard Cohen, Lorca, quararii de pe cer, Craig și eu însămi. Și Rahmaninov.

Prin urmare, să fie clar că, de-acum încolo, Vlada are un frate muzician care îi cântă de pe o bandă înregistrată *take this waltz*, un tată poet care îi vorbește câte-n lună și-n stele, o mamă tăcută și sensibilă, care se ascunde mereu, și un iubit căruia i se tot învârt fluturi albaștrui în jurul genunchilor.

Nu-mi place orașul ăsta. E prea mare pentru mine și mereu pare că încearcă să-mi explice ceva ce eu nu pot înțelege și nici nu vreau să înțeleg. Vinde peste tot ziare cu fotografii de la locul faptei. Kamikaze, atentate, pedofili... Și-au ascuns miracolul într-un supermarket. *Nu!*

*

*   *

Când o să mă fac mare, o să fiu o bună gospodină. O să am țigări, multe țigări, și oale de bucătărie, farfurioare pentru dulceață și ceșcuțe

de cafea care or să semene cu niște păsări. Și eu o să le adun în chiuvetă să le spăl aripile, să le lustruiesc culorile și apoi o să le pun la uscat pe pervazul ferestrei, ca în așteptarea unui mare zbor. Or să stea cuminți unele lângă altele, vlăguite, și se vor usca în soare.

Îmi iubesc farfuriile. Ele seamănă cu niște păsări ce-și usucă în soare aripile întinse. Aș vrea să mă fac mică de tot și să dorm pe o farfurie, între șervețele de hârtie, cu capul pe o bucată de pâine. Și el să ia farfuria, s-o așeze pe masă la prânz, să înfigă furculița și să mă înghită. Craig spune că o femeie adevărată trebuie să gătească și să facă curățenie. Dar să nu facă niciodată copii. Nu lui, cel puțin. Așa că, atunci când am avut unul, l-am aruncat la gunoi, ca o bună gospodină care curăță bucătăria până o face lună și îndepărtează toate resturile de la prânz.

*

*   *

Fluturi de diferite culori și mărimi zburau în jurul genunchilor lui Craig. Așa se putea spune, de câte ori te-ai fi aflat în dificultate, dacă a venit primăvara sau nu. Îți coborai privirea spre genunchii lui și, dacă stolul își începuse fâlfâitul, era clar că, pe nesimțite, se făcuse primăvară.

Când eram mică îmi dădeam seama de toamnă după fusta lungă și creață a mamei, cu imprimeuri de frunze uscate de arțar. Apărea în colțul străzii cu duzi a bunicilor să mă ia acasă, într-un alt oraș,

mai mare și mai urât, cu și mai mulți comuniști. Acolo trebuia să mă duc la școală imediat ce începea toamna. Vedeam fusta de departe și alergam să-mi îngrop fruntea în imprimeul ei. Mama mirosea întotdeauna a gutui. Și când era iarnă mirosea tot a gutui. Primul lucru pe care mi-l spunea desprinzându-mă de frunzele ei era „ți-a crescut părul“. Am învățat așadar că absențele se măsoară în centimetri de păr. La trei centimetri de păr vine mama să mă ia acasă. La un centimetru mai e încă vreme să sperî că toamna n-o să mai înceapă niciodată și că te poți cățăra prin duzii de pe stradă încă multă vreme ; aproape că te puteai convinge că pentru totdeauna.

*

*   *

Nevoia de rădăcini, de o memorie care să rămână intactă, nezdruincată de schimbările reale, nevoia de a aparține unui loc și unor fapte, până la urmă necesitatea de a avea puncte de sprijin fixe pentru totdeauna... Acasă. Vreau acasă.

Și totuși, amintirile vechi de pe strada cu duzi nu mă leagă de spațiu, ci, paradoxal, mă îndepărtează. Adina e căsătorită acum și nu se mai joacă cu păpușile Barbie. Adrian, care m-a cerut primul în căsătorie, când aveam amândoi cinci ani, are acum probleme cu poliția, din cauza contrabandei cu băuturi alcoolice. Răzvan e departe, cine știe ce-o face. A plecat cu tot cu cărțile lui de colorat.

Dorin, care scria poezii despre păsări și stele când era la școala primară, e acum într-o școală specială pentru handicapați mintal, iar fratele lui repară motoare de mașini în aceeași curte unde, acum cînșpe ani, jucam *ascunsa* printre meri și piersici. Alex, pe care l-am lovit cu o piatră în obraz într-un acces vindicativ, după ce încercase să-mi spânzure păpușa de un corcoduș, conduce acum un Mercedes Benz fumuriu și silențios. Nu ne mai recunoaștem – și, chiar dacă ne-am forța să o facem, nu ne-am mai iubi.

Nu am rădăcini. Spațiul nu e pentru mine o metaforă. Fericirea nu mă face nostalgică. Agata m-a acuzat dintotdeauna de lipsă de sensibilitate pentru astfel de lucruri. Simt că are dreptate, dar știu și că nu se poate altfel.

Mi-am găsit liniștea într-un spațiu cu totul nou, atît timp cât a rămas necunoscut. Pe urmă, iarăși trenurile, avioanele. Plecarea e pentru mine cel mai sfânt dintre acte. Aproape că nici nu contează unde plec, cîtă vreme sunt pe drum. Întoarcerea acasă, acolo unde trebuie să fie cel mai bine, e goală de sens pentru mine. Goală de sens. Păcat...

Craig credea la început că-l folosesc drept bilet de ieșire din România. Nu înțelegea că tot ce făceam și ce gândeam clipă de clipă în vremea aceea era plata aceluiași bilet. De ce încetasem de vreo doi ani să mai citesc literatură română, de ce citeam într-o limbă străină mai mult decît în limba mea, de ce visam mereu că alerg, că plec, că părăsesc?

Hafiz spunea că „oamenii călătoresc pentru dragoste“. Eu o fac tocmai ca să fug de dragostea

asta moral obligatorie, dar, în realitate, imposibilă. Cât de frumoase sunt aeroporturile! Cu aerul lor condiționat și imparțial, cu populația lor cosmopolită, unde indivizii n-au vreme să poarte războaie, să voteze președinți. Fiecare știe că treaba lui e să plece mai departe. Pleacă să dezvolte o afacere în Lisabona sau să-și întâlnească iubirea în Andaluzia, pleacă să conferențieze despre stele sau integrări europene, pleacă să studieze pictura medievală în Genova sau să se perfecționeze în strategii economice bilaterale în München, să cânte la acordeon în Paris sau să crească în Anglia copiii altora, să-și transplanteze un rinichi sau să-și cumpere dantele din Viena, cu toții pleacă. Sunt pe drum și speră. Unii se întorc, e adevărat, dar pentru mine episodul întoarcerii ține de recuzită. Acum mă gândesc că eu n-am plecat niciodată într-un mod atât de sincer.

Am fost foarte aproape de marea plecare. S-a surpat pământul peste mine și am stat înăuntrul unei fântâni, la cînșpe metri adâncime, timp de cinci ore. Nu mi-a fost frică. Nu. Am stat nemișcată, cu pământul cald lipit de obraji. M-am gândit la tata. Și totuși, cred că nu trebuia să mi se întâmple așa ceva.

*

*   *

Mama fuma țigări bulgărești Pleven și avea pentru mine în geantă câte un pachet de gumă de mestecat nemaipomenit de bună. N-o împărțeam

niciodată cu nimeni, o mâncam în penumbră, în dosul tufișurilor bătrâne de zmeură. Tot cam pe atunci, când aveam șase ani, l-am văzut pe tata zburând. I-am văzut prăbușirea centimetru cu centimetru printre crengi și frunze și mi se părea că părul îmi crește atât de repede, că începe să-mi rupă pielea de pe creștet. După aceea nu l-am mai văzut multe luni și mă obișnuisem să-i declar iubire prin intermediul semicursierei lui albastre, care rămăsese sprijinită de peretele casei. Era albastră ca și ochii lui. Aveam grijă să o șterg de praf zilnic cu poalele rochiței și să o parfumez apoi cu deodorantele de prin casă. Mi-era teamă că o să ruginească și că n-o s-o mai aud niciodată zbârnâind pe străzi. Mama își pierduse parfumul de gutuie în lunile acelea, de unde am dedus mai târziu că tata i-l producea în carne cumva, fără să știe nimeni cum. Totul se petrecea în penumbră, ca și mestecatul meu de gumă. Erau deci și ei niște egoiști. Semnele însă rămâneau : fusta mamei mirosea a gutui.

Toamna aceea a fost trecută cu vederea de semnele ei premonitoare. M-au dus la școală bunicii și mie mi se părea că are loc o mare greșală, că încă e vară. Nu trebuia să merg la nici o școală, nu trebuia să-mi fac ghiozdanul în fiecare dimineață și să-mi uit mereu acasă câte ceva, nu trebuia să-mi lipesc etichete cu chenarul albastru pe caiete, nu voiam să-mi scriu numele pe nici una dintre ele, acest fapt mă irita cumplit. Pentru că eu voiam să rămân Vladi, cum mă strigau prin gard Adrian

și Adina, Răzvan și Alex, și nu Vladimira, fata din banca a doua, care și-a uitat acasă blocul de desen pe care picta zăpada cu pastă de dinți și cerul cu cerneală.

Da. Chiar azi mi-am amintit. Când aveam șase ani, l-am văzut pe tata cum cădea dintr-un nuc bătrân și rău. Cum spuneam, am stat acolo, în picioare, și l-am observat fără nici un fel de gând sau senzație în afară de faptul că simțeam cum îmi creștea părul din ce în ce mai repede în cele câteva secunde cât a durat totul. Am pășit apoi pe iarba din curte cu picioarele goale – era septembrie și vara nu mai voia să se ducă –, am călcat încet de tot, cu grijă. Îmi amintesc. Nu voiam să deranjez păpădiile. Când am ajuns la el, așa cum rămăsese întins pe pământ într-o poziție foarte obscenă, fără să se miște, am simțit că am optzeci de ani. O femeie bătrână, care nu și-a tăiat niciodată părul toată viața ei. Iar el părea cineva care nu s-a născut niciodată. Apoi s-a mișcat. Și eu am țipat. Pe urmă, toată lumea a năvălit afară din casă ca să vadă dezastrul. Îmi amintesc. Tata nu era speriat deloc când a venit ambulanța să-l ducă departe. Un bărbat tânăr și frumos, îmbrăcat în alb, ca un înger, cu care am vrut pe loc să mă căsătoresc, l-a suit pe o targă. Avea mâini delicate, cu unghiile tăiate corect, acest înger. Tata a lipsit vreo cinci luni de zile. Nu știam unde l-au dus și dacă avea să se mai întoarcă vreodată. Școala a început două săptămâni mai târziu și am făcut progrese rapide la matematică – eram cea mai

bună din clasă, mai bună chiar și decât Georgiana, care se uita cruciș și era un geniu la tabla înmulțirii. Am continuat să mănânc nucile pe care le scuturase el din pomul cel rău înainte să cadă. Am mâncat sute de nuci tot timpul cât a lipsit el. Una pe zi, una în fiecare seară. Număram zilele, cred. Îmi spuneam că dacă nu se întoarce până termin toate nucile din sac, atunci înseamnă că n-o să se mai întoarcă niciodată. Niciodată. Dar s-a întors. A apărut într-o zi pe neașteptate, de parcă s-ar fi jucat cu mine de-a v-ați ascunselea pentru câteva luni de zile și eu aș fi uitat de el și nu l-aș mai fi căutat și până la urmă el a apărut așa, din senin, supărat că îl lăsasem să stea ascuns atâta vreme fără să-mi pese, în timp ce eu mă apucasem de alte jocuri. L-am strâns în brațe și mama mi-a zis „stai ușor, că îl dor coastele“ și eu am renunțat, mai ales că tot mai eram supărată pe el. Mi se părea străin și așa a rămas de atunci.

Dar arăta mai frumos și mai tânăr ca înainte. Avea ochii tot albaștri. Deși avea coastele ciobite, s-a repezit la mine și m-a apucat și, ridicându-mă sus, sus de tot, până la nori, mi-a spus:

– Ce lung ți-a crescut părul!

Am vrut să-i arăt pe loc cum am învățat eu să număr până la un milion, să-i arăt cojile de nuci. Dar el voia să-i cânt la pian în seara aceea. Ultima piesă pe care o studiasem. Nu prea mai studiasem. Am cântat Czerny. Tata mi-a spus că a venit vremea să trec mai departe, să învăț ceva mai dificil. Chopin, de exemplu. Mi-am tuns singură părul,

care crescuse cu zece centimetri pe secundă în timpul căderii lui din nuc. L-am tăiat în oglinda de la baie și apoi m-am jucat cu el o vreme pe mozaicul veșnic umed de pe jos. Au fost, de altfel, și ultimele mele bucle, după care părul a început sa-mi crească drept și plictisitor.

Așa că am studiat Chopin. Speram că tata n-o să mai dispară iarăși dacă eu o să fiu cuminte și ascultătoare și o să cânt la monstrul cel negru din sufragerie. Până când am împlinit zece ani, toate valsurile lui Chopin au delectat toți profesorii din școală, tot publicul entuziast de la Cântarea României, toți vecinii. Și pe el. Toate au fost ascultate, aplaudate și considerate un semn de talent al puștoaicei. Eu nu-mi mai amintesc nici un vals acuma. Nimic în afara terorii de a nu greși vreo notă.

*

*   *

Povestea a început cu mult înainte, când le-au demolat conacul. Întâi un preaviz de o lună, în promisiunea căruia nimeni n-a crezut cu adevărat. Apoi un altul, la două săptămâni, pe care scria simplu: „Faceți bine și vă luați catrafusele din casă, că noi cuibul ăsta de chiaburi tot o să-l radem de pe fața pământului“. Atunci au început să creadă. Pe rând. Întâi bătrâna, văduva de scriitor, care și-a desfăcut într-o dimineață cocul imperial și, cu părul alb și lung, a urcat la cer. S-a oprit doar câteva minute, în podul casei, ca să se spânzure.

În liniște absolută. Sunt și anumite femei care pleacă tăcând. Apoi au început să creadă și cei din generația următoare, fata sinucigașei, de pildă, bunică-mea, și ea tot văduvă. Bărbatul îi murise cu ani în urmă în război, înainte s-apuce să-și vadă fiul. S-a recăsătorit, dar într-un fel au știut cu toții că tot văduvă rămăsese. Și-a cărat frumușel, tot în deplină liniște, rochiile de bal comandate la Paris, cărțile în franceză, mobila de mahon monumentală, le-a depus pe toate în apartamentul cu două camere dat de partid în care trebuia să încapă și toată familia ei de cinci membri. Totul cu absolută silențiozitate. Eu am învățat să merg dreaptă și demnă cu una dintre cărțile ei în franceză. *Dicționarul bunelor maniere*. Mi-l puneau pe cap și eu trebuia să fac ture prin toată casa. Am învățat franceză tot din cartea asta. Mai târziu. Dulapurile grele cu oglinzi, patul cu găteli de borangic, samovarul sculptat s-au așternut în cele două încăperi de bloc ușor-ușor, ca niște fulgi de zăpadă dintr-o poveste veche. Apoi au înțeles copiii, care nu mai erau copii, căci deveniseră peste noapte bătrâni. Au înțeles că, atunci când o minge mare de oțel se balansează în direcția casei lor și lovește din plin pereții, nimeni nu râde ca de o glumă bună, nimeni nu-i invită să ia parte la joc. Tata avea atunci 20 de ani. A fost ultimul care a părăsit conacul, pentru că-i revenise sarcina să ambaleze și să încarce pianina pe o sanie imensă și să o care la apartament.

În anii ce-au urmat, când se lua lumina după ora șase seara, așa încât clasa muncitoare să meargă

cuminte la culcare, ca să fie odihnită pentru muncă a doua zi, în acești ani de beznă ne-am adunat cu toții seară de seară în sufragerie ca să vorbim. Ce altceva puteam face? Uneori unul dintre cei mari citea la lumânare cu glas tare din vreo carte. Alteori tata cânta Rahmaninov la pian, pe întuneric. Într-una dintre aceste seri, ne-a povestit în șoaptă cum a cărat pianina cu sania, cum ninge și ninge și îi înghețaseră degetele pe sfoară, cum a trecut pe străzi, a întâlnit oameni care-l întrebau ce face cu pianina... Dintr-o parte într-alta a orașului a cărat-o. Tot în liniște.

Bunica mea a rămas până la sfârșitul vieții în apartamentul de două camere. Nici o zi nu a îmbrăcat altceva decât tot rochiile ei de triplu-voal, deși deveniseră atât de ponosite cu trecerea anilor, încât negrul volanelor încărunțise ca și ea. *Quand je bois de la champagne, je prends le flut avec la main gauche... Après le vals, l'homme remercie à la femme...*

Iar camerele alea două amărâte, poate dintr-un instinct de răzbunare al bunicii, au fost tot timpul încărcate cu obiectele de mobilier din casa veche, îngrămădite unele în fața altora, inaccesibile, inoportune în spațiul meschin și jignitor al apartamentului de bloc.

*

*   *

Îmi place tare mult să dorm, pentru că visez mult și interesant. Azi noapte, de pildă, am visat

că eram cu Craig pe o plajă plină de stânci, undeva, departe, la ocean. Și delfinii, sute de delfini, săreau din apă înotând spre noi. Unul dintre ei a venit atât de aproape, că i-a atins gleznele lui Craig cu botul.

– Uite! Un șarpe de mare! a strigat el.

Și pe urmă un alt delfin a sărit de sub valuri și s-a înfipt cu botul în nisip. Când ne-am apropiat de el, am observat că, de fapt, era un porc. S-a ridicat imediat pe cele patru picioare și a fugit. Nici unul nu era cu adevărat un delfin. Înăuntrul fiecăruia se ascundea un alt animal pe care nu-l puteam observa decât dacă veneau foarte aproape. Mie nu-mi venea să cred și încă mai priveam delfinii din larg cum săreau prin apă și se jucau unii cu alții. Craig îi privea pe cei care ajunseseră la mal. Unul câte unul, se transformau în monștri și o lua la goană pe nisip.

– Suntem de partea iadului! a zis.

Eu am scris când m-am trezit: *bordelul minții, curvele/proxeneții, claustrofobiile minții./ noroiul în fierbere. Peștele-Libido mut/ lovindu-și aripioarele de gând./ Ciocnirea cochiliilor de melci între ele,/ tornadele cu un clitoris în miez/ demența culmilor și-a prăpastiilor adânci/ ceasul: trepidând, zgâlțâind, demontând/ pământul până la oase./ și apoi – a improviza, a inventa stelele/ rînd pe rînd/ înainte să faci cu bezna legământ./ simțurile se masturbează unul pe altul/ ne călărim demonii peste Gobi/ un cuțit în gâtul lui da Vinci/ demenți. demenți. demenți./ precum cel care-a vrut să scoată*

diamantul/ din capul lui eminescu/ cu cleștele a vrut./ o spadă murdară de embrioni /în mâinile zeului sex./ în armura lui goală dormim/ cu boitul calului lui ne hrănim/ cruciada lui glorificată pe veci/ de mii de prezervative, mii de avorturi./ bordelul minții,/curvele și proxeneții minții,/ insinuări bolnave-ale câinilor/ invitația obscenă de-a înghiți tot/ hipnoza peisajului mort/ viteza vârstei,/ mumifierea sânilor,/ sângerarea până la moarte a creierului,/ alcoolul social,/ atingerea frunții cu mâna/ dializa zilelor.

– Vrei să-mi sugi din sân? L-am întrebat.

– Hm... da!

– Care din ei? Sânul de dimineață sau pe cel de noapte?

– Nu sunt unul și același?

– Deloc. Din sânul meu de dimineață sugi lapte. Din cel de noapte sugi întunericul.

– Îi vreau pe amândoi, a răspuns Craig și ochii îi erau în același timp ai unui băiețel și ai unei bestii.

– Dar unul te face liber, iar celălalt te pune în lanțuri, am zis. Unul te hrănește și altul te otrăvește.

– Îi vreau pe amândoi!

*

*   *

M-am simțit singură toată ziua asta de miercuri. Doamne, cât îi invidiez pe indivizii care pot fi fericiți cu ei înșiși, care nu se dărâmă când rămân

singuri. Nu sunt unul dintre ei. Și îmi devine din ce în ce mai clar: port cu mine nefericirea asta fără cauză, fără sens, nu mă despart niciodată de ea. În zilele cele mai norocoase, reușesc doar să o ignor. Nu e vina lui Craig, trebuie să încetez să mai cred asta. Nu el m-a adus aici. În ultima vreme, mă gândesc în fiecare zi la sinucidere. Un gest oarecare, ca acela de a te spăla pe dinți. O coincidență. Curajul ăsta, de a mă balansa de-o parte și de alta a prăpastiei, îmi provoacă un vârtej plăcut, ca un fel de drog. Îmi dă sentimentul că am și eu dreptul la puțină libertate. De a face alegerea ultimă. Asta ar trebui să fie bine. Am citit undeva că cei care se gândesc la sinucidere prea mult nu mai ajung niciodată să o și facă. Și, pe urmă, faptul că aleg să nu mă face să mă simt foarte puternică. Pot să mă lupt acum cu femeile imaginare din mintea lui. Pot să le trântesc la pământ și să le sparg țeasta fantasmagorică. Să le sucesc brațele la spate până trosnesc. Mă pot chiar convinge că asta e fericirea: să poți să nu te sinucizi încă.

Simt că mă dizolv în aer. Sunt un fel de șarpe galben care se strecoară afară din pielea lui când se face primăvară. Oasele mele nou-născute, despuiate și netezi, sparg lumina zilelor, lovindu-se unul de altul fără nici un fel de zgomot. Pe străzile Occidentului umblu ca un cartilagiu desprins dintr-un organism mai mare și lumina se lovește de mine difuză și se răsfrânge în afara mea mată. Mi-e frică să deschid ochii. Retina cea moale e un sex disponibil la toate.

– Mai ții minte toate ruinele pe care mi le-ai arătat prin Europa? îl întrebam de dimineață pe Craig. O dată, în Sardinia, mi-am îngropat mâna stângă în pământ. Eram printre niște ziduri romane sub care arheologii descoperiseră de curând alte ziduri. Ale fenicienilor. Am simțit că n-am nici cea mai vagă idee ce caut eu, restul din mine, la suprafață. Explicai lucruri care mă interesau. Îmi arătai cu degetul zei morți, mormintele lor, câte o monedă, un coif de războinic mort și el de mii de ani, o inscripție pe un zid sau câte-o amforă ciobită. Simțeam că parcă mă arheologizai pe mine.

Fiecare am omorât pe cineva la un moment dat. Fiecare am făcut câte un avort. Și cu toții am trăit mai departe. Între crimele noastre, a mea și a ta, Craig, marginile de cauciuc ale timpului se întind ca o punte elastică pe care ne e acum frică să mai pășim spre ziua de mâine. De când tata m-a pus în fața pianului și mi-a spus :

– *Achtung!* Să nu greșești vreo notă că s-a zis cu tine! Sunt îngrozită.

Încerc să-mi curăț groaza asta de pe degete, de pe retină în fiecare dimineață. Dar nu eu o conțin. Ea mă conține pe mine. Orice fac, mă încadrează în haloul ei puturos. Și așa, mai întâi orele, apoi minutele și, în sfârșit, secunde încep să mă doară ca naiba. Se înfig în mine ca săgețile în carnea Sfântului Sebastian. Exhibiționismul durerii e obscen. Știu asta de acasă, de pe străzile din București. Îi face pe oameni să-și întoarcă privirea. Înainte de orice, nefericirea pute îngrozitor pentru nasurile obișnuite

să miroasă trandafiri. I-am văzut. Trec mai departe, scot din buzunar o monedă, eventual cu un zâmbet confecționat să le încapă pe figură doar o clipă, doar cât trebuie să le lase în palmă vreo mie de lei. Un minut mai târziu, imaginea încă le mai atârnă de creieri, cu ghearele ei slăbite, și pe urmă... Un alt pahar de vin, o altă izbucnire în râs, o excepțională partidă de sex, ca toate celelalte partide de sex, și gata. Imaginea nefericirii a fost vopsită pe deasupra cu un strat impermeabil. Poate că greșesc. Ar putea exista oameni care să nu-și poată ridica ochii din pământ chiar imediat. Să lase să treacă măcar o vreme. Oameni-Iuda, care să se pedepsească pe ei înșiși într-un fel sau altul, într-o manieră modernă, mai puțin „capitală“, dar care să se abțină măcar de la râs. Ar trebui să existe cel puțin o specie de păsări, dacă nu de oameni, care să se oprească din ciripit, să refuze să se mai distreze unele pe altele.

Mai rău e că nu există ceea ce se numește sfârșit. Suntem îmbuibăți cu eternitate. Nu poți să mori, oricât ai încerca. Oamenii ăștia nu uită. Nu vor să uite. Memoria lor e ca un harpon care nu mă lasă să mă duc ușor la fundul apei și să mă culc printre alge. Nu pot să tacă din gură, oamenii ăștia, cu toate ideile lor despre ce e bine și ce e rău. O dată am văzut la televizor o știre depre o handicapată care a înghițit câteva pietre. A murit. Mi-a furat planul. Ah, urăsc eternitatea lucrurilor! Visez la clipa când pielea ei îngroșată și soioasă o să explodeze în mii de fulgi de zăpadă, care o

să-mi topească văzul și auzul și mirosul. Clipa asta n-o să vină niciodată. Eternitatea asta imbecilă se plimbă peste tot ca o fantomă, îmbolnăvește artele, îmi castrează mie instinctele. Transformă totul într-un mecanism. Bucurie-tristețe, tristețe-bucurie. Ca un ceas. Ca un metronom. Am o puternică și inconfortabilă impresie că lucrurile nu dețin un punct al lor propriu, care să le marcheze sfârșitul. Că din orice fântână se poate ieși înapoi, sus, printre oameni. Nu mai pot privi pe nimeni în ochi decât știind foarte clar că vina toată e a mea, ca nu mai e nimic de făcut, că trebuie să port cu mine de acum încolo semnul lui Cain. Tu, dintre toți, Craig, știi că îl am acolo, pe frunte.

Nu, nu, nu trebuia să se întâmple nimic din toate astea.

Dincolo de fapte, de justificările pe care cu toții suntem capabili să le găsim de fiecare dată (ăsta pare să fie până la urmă motorul supraviețuirii... să găsești explicații...), dincolo de orele lungi în care stăm cu ochii în tavan ca să înțelegem ce nu e de înțeles, să decantăm ce e adevăr de ce e neadevăr, dincolo de regrete, de necesara speranță că vom putea să trăim într-o oarecare liniște fiecare cu sine însuși, dincolo de toate astea rămâne înțepenită în creieri memoria. Cea mai cruntă pedeapsă.

Dar e simplu să faci în așa fel încât să nu te mai simți vinovat. S-au inventat niște chestii care îți omoară mii de celule din creier în câteva ore. Printre ele, nu se poate să nu fie și câteva, măcar câteva, îmbuibate de amintiri. Ca mai demult :

A fost o zi când nu mai aveam pleoape peste ochi. Și de aceea vedeam totul, totul, de la început la sfârșit. Îi vedeam urma lui Ianuș când i se ridica pasul de la pământ, chiar înainte să se gândească să meargă mai departe. Se sprijinea de zidul universității și recita din Ginsberg cu intermitențe, în timp ce se legăna de pe un picior pe altul. Nu putea să-și mai amintească un anumit vers și ne bătea la cap pe noi să i-l spunem.

– E esențial, nu înțelegeți, să ne amintim, zicea, dar noi stăteam nemișcați, pentru că ne era frig.

– Trebuie! insista și îl împungea pe Chiva cu gâtul unei sticle de bere pe trei sferturi goală. Zi, mă, cum era?

– Nu mă simt bine, mă, lasă-mă-n pace!

– Asta e! Da! *Nu mă simt bine, lasă-mă-n pace/ n-o să-mi scriu poemul până nu mă fac bine la cap/ când, America, o să fii angelică?/ și când o să-ți dai bainele jos de pe tine?/ mă faci să vreau să fiu un sfânt...* „Mă faci să vreau să fiu un sfânt“, repeta întruna și înapoia lui nu mai era nimic și nici nu putea să înceapă să fie. Vedeam începutul cuvintelor scriindu-se pe universitate, ca și cum o mână invizibilă le-ar fi tastat pe calculator. Mașinile de pe Magheru ne treceau foarte aproape de ochi. Ne atingeau cu retrovizoarele genele și era în februarie, când e cel mai frig.

– Ce bine e în România! striga Țupa. Hai să ne facem o casă în România și să trăim în ea până murim. Să ne facem copii unii altora, să ne scriem cărțile noastre deștepte... Fetele să gătească...

– Ba nu! am zis eu.

– ...și noi să mergem la vânătoare prin munți și să venim acasă ca dacii. Cu mistrețul în spinare.

Amintirile nu sunt ca valurile. E fals. Ele se ridică deasupra aerului și mușcă din el așa încât, atunci când respirăm, le inhalăm și pe ele. Punct.

În dimineața următoare ne-am trezit toți cinci pe iarbă în Herăstrău și era frumos. Era soare. Câteva ciori deosebit de delicate ne priveau și ne bârfeau. Domnica le-a scris un poem pe loc, acolo, cum se ridicase într-o rână din iarba putredă. Nu mai știu decât câteva versuri acum: *Nu vreți, doamnelor, să veniți la mine în Berceni?/ Haideti să trăim împreună în apartamentul meu închiriat/ să fumăm kent și să jucăm poker pe dezbrăcatul de pene/ să dansăm îmbrăcate-n noaptea sumară/ și să ciugulim stele/ să...*

Am mers apoi în Berceni ca să stăm cuminți o zi întreagă și să ne facem bine pentru a ne putea îndeplini misiunea noastră umană. Aceasta era atunci, în februarie, sesiunea de examene de la Litere.

Începuse să ningă cu cocaină și nu mai era frig. Zăpada se așternuse halucinatorie peste toate și lumea era drogată. Străzile, blocurile, autobuzele, toate erau drogate. La colțul marilor bulevarde, troiene de cocaină se lăsau sculptate suprarealist de vânt. Ziua ușilor zăvorâte pe dinăuntru. Ziua fără prea multe cuvinte, lăsată să cadă grea la pământ, să mă lingă pe mână ca un câine. Ziua cu multe gânduri fără sens, egocentrice, fără legătură

între ele, ziua doldora de planuri de viitor îndepărtat, care nu se vor realiza niciodată. Ziua cu multe amintiri, toate extrem de vii, ca niște perfuzii. Ziua care se scurge în mine printr-un tub de dren. Ziua mută, împinsă în jos pe gât ca un tub endotraheal. A înghețat totul din cauza celor minus douăzeci de grade. La radio am auzit că de dimineață au găsit un cerșetor mort, degerat peste noapte. Mi-am luat bilet de avion astăzi. În mine se scufundă armate de cuvinte. Toate sunt imperative. Desperate, câteva se mai țin o vreme la suprafață și așa reușesc peste zi să mai cer o pâine la magazin sau să spun că fac bine. Peste noapte însă, cuvintele astea se îneacă unul pe altul și parcă mă trag și pe mine la fund. Eu cred că dorm, dar de fapt mor în fiecare noapte puțin câte puțin. Nu mă mai doare nimic în seara asta, deși tot mi-e frig. Caloriferul, cu toate că l-am rugat în genunchi, nu vrea să se încălzească. Vecinii mei de la bloc nu și-au plătit datoriile la administrație și ne-au tăiat căldura. Pe ușa de la intrare, domnul administrator a lipit o tăietură din ziar cu o poză în care doi aurolaci adună dintr-o țeavă spartă puțină apă cu un borcan de marmeladă gol. Și, sub poză, domnul administrator a scris: „Așa o să ajungeți toți, dacă nu vă plătiți apele“. Mie mi s-a făcut foarte frică și mi-am vândut un Pasolini și tot ce aveam de Hesse ca să-mi plătesc apele. Pe Cavafy n-am vrut să-l vând. Dar căldura tot nu s-a întors la mine. Nu mi-am luat bilet de avion. Am mințit. N-aș fi avut cum.

*

*   *

Vreau puțină viață, o picătură de viață. S-o adun cu un borcan gol dintr-o țeavă spartă în stradă. Craig e încordat și el, ca și mine. Nu știm ce să ne spunem, de fapt, nu mai vrem să ne spunem ce s-a întâmplat, așa că am tăcut îndelung în muzee și săli de cinema, am tăcut pe străzi, am tăcut înainte să adormim.

– Și tu ai vrut-o. Spune că și tu ai vrut-o, repeta întruna. Și nu puteam să-l mai ascult. Îmi venea să-l închid într-o cameră și să-l las acolo până învață să tacă din gură. Nu suport oamenii care găsesc justificări pentru absolut orice. Și Craig e unul dintre ei.

– Da... și eu cred că am vrut. Altfel nu se putea, nu?

Ochii îi rămăseseră înfipti în tăblia mesei unui fastfood îngrozitor din Weymouth. Fumam și îmi venea să plâng. Am plâns și Craig nu s-a uitat în ochii mei. Voiam să-i spun că nu-l mai iubesc. Că nici pe mine nu mă mai iubesc.

– Hai să mergem..., a spus după un timp. După mult timp, de parcă ar fi trecut câțiva ani.

Pe străzi am tăcut. Așa se face. După crimă, se cere un pic de tăcere. Criminalul trebuie să-și inspecteze cu atenție degetele, să nu cumva să-i fi rămas urme. Simțul văzului și al pipăitului trebuie să se lovescă unul de celălalt ca niște pietre de râu, până când totul ți se pare că a devenit transparent

și moale. Doar pulsul. Doar pulsul, mai acut ca un meteor, ascuțit până la miez, trebuie să erupă la suprafață prin pupile. Ca o lavă. Să ardă carnea memoriei până la oase.

– Cine mai știe?

Ah, de ce mă întreabă căcaturi?

– Ce contează...

Mă luase de mână și mergeam repede, lovindu-ne de oameni, de aer, de glasuri.

– Tata mai știe. Și el a zis tot ca tine. A zis s-o fac. A zis că dacă nu sunt căsătorită și fac un copil e o rușine și el n-o să vrea să mai aibă de-a face cu mine pe urmă.

– Are dreptate, nu? Noi n-o să ne căsătorim niciodată...

Duceți-vă dracului!

*

*   *

Între timp, dintre buze ne ieșeau cuvinte multe, multe despre cărți și proiecte de cărți, ascultam muzică și ne plăcea mult prea mult, nepermis de mult. Și mie mi se făcuse de plecare. Eu am bagajele sufletului pregătite întotdeauna de plecare.

Eu plec pe străzile Bucureștiului în burta unui autobuz cu oameni înghesuiți și îmi țin iar și iar, zi de zi, noapte de noapte, îmi țin respirația. Sunt atât de mică, încât nici diminețile nu mă văd. Trec fără să le pese de mine, nu se jenează să-și descopere sexul virgin la fereastra mea, să-și prelingă

laptele fosforescent peste obiectele mele. Nu, nu noi suntem slabi sau exagerat de sensibili, nici eu, nici Ianuș, nici Chiva, Domnica sau Țupa. Țara asta ne îmbolnăvește. Suntem isterici, schizofreni, cu capetele goale și bolnave. În fiecare noapte adormim cu gândul că a doua zi ne vom trezi departe, într-o altă lume și, când tot aici ne regăsim, știm că mai bine nu ne mai trezeam deloc.

O dată am făcut un pariu cu ei. Stăteam la o masă cu câte o sticlă de bere ieftină în față și tăceam. Tăceam mult, așa cum nici unul dintre noi nu mai tăcuse până atunci. De data asta înțeleseserăm cu toții ceva ce nu putea fi rostit acolo, pe loc. Scriseserăm un poem care se numea *Pa!* Fiecare câte un vers. Îl dăduserăm de la unul la altul, ca pe o pipă a păcii. Dar mai ales a resemnării :

Sunt cu mâinile împreunate pe restul acesta de țigară.
Din vârful lui se ridică albastrul lapte
Către cer.

Visez despre omul de hârtie.

– Omule de hârtie stampată-n bănci,
omule cuprins de nimbul hainelor tale Gucci,
de caroseria BMW mai argintie ca luna,
omule cu viitorul atârându-ți de vârful cravatei ca o
mare, antiseptică bală,
eu am să te transform.

Aftershave-ul cel prețios și dătător de beatitudine
îl voi preschimba în muzica lui Kreisler,
costumul tău de pionier al valutei forte –
încet, în pene lungi și albe se va mistifica.

Vei umbla pe deasupra trotuarelor fără să le atingi
fără să te stingi în grația și miracolul tău.

Din burta cea răsturnată peste lume
vom face un deal cu iarba verde, mărunță,
unde păpădiile să crească laolaltă cu fluturii.
Te vor paște căprioare prin jurul buricului.
Din ghiulurile de pe degetele mici vom face vestigii
romane

adânc înfundate-n glie.

Din rictusul tău jumătate excitare, jumătate prostie
noi vom crea arcul măiastru cu care
copiii străzilor vor trage
în reclame McDonald's într-o după-amiază târzie
de august.

În orbitele goale – două smaralde.

Pe limbă – apă de mare.

BMW-ul tău – sus – lansat în aer de mâna lui Proust –
sus – în vârful cerului, printre stele
va deveni una dintre ele
și nimeni, nimeni nu va observa adevărul tău de aici
de pe pământ.

Te vom crește mare, business-man-ule,
te vom face frumos.

Cum n-ai visat vreodată
că unul ca tine poate fi.

Din păcate s-a făcut prea devreme dimineață și
somnambulii
au rămas pe străzi.

Ochii lor, ca și ai tăi, schiază peste lume.

Aș vrea să fiu o șină de tren peste care somnul să se
facă roată.

Una, două, trei, toate stelele cad bete laolaltă.

Ești un morman de stele impregnate cu rom,
adio, iubirea mea selenară.

Abia m-am ridicat o frântură de vis de la pământ

ca să mă zgâiesc le tine printre opacele zile.
Mă dureau colții care nu mai mușcaseră decât mortăciuni,
îmi plesniseră arterele din cauză de așteptare tâmpă și
îndelungă,
așchii de bronz îmi săriseră de la balamale, iată...
totul s-a întâmplat fără ca măcar să-ți pese,
N-ai de ce să mă ierți de plecare.
Sunt dintr-o specie comună: cea a imbecililor
Îți las adresa domiciliului meu forțat:
Pluto, crater no. ?, pe dreapta.

Mi-am purtat sentimentele înalte (i.e. iubire, onoare,
puritate, fidelitate etc.)
pe străzile tale printre solare sticle goale
ți-am fost șoim, pionier, utecist,
doctrinar marxist, contorsionist,
Acum e târziu de tot, ca după sfârșitul cuvintelor,
și am bani – i-am făcut tot dându-mă în spectacol
cu tentativele mele derizorii de sinucidere –
am deci bani mulți, mulți, un munte,
balcani întregi de bani.
Plec.

Mâine, când o să-ți termini istoria, uită-te în cutia de
scrisori.

Ți-am trimis o carte poștală cu Lautrec,
pe spatele ei e o șampilă pe care n-o s-o recunoști,
o dată pe care n-ai ajuns-o încă, 3 rânduri într-o limbă
monumentală, numai din verbe

(ele însele numai la condițional optativ, perfect).

Perfect.

Acum să ne sărutăm pentru ultima oară.

Întinde râtul, scumpă patrie, să ți-l ling!

La nevoie, dar numai cu prezervativ, putem să ne și f...

Tot pentru ultima oară.

De data asta, eu pe tine.

Aur o să-ți curgă dintre fesele tale carpatine,
sfânta huilă printre colții rânjiți,
un albatros își va lua zborul din creierii mei oboșiți
pornografii cu aurolacii tăi dezgoliți or s-apară prin
ziare
mă voi duce călare
spre albastra zare
fire din coada calului meu în alergare
ți se vor strecura prin venele în mirare
punct.

Manifest de plecare :

lăsat moștenire neamului care atât de candid m-a găzduit
în inima sa caldă timp de douăzeci și ceva de ani
fericiți :

Copiii să-ți crească durdulii și nepăsători
ca și până acum,
din ei să se dezvolte bravi oameni de afaceri
universitățile tale să zâmbească în continuare
La soare.

Glorie, glorie nețărnută ție,
mai mult romparkin în uzinele farmaceutice, te rog,
pentru cei rămași închiși în sexul tău cu semafoare
ce reglează traficul de nopți și zile

O oglindă mare, mare

să-ți atârne pe cruce, când vei muri, căci vei muri,
în ea să se vadă ce ești, când deja ai încetat să mai fii
în ea cerșetorii să-și pieptene părul
păsări în trecere să-și înțepenească zborul
poetii să ți se-nece-n bere

Memoria să-ți fie cea mai cruntă durere

Așadar, la revedere !

Pariul : ne-am propus să facem ceva. Să facem ceva dacă tot ne-am născut.

– Până la treizeci de ani, a spus Ianuș, hai să ne propunem să facem ceva esențial până ajungem la treizeci de ani.

Și fiecare a ales. A început Chiva :

– Eu n-o să public un rând. Și nu până la treizeci, până la șaiszeci, ca Lampedusa. O să vedeți voi ce *ghopard* de roman o să scot atunci!

– Eu o să devin criminal în serie specializat pe Uniunea Scriitorilor și pe Ministerul Culturii. Țsta a fost Țupa.

Nu știam ce să spun. N-am exercițiul de a-mi face planuri :

– Eu o să plec, am răspuns.

Era rândul lui Ianuș. A râs și a zis scurt :

– Eu o să mă sinucid.

Domnica s-a foit pe scaunul de plastic, a mai băut din bere, s-a mai gândit și pe urmă a zis :

– Eu o să fac un copil.

*

*   *

Mă dor genunchii. N-am mai intrat într-o biserică să mă rog, așa cum o făceam când eram mică, de foarte mult timp. Sunt atâtea lucruri pentru care ar trebui să mă rog, încât nu pot începe de nicăieri. „Să fie bine, Dumnezeuule, doar puțin bine... !“ – și pe urmă mai vedem.

Și să râdem. Să râdem în hohote și cu mâinile împreunate. Să stăm cu fața la cer și să izbucnim

cu toții într-un hohot nesfârșit de râs. Nu mai știu unde citeam alaltăieri că „nici o religie nu admite râsul. Râsul contrazice, aduce îndoiala, sfidează, e mai puternic decât orice dogmă, mai viu decât eternitatea moartă pe care religiile ne-o promit“. Râsul te salvează și te condamnă la moarte.

Oricum ar fi, eu vreau să râd. În seara aia cu Ginsberg am adunat câteva flori înghețate de pe lângă pereții universității, acolo unde peste zi se adună multe florărese. Și pe urmă am traversat strada și le-am depus la picioarele statuii lui Caragiale din fața Teatrului Național. Atunci m-am simțit foarte fericită. Toți eram fericiți în seara aia.

– Știi ce cred eu, Craig? Cred că nu suntem prea deștepți. Nici unul din noi. Cred că nu știm să râdem. Că ne schingiuiм dragostea asta a noastră, că suntem doi fasciști și ea e o evreică frumoasă, dar ce folos? E evreică. O supunem la fel de fel de teste. Ba fără sex luni de zile, ba fără intelectualisme. O înghesuim în tot felul de camere de hotel, ne-o spălăm de pe corp în toate toaletele decrepitate, o purtăm pe prea mari distanțe. Prin prea multe trenuri și avioane. O încurajăm să fie nomadă. E ca o țigancă dragostea asta a noastră, cu jupoanele ei largi și înflorate, cu gura mare și ochii de fiară încolțită. Iar noi doi tot niște naziști împutuți. O violăm. Știi în câte paturi am făcut dragoste până acum împreună? Le-am numărat, să nu râzi. O sută treispe. În douăzeci și nouă de orașe diferite și în șapte țări. A trecut și de testul cu moartea. Am pus-o cuminte pe scaunul electric

și ea a stat nemișcată cât timp moartea a trecut prin ea. N-a rostit un cuvânt. Mută ca peștele a stat. Apoi s-a scuturat de moarte și-a pășit înapoi spre noi. Dar, până să ne ia în brațe din nou, ne-a privit în ochi cu dispreț. Ne-a compătimit, pentru că ea știe că suntem doi proști. Nu prea ne pricepem să facem mare lucru cu ea. Îi mai dăm să bea din când în când câte un pahar de vin, ca s-o mai amețim puțin și s-o mai mințim. Dar la ce folos? Ea e însuși vinul. O chinuim îngrozitor, asta cred. Ea e puternică, asta se poate vedea cu claritate. Suportă aproape orice cu grație și eroism. Dar se obosește cumplit. Asta am vrut să-ți zic. Și că sunt epuizată.

Craig a rămas o vreme cu privirea înghețată în gol și cu paharul între palme. Era ca o fotografie pe care o retușase cineva și acum dispăruseră de pe fundalul ei toate culorile vii. În afară de ochii lui, pe care nu-i poate retușa nimeni și nimic. Mereu albaștri. Recii și albaștri, de parcă n-ar fi niște ochi, ci niște verbe în limba eschimoșilor.

Nu mi-a răspuns pe loc. A făcut-o mai târziu, printr-o scrisoare :

Dragostea te bântuie, te umilește, exultă, te trișează. A scris. Dar există o parte din noi pe care niciodată n-o vom putea da. Ceva adânc, spălat de apele vieții ca un țărm și totuși niciodată luat de ele departe, în larg. Ceva care ni se pare a fi extrem de simplu, rămas așa de când ne-am născut, tocmai pentru că, nescos la iveală, nu s-a contaminat cu

lumea. Poate că păstrăm partea asta din noi pentru ceva mai mare decât suntem în stare să trăim.

Craig e un Dansator.

*

*   *

Scriam în jurnal: „Abia când ajungi să faci pe cineva să te iubească cu adevărat poți vedea cât de grea este povara păcatului, căci celălalt știe să sufere pentru greșelile tale așa cum tu n-ai s-o poți face niciodată. Și, chiar dacă pe tine însuși te poți liniști prin gândul că trecutul le înghite pe toate, doar acum, când ești iubit, înțelegi că nu e așa de simplu. Iubirea nu știe de timp. Pentru iubire, trecutul, prezentul și viitorul sunt totuna. Și nu e dragoste adevărată aceea care nu se înfioară la gândul că celălalt a cunoscut înainte intimitatea cu altcineva. Și, de asemenea, dragostea nu e reală pentru cel care nu e în stare să regrete această intimitate a sa anterioară cu altcineva. Gelozia memoriei e un sentiment nobil. *Ditto*“.

Știu că înainte, înainte să-ți grădinăresc trupul, înainte să mi-l las pe-al meu să devină albastru sub privirea ta, ai făcut următoarele crime :

- o femeie plătită cu bani ;
- două femei plătite cu vise ;
- un bărbat dezbrăcat ;
- o femeie care te-a împușinat ;
- plus nepăsarea ta carismatică de acum ;
- plus ceva despre care nu se poate vorbi.

Din clipa în care-ți vorbesc acum, nu încap
îndoială: nu pot să te iert înapoi, în urmă. Ești
murdar. Apa de la robinet poate că te-a spălat,
poate și râurile. Râurile nu te-au ocolit, deși s-au
îndepărtat. Au curs mai departe fără de tine.

Așa cum trebuie și eu să fac. Tu poate că ai
uitat. Diminețile sunt ele însele de var și ți-au
zugrăvit și ele cum au putut trecutul pe deasupra.
Trenurile multe te-au luat cu ele și dintr-un loc în
altul, știi bine – trecutul se pierde. Până și păsările,
după atâtea rătăcirii prin aer, te-au făcut să crezi că
și tu, ca și ele, poți pluti peste ceea ce ești. Ai scris
despre toate și acolo – pe hârtie – faptele s-au
mumificat în artă. Dar eu... nu-s nici pasăre, nici
râu, nici pe hârtia ta nu încap. Nici nu pot să mă
nasc altfel de la o zi la alta. Pe lumina zilei, îmi
spun că e dragoste ceea ce simt, dar în vise, când
nu te privesc, mi-e scârbă de tine. Tu n-ai să fii
niciodată mai frumos ca Rahmaninov. Niciodată
n-ai să te desfaci în aer când vezi disperarea
înșirată de-a lungul trotuarelor, agățându-se de
oameni. Nici n-ai să te aduni apoi dintr-o dată
într-o săgeată cu vârful de carne vie. Tu, deși m-ai
mințit că știi să joci șah, n-ai învățat niciodată să
muți de pe negru pe alb singurătatea mea cotidiană.

N-ai să-mi grădinărești pleoapele cu dimineți
special înmatriculate pentru mine acolo sus, în
cer, la Dumnezeu, cu numere de lumină. N-ai să
cotrobăi după peștii din apele mele, după micile
semne pe care le-am lăsat de-a lungul pereților
casei tale mari dintr-o țară ce n-o să iubească

niciodată pe una ca mine. Tu n-ai să ajungi niciodată în portretele de cavaleri ale lui El Greco. De genunchii de gheață îți sunt înnodate fantomele urât mirositoare. Dar ele niciodată nu vor face decât să urle, să urle într-o limbă absurdă, fără verbe. Nu vor mai rosti cuvinte niciodată, dar nici n-or să te lase să le ascuți pe ale mele. Niciodată n-ai să crești și n-ai să descreești. Nu vei îmbătrâni și nu te vei copilări. Tu n-ai să mă desprinzi de răul din mine, deși cade cu mult mai ușor decât frunzele. Tu ești bogat. Ca un dealer la pariurile despre vreme, câștigi mai ales în septembrie, când știe oricine că va să plouă. Ești mai bogat chiar decât ploaia, decât vântul. Ele se irosesc în aprilie. Tu persisti tot anul. Mai bogat decât un casino de stele, decât un aeroport de păsări migratoare spre Congo. Tu. De ce-ai colaborat în secret cu tata?

*

*   *

Azi l-am tuns. O senzație ciudată că nu voiam de fapt să-i tai părul. Că nu mai voiam să operez nici un fel de transformare, cât de mică, asupra lui. Că, într-un fel, totul se petrecea în vis și că oricum mâine dimineată o să fie totul ca înainte, nimic marcat de prezența mea. De fapt, toate zilele astea am simțit așa despre toate. Poate în felul ăsta se explică și faptul că nu mai am poftă de mâncare. E ca și cum toată energia pe care o mai am e direcționată spre un punct deasupra lucrurilor,

unde va sus, în aer. Am slăbit nouă kilograme. Ciudat ce bine mă face să mă simt luna. În toate nopțile din săptămâna asta a fost acolo sus și ne-a privit prin ferestrele dormitorului. Ciudat și sentimentul cu care mă trezesc când încă e întuneric, stau cuminte lângă Craig și-l ascult cum respiră și nu-ndrăznesc să-l ating până nu se face lumină de-a binelea. Senzația că nu mai suntem doar o femeie și un bărbat care împart același pat. E ca și cum există ceva ireversibil în împreunarea noastră. Ceva dincolo de context. Aproape că am fi frate și soră, dar nu tocmai. Familiaritatea extremă a trupului lui gol s-a transformat în senzația că eu locuiesc în acest corp al lui, că e genetic al meu. Mi-e frică să nu observe. Nu mai simt nici o atracție sexuală față de el. Și totuși, ne culcăm împreună în fiecare seară de vreo zece zile încoace. Aproape că nu-mi mai amintesc cum era atunci când făceam dragoste înainte. O dată țin minte că am avut un fel de epifanie estetică în timp ce se întâmpla. Se făcea că mergeam de-a lungul unei săli imense de muzeu și de-o parte și de alta se aflau statui din marmură de-o frumusețe rară. Două câte două, împreunate în actul erotic. Eram noi doi. Și ne vedeam și pe noi, cei adevărați, de carne, acolo, în camera de hotel. Dar parcă totul se întâmpla în secvențe, în clișee fotografice. Eram frumoși și din carne, și din piatră.

Acum, după tot ce s-a întâmplat, am scăpat de fanteziile astea estetice. Deveniseră prea insistente și începuseră să mă îngrijoreze. Și pe el, cred.

Acum străzile, lumea, totul miroase a curat și a proaspăt, ca bucătăria noastră. Oasele mele parcă și-au pierdut greutatea. Se îmbină unul cu altul pe dedesubt, dând impresia de imponderabil, ca niște coloane gotice. Am slăbit îngrozitor. Craig zice că fac greva foamei pentru că el nu mă iubește. Prostii. Mă iubește. Dar e un bou și nu știe. Și eu îl iubesc pe el.

Mai ales dimineața, după o noapte întregă în care l-am legat de pat și l-am chinuit (*i.e* a studia, a sugera, a seduce, a săruta, a sâcâi, a scânci, a strânge, a stoarce, a smuci, a saliva, a suscita, a satiriza, a scrijeli, a sfărâma, a sfâșia, a stupefia, a sabota, a stăpâni, a sili, a slăvi, a servi, a subordona, a suferi, a strivi, a smulge, a sminti, a sui, a sfredeli, a săgeta, a susține, a scoate, a schimba, a scufunda, a scutura, a scălda, a suspina, a sălbătici, a suprima, a străpunge, a strâmta, a struni, a scinda, a scrâșni, a sincroniza, a spori, a sodomi, a sechestra, a schingiui, a sacrifica, a simți, a sublima, a sinucide, a sângera, a striga, a sfârși, a sustrage, a slobozi, a stropi, a sorbi, a slei, a scădea, a separa, a supraviețui, a străluci).

Après le vals, l'homme remercie à la femme...

Dimineața, când îl privesc stând drept lângă fereastră, complet, viu, un singur bărbat – o singură forță, gata să respire, să pășească, să spună lucruri interesante. Cea mai fascinantă creație a lunii.

Și, asemenea lunii, dispar și eu spre ziuă, mă întorc la simțurile cotidiene, la gesturile mele, la numele Vlada. Peste zi, sunt o femeie ca toate

celelalte. Cu gura, cu mâinile, cu hainele mele. Prăjesc cartofi și fierb legume și pe urmă le aranjez pe farfurie în formă de inimi. Sunt o bună gospodină peste zi. În spatele meu însă, ca o dâră de ceață, un cal sălbatic trece în galop peste câmpiile nopții.

Numai acest sentiment pătrat, încadrat de lume ca de-o ramă, de parcă ar fi cine știe ce tablou din Del Prado, securizat cu sisteme de alarmă de ultimă oră ce mă electrocutează de câte ori întind mâna la cerșit, țintuit în perete – un fel de spânzurătoare pe care nimeni n-o recunoaște ca atare, un fel de candelabru *murano* într-o stație de metrou oarecare, numai acest sentiment pătrat.

Craig, mi-ai citit din *Mahabharata*. Mi-ai citit pasajul în care râul întreabă ce e inevitabil în om. Și i se răspunde singurul adevăr de care mi-ai spus să nu mă îndoiesc niciodată: *fericirea*. Eu cred că m-ai mințit.

*

*   *

Am făcut curat în casă și am dat peste o carte poștală pe care i-am trimis-o lui Craig demult. Nici nu-mi mai aminteam de ea. Scrisesem: *Azi am fost la Observator. Și i-am văzut pe Jupiter și pe Saturn. O nebuloasă cu milioane de stele care așteaptă să se nască. Pegas, Casiopeea și Pleiadele. Am învățat cum să fiu fericită fără tine. Trebuie doar să privesc departe de tot, la sute de ani-lumină.*

Acolo tu dispari complet. Vlada. Am simțit că trebuie să mă uit din nou printr-o lunetă.

Am scris o listă cu diferențele dintre senzualitate și sexualitate. Eu nu cred că sunt unul și același lucru. Eu cred că suntem cu toții niște delfini care, când ajung la mal, se transformă în monștri. Și de frică am încercat să pun pe hârtie tot ce știu eu până acum despre delfini. Am vrut să văd și ce crede Craig. El trebuie să știe mai bine pentru că e mai deștept decât mine. Iată :

- sexualitatea e puternică și de aceea greu de controlat; senzualitatea e subtilă, mai puțin puternică și de aceea controlabilă;
- sexualitatea are nevoie să ia; senzualitatea are nevoie să dea;
- sexualitatea cere acțiune; senzualitatea cere contemplație;
- sexualitatea îl necesită pe „celălalt“; senzualitatea e o stare de introspecție și de aceea își este autosuficientă;
- sexualitatea e previzibilă; senzualitatea e întotdeauna imprevizibilă;
- sexualitatea se folosește de frumusețe ca să se împlinească pe sine; senzualitatea se folosește de sine ca să împlinească frumusețea;
- Casanova e un practician al sexualității, pentru că idealul lui constă într-o pluralitate de experiențe; Don Juan e un practician al senzualității, întrucât el își dorește diversitatea experiențelor;
- sexualitatea e înnăscută; senzualitatea se educă;

- sexualitatea e heterotelică ; senzualitatea e autotelică ;
- atunci când e restricționată, sexualitatea răspunde la distincția moral-imoral ; limitele senzualității sunt impuse de binomul frumos-urât ;
- sexualitatea se folosește de accesorii ; senzualitatea le găsește derizorii ;
- sexualitatea e incidentală, ține de circumstanțe ; senzualitatea e un stil de viață și de aceea e coerentă ;
- sexualitatea spune adevărul ; senzualitatea îl trece cu vederea ;
- sexualitatea își alege ceea ce o inspiră ; senzualitatea creează inspirație ;
- anotimpul sexualității este vara ; cel al senzualității e iarna ;
- când sexualitatea se întâlnește cu senzualitatea este un fapt extraordinar pentru sexualitate și indezirabil pentru senzualitate.

Am pus lista într-un plic și am trimis-o cuiva în care am încredere. O doamnă profesoară care m-a învățat lucruri importante. Nu i-am trimis-o lui Craig, așa cum ar fi trebuit, dintr-un motiv cât se poate de banal. M-am dus la poștă, am cerut un plic și pe urmă am descoperit că n-aveam treizeci de mii ca să o trimit în Anglia. Am luat un timbru de trei mii, care trimite scrisori în București. Și doamna Agata stă în București. Din cauza ta, România, numai din cauza ta n-am bani să trimit scrisori peste mări și țări !

Agata mi-a răspuns după multe săptămâni printr-o carte poștală în care îmi spunea că e de admirat efortul meu de a pune ordine în astfel de lucruri, dar e de părere că exercițiul acesta al raționalizării excesive o să mă facă frigidă. M-a făcut. Sunt frigidă acum! Nu mă mai pot bucura de nimic, pentru că nimic frumos nu mi se întâmplă aici.

Pe cartea poștală era gravura cu iepurele lui Dürer. L-am mângâiat pe blana de carton. Iar indivizilor din seria cărora face parte și Agata, ca și Craig sau tata, le-am dedicat un articol în revista pe care o scoate Ianuș, care nu s-a sinucis încă :

Doi moștenitori de rang egal se războiau de ani de zile pentru ocuparea tronului. S-au decis într-un final că singurul mod de a pune capăt conflictului este un duel direct. Cel care va câștiga va deveni imediat rege. Și, ca întotdeauna când se confruntă doar doi, unul pierde în mod evident și iremediabil. Numai că prințul învins, condus de normele de „noblesse oblige“, nu-și putea trăi restul zilelor cu acest stigmat al învinsului, care-i păta demnitatea. A cerut deci noului rege să fie decapitat. Regele însuși, împărtășind aceleași norme înalte la rândul său, nu putea trata un prinț ca pe oricare muritor de rând. I-a dăruit atunci un ultim semn al respectului său : posibilitatea de a putea petrece un timp în cel mai frumos castel al regatului, unde să-i stea la dispoziție cele mai alese mâncăruri și băuturi, cele mai frumoase făpturi

feminine, cei mai de seamă artiști și învățați ai locului. Vremea a trecut și prințul învins nu-și putea lua gândul de la moartea ce urma să vină la capătul acestei ultime fericiri. L-a rugat deci pe rege să nu-i mai amâne decapitarea. Regele l-a chemat la palatul său, unde a dat, în cinstea sa, un bal cum nu s-a mai văzut, plin de fast și de rafinement, la care au participat toți artiștii, toți curtenii de seamă, prințese, muzicieni destoinici...

– Și când... când am să primesc ce mi se cuvine? întrebă prințul învins.

– Ai răbdare, îi răspunse regele.

După ceasuri întregi în care invitații au dansat, au ciocnit cupe de argint cu vin scump, și-au zâmbit prin vaporii de parfumuri rare și sclipirile de pietre prețioase, regele anunță surpriza serii: un dansator necunoscut, înveșmântat în straie lungi și negre, care, acompaniat de o harpă, îi va delecta pe cei prezenți cu destoinicia sa.

Strânși pe marginile sălii de bal, invitații își țin respirația, ca nu cumva să tulbure cu vibrațiile ei perfecțiunea mișcărilor acestui dansator. Sub puterea fascinației, nimeni nu se mai putea gândi la sine. Dansatorul, folosindu-se de o sabie de platină, tăia aerul așa încât în urma gesturilor sale dâre de parfum se ridicau spre candelabrele de cristal și se transformau acolo în străluciri multicolore. Nimeni nu-și amintește cât a durat această hipnoză, dar multora le-a fost greu apoi să revină la farfuriile cu bucate pe care le țineau în mână.

– Și acum?... acum ai să-mi dăruiești moartea ce mi se cuvine? întrebă din nou prințul, abia

reușind să lege cuvintele după mirajul care-l cuprinsese și pe el.

– Dar capul ți s-a tăiat de mult. Apleacă-te numai puțin, și el o să-ți cadă, îi răspunde regele.

Sunt oameni care, sub puterea fascinației, se lasă omorâți, ba mai mult, continuă să trăiască fără a ști că au murit deja. Hipnoza, în mână cu sabia de platină, poate veni de oriunde: de la o carte, dintr-un peisaj, dintr-un vis sau de la alt individ.

A vorbi în cunoștință de cauză despre felul de a fi al unui asemenea individ te predispune la cel puțin două riscuri: de a te păstra încă o vreme (pe parcursul a câteva pagini) în hipnoză – ceea ce e nesănătos – și de a resimți, la fiecare frază a excursului, puținătatea semantică a cuvântului forțat să descrie indescriptibilul. Îmi asum însă aceste riscuri și-mi țin respirația ca să pot scrie despre Dansator:

Dansatorul e o carte. Și, ca orice carte, îți vorbește despre intimitatea, uneori sublimă, alteori derizorie, a cotidianului. Dar a trăi sub semnul estetic cotidianul, a face din fiecare faptă, împlinire sau eșec o operă de artă, a expune exhaustiv latențele fiecărui amănunt sau a investi cu metafizică orice obiect altfel neînsemnat e în aceeași măsură: depășire în viteză a lumii prin luarea ei în posesie, dar și o rămânere în ea, prin conștiința că nici un hotar traversat nu poate fi chiar ultimul. Însă Dansatorul nu resimte oboseala și nu face popasuri inutile. Meseria sa e una prăpăstioasă: a

seduce, ne-am putea exprima în mod precar. Dar, înainte de a seduce sau tocmai în scopul unei seducții extreme, Dansatorul trebuie să creeze, iar pentru a crea perfect, trebuie să iubească. Cum iubește Dansatorul? De aici nebunia... Probabil că în latura cea mai slab definitorie (întrucât e mai simplu să spunem cum NU iubește) o face astfel: tace, îngheață, vine și pleacă cu o viteză amețitoare, promite, te confundă cu altcineva, satirizează, sfidează, visează, așteaptă în penumbră.

Pe de altă parte, sorgintea comună a tuturor indivizilor din seria sa de lux e chiar capacitatea de a fi oricând și oriunde FRUMOS, datorită mai degrabă unui ansamblu echivoc și accidental de atribute contradictorii decât grație unei eventuale coerențe cuminți și previzibile. Dansatorul poate clasifica în egală măsură o inteligență vie, creativă și incisivă, dar și extrem de perversă, histriionism, narcisism, nebunie, exclusivism, ironie, extravaganță, exces, amor propriu vag restricționat, emotivitate maximă, sensibilitate gândită, oarecare cinism, tristețe provocată și/sau asumată, subtilitate, subversivitate, dandysm, reflexivitate, intuiție, singurătate imensă, dilemă. Și sete de alteritate nedeclarată, pentru că frumusețea cere întotdeauna să iubească, spre deosebire de „doar estetic“, care cere să fie iubit. Setea de alteritate a frumuseții devine sete de sine în estetic. Dăruirea devine luare în posesie. Dansatorul nu-și propune niciodată să ia în posesie. El te prinde în mrejele libertății.

Și Dansatorul nu folosește aproape niciodată dalta, ci de-a dreptul sabia de platină din poveste,

cu care îți poate și pili asperitățile, îți poate îndepărta concreșcențele maligne, dar te poate și decapita dintr-o singură, perfectă lovitură, atunci când a decis că materia primă din care ești funciamente făcut nu e pe măsura formei pe care intenționează să ți-o dea. „Afară din galeria de afrodite și davizi!“, pare el să spună.

Dansatorul are la îndemână roci de cuarț, de jasp, recifuri de coral, dar și pietre de râu, bulgări de argilă sau de cărbune. N-aș putea spune că personajul nostru e „un geolog“ de elită: au fost dați când n-a vrut în ruptul capului să vadă strălucirea diamantului, ci, dimpotrivă, s-a entuziasmat de sclipirile piritei. Și această confuzie, și această ezitare participă la definiția întregului. Ele comportă o minimă vină, care, neasumată, îi conferă Dansatorului un punct vulnerabil. Și, cum știm cu toții, vulnerabilitatea ascunsă într-o structură puternică și autocratică are capacitatea de a te atrage mai mult decât ar face-o o arhitectură monolită, care te respinge din start, te exclude, impune distanță.

Nu sunt sigură dacă nu cumva anumiți oameni nu atrag în jurul lor, ca o mantie, un anumit tip de discurs. Și, dacă e adevărat, Dansatorului i s-ar potrivi cel mai bine o frază lungă cât „toamna patriarbului“, aici cu viteze de ani-lumină, dincolo cu împietriri mute de marmură, cu virgule ca niște tăieturi până la sânge în carnea mea, a impertinentului care s-a apucat să-l descrie, cu puncte de suspensie tatuate pe tâmplele mele, cu o

sintaxă-ștreang la gâtul ideilor... Nu. Categoriec nu se poate vorbi așa, pe o coloană de ziar, în litere de tuș, despre Dansator. Sau nu acum. Mai târziu, când am să uit puțin de venele dilatate, de respirația ținută, de privirea bezmeticind prin orașe ca să-l găsească pe el. Pe Dansator.

Agata nu mă lasă să plec. Zice să stau aici și să particip la înflorirea națiunii.

– Avem responsabilități față de locul unde ne-am născut, spune ea. Nu poți pleca așa, de nebună, în lume. Stai și scrie aici, nu la alții.

– Dar eu nu mai iubesc țara asta, doamnă profesoară. Simt cum mă împuținează. N-are nevoie de mine și de poeziile mele, nu vedeți?

– Și ce, în alte țări crezi că o să fie mai bine? Nu vezi și tu că sunt cu toții bolnavi? Nu i-ai văzut cum se strâng în turme în fața magazinelor când sunt reduceri de sezon? Se strâng cu sutele de la cinci dimineața și se înghesuie să apunce câte o flanelă sau un pantof la jumătate de preț. Vrei să te duci acolo, la ei? Crezi că ăștia or să aibă nevoie de poezia ta?

– Dar acolo pot să râd, nu înțelegeți? Pot să râd de toate astea fără să mă mai doară. Acolo măcar n-o să-mi pese. Acolo o să pot strânge atât de mulți bani, încât să mergem cu toții să vedem marile orașe și galeriile de artă pe care românii nu le-au văzut de trei generații. Și o să fim puțin mai fericiți. Doar puțin. Atât cât să putem trăi. Și, pentru că o să am bani, o să-mi pot cumpăra o casă

unde să stau să scriu. O casă cu calorifere multe și fierbinți. Și dumneavoastră o să veniți să mă vizitați vara, când se coc mandarinii. Și o să citim cărți frumoase seara. Și tata o să înceapă să vorbească, o să spună tot ce n-a vrut să spună niciodată...

– Și ce crezi c-o să faci acolo ca să câștigi bani? Îți dă cineva bani să mergi la facultate acolo? O să le ștergi la fund bătrânii uitați prin azile? O să le crești copiii? O să le mături prin casă? Ce-o să faci? Crezi că o să poți scrie?

– La început, o să sap fântâni. Bunicul meu a fost fântânar și l-am văzut de multe ori când cobora în fundul pământului și eu îl așteptam să se întoarcă la suprafață câte o jumătate de zi. Mi-a explicat cum se face. O să mă fac fântânar. O să sap câte o fântână în fiecare capitală a Europei. Asta o să fie destul de aproape de poezie, așa că n-o să-mi pierd inspirația. Și pe urmă... sunt atâtea de văzut. Vreau să știu.

– Și-n România nu poți ști? Aici n-ai nimic de văzut, de cunoscut? m-a întrebat Agata, aproape răstindu-se la mine.

– Sunt tristă aici. România ne face triști pe toți. Ne crește bătrâni de la douăzeci de ani, ne urâțește. Tot ce-am scris aici am scris cu răutate, din disperare. Nu mai vreau așa... România nu ne iubește.

– De ce n-o iubești tu pe ea? (Agata, deși e o femeie deosebit de inteligentă, poate uneori să te scoată din sărite!)

De ce n-o iubesc? Pentru că m-a împușinat și m-a îmbătrânit, m-a chinuit cu exhibiționismul ei obscen de prin ziare și de la televizor. N-a ratat o

zi să nu-mi mai bage sub nas câte zece fotografii cu aurolaci, câte zece crime, zece violuri. Și parcă e masochistă România. Îi place, nu schimbă nimic. Pentru că străzile din București sunt ca un abator. Pentru că România și-a trimis hoții să-mi spargă casa și n-au avut ce să-mi ia și-atunci s-au răzbu-nat. Mi-au luat cărțile și toate scrisorile de la Craig. Pentru că ne minte că o să ne fie mai bine și nu ne e, pentru că-i pupă-n cur pe americani, pentru că România nu e o țară, e o afacere cu bani. Pentru că la fiecare colț de stradă, la fiecare ieșire din magazine te așteaptă câte un cerșetor și tu n-ai ce să-i dai. Nu ai ce să îi dai. Pentru că în România copiii nu mai au cărți de colorat, ci se împușcă unii pe alții pe un monitor și învață să fie sadici și cretini. Așa are nevoie România de ei. Pentru că îi mor de foame intelectualii și ei nu-i pasă atât timp cât burțile cele mari se pot lăbărta la infinit. Pentru că aici caloriferele sunt reci în mijlocul iernii, pentru că în căminele studenților umblă pe pereți milioane de libărci, pentru că România n-are modestie, dar are, în schimb, o limbă lungă și moale exersată pentru lins, pentru că oamenii ți-pă aici și nu se ascultă unii pe alții. Pentru că l-a amuțit pe tata. L-a urmărit, i-a pus telefonul sub ascultare, România l-a băgat la închisoare pe tata și l-a ținut acolo șapte ani. Pentru că acum în spitalele de nebuni sunt mult prea mulți tineri, pentru că nu reciclăm, pentru că nu e apă caldă să-mi spăl rahatul de pe față pe care l-am adunat prin autobuzele ei împuțite. România, tu ești acum marea adunare națională de burți, de guri, de cururi

constipate. Pentru că România se prostituează, se scârmă în nas, se bășește, râgâie și grohăie, scuipe și-njură. România urlă la tine. România n-are anestezice pentru groază. Pentru că România își trage fustele, se crăcănează bine și ți se pișă-n gură dacă îndrăznești s-o deschizi. România duhnește a ură. De-asta! Și pentru că l-a tradus pe Lorca aiurea.

*

*   *

Craig n-a citit niciodată articolul despre Dansatori. N-a citit, de fapt, nimic din tot ce-am scris eu până acum. Nici măcar o poezie. Pentru că nu știe românește și nici nu vrea să învețe. Știe să zică „bună dimineța!“ . Știe să zică și „te iubesc!“ , dar asta n-o spune niciodată, pentru că un bărbat adevărat cum e el trebuie să se abțină de la vorbe mari, mai ales când sunt adresate unei femei. Dar eu nu sunt o femeie. Sunt o fetiță. Am șase ani și îl văd pe tata cum cade din nuc. Mi-e dor de tata. Mănânc nuci întruna și el nu vrea să se mai întoarcă acasă. Am studiat la pian toate partiturile lui și tot nu vine. Mie trebuie să mi se spună „te iubesc“. Pentru mine ar trebui să facă o excepție Craig.

Oare ce-o să se întâmple cu mine când o să se termine nucile din sac? Ce-o să fiu când o să mă fac mare? Nu vreau să mă fac pianistă. Nu! Nu-mi place să cânt la pian. Pianul e ca un monstru negru cu dinții albi de fildeș și mă mușcă de mânuțe. Acolo, în cutia pianului, tata a ascuns

mulți morți, ca într-un cavou pe care îl ținem în sufragerie. Pe bunica lui care s-a spânzurat – al ei a fost pianul mai întâi –, pe mama lui, care a trăit nefericită, pe tatăl lui, pe care l-au omorât rușii. Nu vreau să cânt la pian. *Achtung!*

Uite, tată, m-am făcut poet în schimb. Dar scriu acum într-o limbă străină, pe care tu n-o cunoști, iar eu n-am de gând să-ți mai explic. Sper măcar să înțeleagă Craig. Sau poate nici el. Are și el un *Achtung!* al lui :

You've never been there.
With the precision of ice you brought me alive
from a woman's despair.
And shortly after you disappeared. Behind your
eyelids. Your piano key,
your poetry.
You left me with quite an appetite for winter.
You taught me the taste of snow.
Opened my jars with your thumb – you pushed
the blizzard down my throat while the old pick up
was playing Rachmaninoff for the thousandth time.
I caught a corner of your blue eye
slipping out the window.
It printed on glass the everlasting flowers of ice.
Then you put on your royal clothing of silence,
adorned with jewels of doubt and sat on your throne.
Your palace – a gallery of exquisite dead bodies.
Ordered me to find you elsewhere.
And so I did. I searched the world to its last
flake of flurry, to its last iceberg.
I met you by chance in long, empty corridors,
met you in trains, in countless bottles
of alcoholic pains.

A Robert Graves' line contained you as well ;
Each man I slept with bewildered your sign.
The further they've gone, the closer you breathed.
The louder their laughter, the stronger
the grab of your hands.
I'm every beggar in the streets
your steps shall shatter,
every wobbly hand extending the heart
with the request of nerve.
I will beg you from each back corner
in each bus stop, with my pupils inflated
to reach your feet, your velvet feet
My nostrils distended for your scent.
I shall reside within the nipples of
every woman you may meet,
My blow will curl their hair
bend their knees.
Every train you'll take will cut my veins.
Swallows will be battering my cry between their wings,
Badgers will be digging holes
into the earth no more, but straight into my limbs.
When night with attics of bright stars shall fall
I'll be every where
inviting you. Every drunk stranger
stumbling over you.
From every porno magazine,
I'll be looking at you,
From every church icon. The quarantine
of time won't melt the sign of Cain
and when the snow is gone, I'll be selling flowers
in every spotted dream of yours.
For the time being though,
Sleep! Sleep well,
My love-freezing emperor!

Partea a II-a

PROZĂ SCURTĂ

Floarea din zid

Gregor Ristovski e un tip interesant. Viața lui străbate intervalul dintre anul 1975 și ziua de astăzi, plus interludiul câtorva secunde pe care nimeni (nici măcar eu) nu și-l poate explica... așa, cum s-a strecurat între pleoapele și retina lui, între unghiile și carnea degetelor. Aceste stranii secunde care i-au apărut în viață ca o turmă de reni, au privit în dreapta și-n stânga, au rumegat ce înghițiseră de-a lungul timpului și-apoi s-au cărat spre nord, cu botul îmbăloșat atârându-le de maxilare – e vorba despre un lagăr al întâmplărilor, unde Fecioara de Fier castrează simțul comun, iar din vaginul ei metalic se scurge limfa parfumată de nonsensuri. Acolo aștept eu cu gura deschisă, hămesit după experiențe, cu gulerul cămășii răvășit și cravata pătată de bale. Aproape că nici nu exist. Sunt și eu unul dintre renii anonimi care rumegă ce-au înghițit peste vreme și se cară spre nord.

Ca autor de romane, n-am nici un fel de scrupule față de personajele mele, dimpotrivă, deoarece câștig foarte puțin de pe urma lor, nu ezit de fiecare dată, după publicare, să mă șterg cu ele la

fund. Mă aștept să-nțeleagă. Până la urmă, arta, marea artă, e „cum să știi să te sinucizi rămânând în viață“ – citez dintr-unul dintre romanele mele lipsite de succes.

Gregor Ristovski își târâie picioarele ciolănoase spre raftul din perete, de unde extrage cu grijă un Kundera. Și începe: **Partea întâi sau nașterea poetului.** *Când mama poetului se întreba unde anume fusese conceput poetul, doar trei posibilități intrau în vederile ei: o noapte pe o bancă într-un parc public, o după-amiază în apartamentul unui prieten al tatălui poetului sau o dimineață într-un colț romantic din împrejurimile Pragăi...*

Hai să fim serioși... o femeie care nu știe pe unde și cu cine, adică uită, am vrut să zic, nu, nu, nu!... eu n-am nevoie de indivizi dintr-ăștia confuzi în novelele mele. Se fac bani, e adevărat, de pe urma personajelor confuze, iar apoi vine și faima... Gregor, de pildă, celălalt Gregor, nici măcar nu știa din ce regn face parte... mă rog, aici, unde trăiesc eu, lucrurile stau cu totul altfel și nu e exclus să-mi vină vreodată să-i sechestrez pe toți fandosiții marii literaturi într-o cameră de la periferia metropolei, o cameră de gazare eventual... cu madama aceea, confuza confuzelor, Emma, în frunte. Și ce fac alde Gatsby și-alde Bloom când sunt concediați? Se scârmă-n nas, bineînțeles, și așteaptă glorioasa lume nouă să-i recondiționeze.

Gregor Ristovski e cu totul și cu totul altfel. El nu mănâncă, nu merge la veceu, nu face amor.

Dar respiră...

Spuneam deci: *sau o dimineată într-un colț romantic din împrejurimile Pragăi...* Da, chiar așa! Imagini care-i reveneau și lui în minte când se iubea pe sine în bezna singurătății, cu dreapta înfiptă-n cuvertura canapelei și cu stânga înțepenită pe un sex nu prea demn de arătat și altora. Și-i imagina, poate chiar și-i amintea pe mama și pe tata pe o bancă joasă, cu stinghii lipsă, un sutien stacojiu căzut sub ea și o rază de lumină artificială aruncată strâmb dintr-un bec cu halogen pierdut dincolo, acolo unde nu se face niciodată dragoste de-adevăratelea. Se strecura până la jartierele maică-sii, trăgând de elastice și agățându-i dresurile. Un bărbat brunet, a cărui statură nedefinită îl făcea să se confunde cu împrejurimile, mototolea de zor sânii femeii pe sub o bluză croșetată, preocupat de întârzierea inexplicabilă a erecției. Ereecție. La cuvântul *erecție*, Gregor se oprea, se ridica de pe canapea, aranja minuțios cuvertura și se târa spre toaletă, unde jetul de apă de la chiuvetă spăla orice urme.

În afară de-a mea. Pe care el însuși o ignorase : un punct verzui pe vâruiala peretelui, exact în locul de unde scosese cartea. Ca o picătură minusculă de igrasie. Nici eu, *marele Eu*, nu știusem de existența ei până într-o zi când în apartamentul meu am trecut prin dreptul peretelui comun și-am simțit în nări un miros vegetal foarte puternic. Trebuie să fie de la cerneală, mi-am spus. Folosesc o cerneală specială, preparată din tulpini de azalee și semințe de pin. (Sunt un cabotin în toate cele.)

Sau poate cuplul care a rămas ieri după-amiază la mine să fi aprins unul dintre bețișoarele alea parfumate, ca să-și facă împreunarea mai narcotizantă...? Ce-i drept, păreau amândoi niște snobi.

Oricum, Gregor Ristovski ajunsese în josul paginii a doua, unde citi : ...*că nu putea fi vorba decât de o perturbare banală a ciclului vital, ce-și va regăsi, fără îndoială, ritmul său binefăcător.* Nu, nu putuse să rămână însărcinată așa, aiurea, undeva prin Praga, cu acest bărbat nesigur pe el și cu o erecție slabă. O femeie adevărată ca ea, cu viața pusă în sertărașe în care faptele sunt ordonate frumos, astfel încât, dacă ar vrea să-și amintescă ceva, ea ar ști cu exactitate unde să se apuce să caute... N-ar trebui nici să caute, de fapt. Pe un anumit sertar stă o etichetă pe care scrie *sex*. Ea se duce acolo, trage de mâner și găsește totul. Când prima oară, când a doua, unde, cu cine, de ce, evaluări ale perspectivelor, riscuri, stupefacții, fan-tezii etc. Apoi știa și ea asta, cum știa și el, Gregor, că poezii nu se concep oricum. E nevoie de o disponibilitate erotică teribilă din partea femeii, care să simtă, o dată ce sperma îi topește vaginul, că e străbătută de o febră scurtă și intensă, după care îi îngheață mâinile și mai apoi i se face o foame îngrozitoare, ce nu va putea fi curmată decât atunci când fătul, devenit poet între timp, va scrie primele versuri. Păi, da ! Și mai e și locul ! Așa, pe undeva prin Praga, în văzul indivizilor grăbiți să ajungă la serviciu cu diplomatele și treciurile lor, în văzul cuconetului plecat la piață

și-al șoferilor de taxi abia dezmoțiti după o noapte în care nimeni nu i-a solicitat! Așa nu! Poeții se concep cu precauție, după un plan bine alcătuit, la momentul oportun. La ei, circumstanțele nu trebuie lăsate pe seama accidentului.

În tot acest timp – și e vorba despre timpul renilor – pata din spatele raftului prindea contur, se extindea, se accentua și începea să respire. Ca un plămân care se umfla milimetru cu milimetru, pe măsură ce mii de alveole microscopice înghițeau aerul. Gregor nu mai putea dormi noaptea fără senzația că e privit din întuneric, că cineva răsuflă vag în încăperea. Dimineața se trezea fără aer, iar pijamaua îi mirosea a cerneală. Nu putea fi vorba, credea, decât despre o perturbare banală a ciclului vital. I se întâmplă oricui să aibă momente în care spațiile închise te stingheresc și deschiderea unei ferestre să ți se pară că cere un efort excesiv, mai ales că e foarte posibil ca într-o bună zi, când tragi storurile, cum a făcut Gregor Ristovski în dimineața aceea, dincolo de geam să răsară o altă încăperea, exact ca a ta, cu pat, cu bibliotecă, cu *Viața e în altă parte* pe raftul al doilea, cu unul ca tine încercând să deschidă fereastra din partea cealaltă, îmbrăcat în aceeași pijama cu dungii, cu părul răvășit în același mod.

Eu sunt fizician de profesie și știu ce vorbesc. Uite, dacă nu mă crezi, ia-o pe Alice drept pildă. Alice – turista prin țara minunilor. Cineva îi spune că, dacă și Alice de dincolo bea din paharul de lapte de dincolo – și o să bea, că n-are încotro, o

obligă Alice astălalta, de dincoace –, ei, bine, Alice aia de după oglindă o să moară. Nu-i vorba de nici un paradox. E foarte simplu. Lucrurile stau așa: moleculele care intră în compoziția alimentelor au energia orientată spre dreapta, iar în oglindă lucrurile stau invers, drept care alimentele reflectate capătă compoziția otrăvii. Așa și cu Gregor. Se uită o dată în oglindă și deja e mort. Se mai uită o dată și mai moare o dată. Gregor Ristovski e otrăvitor.

Dar în alt punct lucrurile devin inexplicabile. Când reluă lectura, în după-amiaza zilei următoare, pata din perete căpătase o consistență vâscoasă și umectase ușor paginile cărții. Ajuns la pagina 113, *în sinea lui își spunea că nu poți fi total tu însuși decât din clipa în care te aflu total printre alții* (printre alți reni șleampeți și băloși, ca să fie clar), *căci, la urma urmei, ce era el și cine era el atunci când se afla singur în vidul lui? Era oare viață această viață lipsită de substanță? Și Jaromil își puse în gând că Gregor Ristovski era un tip interesant. Viața lui străbate intervalul dintre anul 1975 și ziua de astăzi, iar atunci când era singur, viața lui aducea cu un gaz rarefiat. Iar el voia să fie dens și își spunea că, în sfârșit, descoperise mijlocul de a atinge acest țel.*

Ridicându-și ochii de pe text, privirea lui Gregor se căscă în gol, plină de uimirea care începuse să i se scurgă spre bărbie și acum o alungea, o făcea să-și piardă fermitatea și să tremure ușor. Uimirea care-ți face fața de cârpă. Revenind asupra paginii,

citi a doua oară același lucru. Era clar vorba despre unul, Gregor Ristovski, un tip interesant, care se proțăpise în text venind de nicăieri, ca să-l părăsească apoi după câteva fraze. Nedumerite, degetele boante ale lui Gregor încep să răsfoiască mai departe volumul, căutând ceva, nu-mi dau seama ce.

La pagina 236, textul se întrerupea din nou. Între ...*acest roman e delimitat de perspective ce ni se oferă din postul nostru de observație, de unde nu se văd decât Jaromil și mama lui și* continuarea frazei, se interpunea iarăși un fragment străin: „plus interludiul câtorva secunde pe care nimeni, nici măcar... nu și-l poate explica, așa cum s-a strecurat...” etc. etc.

Și în spatele lui menstruația femeii care se oprise din cauza sarcinii se mutase pe peretele din dosul raftului cu cărți, se nverzise, iar acum crăpa tencuiala în niște vinișoare fine de tot, pe o arie de câțiva centimetri pătrați. Ușor proeminentă, zidăria umectată semăna cu tulpina unei flori din care răsăreau câțiva muguri apoși. Aerul devenise dens și lumina îl străbătea ca niște nervuri subțiri.

Știam că în secunda următoare o să se ridice de pe covor, o să mai privească o dată cartea rămasă pe jos și apoi o să o apuce sceptic de cotor ca s-o pună la locul ei, pe raft – „o carte proastă“, o să-și zică în gând și apoi va încerca să și-o scoată din minte, deschizând alta, Casares de pildă, *Aventura unui fotograf în La Plata*, să spunem. Sunt absolut sigur că pe asta o să o scoată din raft; dar floarea

din zid crescuse deja pe o jumătate de metru și ajunsese și acolo, la Casares, își întinsese frunzele tinere și între paginile ei, astfel încât, atunci când Gregor Ristovski o va deschide, pe prima pagină va citi : „Gregor Ristovski e un tip interesant. Viața lui...“. De dincolo, voi râde în hohote !

Știam – și știu și acum, când îmi trec degetele peste peretele cald – că dincolo de el nu mai există nici o carte din biblioteca lui Gregor care să nu înceapă așa. Sunt momente în care convingerea aceasta dă un gust ambiguu cernelii ce mi se scurge printre buze dimineața, când, bâjbâind prin vis după fereastră ca să las aerul rece să mă trezească, descopăr dincolo de ea același plictisitor zid de cărți care-mi castrează privirea și mă face să mă întorc în pat, să mai lenevesc o vreme printre cearșafurile dintre care mai respiră încă și acum parfumul femeii prietenului meu. Un iz cumva metalic, aspru și sangvin în același timp, ca de plante macerate. Și-mi place. Îl trag în nări, ațâțat de imaginile care-mi umblă prin minte fără haine, văd cum o picătură mare de lapte i se scurge dintr-un sân peste coaste, până la rotunjimea pântecului, văd cum i se încovoiaie spinarea rece ca o jivină mică și încordată de spaimă.

Gregor Ristovski se ridică de pe covor, își aruncă privirea peste cartea rămasă pe jos și apoi o apucă de cotor cu scepticism ca să o așeze la locul ei, pe raft. Scoate Casares.

Sună cineva la ușă. Se desprinde de carte, îi văd degetele boante cum o proptesc pe etajeră și ratează, cartea cade în urma lui cu un zgomot

înfundat și un firicel subțire de clorofilă i se scurge dintr-un colț. La ușă sunt eu :

– Bună ziua ! Nu vreau să vă deranjez. Eu sunt vecinul de alături – și fac un gest vag cu mâna dreaptă indicând undeva, în spate. Probabil că ați observat și dumneavoastră. Avem un perete comun și e o pată de igrasie.

– ...

Gregor mă privește ca prin sticlă. E vădit enervat că l-am întrerupt din vreo treabă.

– Bănuiesc că dacă s-a întâmplat la mine, se întâmplă și aici.

– N-am observat, răspunde. Biblioteca mea e așezată chiar în dreptul peretelui. Dar am să controlez, mulțumesc.

– Nu, nu asta ! Altceva voiam să vă rog. Vedeți, e poate din vina mea...

Și-i explic complicat cum aș fi putut fi eu cel care a provocat apariția aceea atât de diafană și de sensibilă pe perete, o reparație la țevile din sala de baie acum o săptămână, presiune la apa caldă, o altă țeavă ar fi putut ceda etc. Cum nu trebuie să-și facă griji, că o să dispară orice urmă în câteva zile, poate chiar mai puțin, nici nu trebuie să se mai obosească să se uite după ea. E acolo, da, sunt sigur, din moment ce a apărut și dincolo, în partea cealaltă. Dar nici o problemă...

– Vă rog eu, domnule, nu trebuie să faceți nimic ca să dispară, de-asta am venit. Să vă spun, dacă ați descoperit ceva, că nu e cazul, nu e absolut nimic grav. Dispare de la sine, o să vedeți.

Nu. Nu. Să nu opereze asupra ei sub nici o formă.

– Să nu încercați s-o curățați sau s-o dați cu var, mai mare deranjul. Dar nu, nu! Nu trebuie făcut nimic! Eu mă ocup de toate, o să rezolv eu. Da. Eu mă ocup de toate.

Gregor a rămas o clipă în derivă în pragul ușii, neștiind ce să răspundă. Reușisem să-i trezesc suspiciunea. În sfârșit. Să-l scot din amorțeală. Puțină responsabilitate față de propria identitate nu strică nimănui, nici unui personaj. După care, să dea Dumnezeu să reușesc măcar de data asta. Poate mă ajută nătărăul ăsta.

În nopțile ce au urmat mă chinuiam să dorm pe spate, pentru că pieptul mi-era zdrelit de sus până jos, iar sângele se lipea de așternuturi, dându-mi usturimi îngrozitoare. Dimineața mă trezeam și mai zdrelit, cu fâșii întregi de epidermă dezlipite de carne, brațele traversate de la umăr până la încheietura palmei de incizii precise, performate profesionist de mâna unui chirurg inexistent și sadic. Ziua, timpanele îmi vibrau încontinuu. Un scrijelit ascuțit, ca de lamă de cuțit, se auzea fără întrerupere prin perete. Nici nu sperasem că individul acesta absolut neinteresant, un intelectual fără viață, să capete atâta curaj dintr-o dată și să lucreze cu atâta obstinație la propria libertate. Și la a mea.

În săptămâna respectivă am început să-mi zăresc prin cortina desfăcută a cărnii coastele flotante. Mai apoi, sternul străveziu și sticlos, din ce în ce

mai larg și mai curat. Îmi era de-acuma greu să mai respir, să mă mai mișc, să-mi mai întind brațele ca să apuc cu falangele descărnate vreun rând de text, vreo copertă frumos colorată. M-am întins totuși peste toată biblioteca. Am pătruns cu sistemul meu nervos fiecare cuvânt, fiecare cratimă.

Și când renii au dispărut cu totul din raza vizuală, în spatele decorului nordic unde în blocuri imense de gheață se păstrează intact pentru eternitate orice organism, când anii mi-au țâșnit dintre pleoape și retină și s-au scurs ca un sânge menstrual – tacit și imperturbabil – pe cerșafuri, sternul și cele câteva coaste care-l mai țineu în balamale mi-au rămas complet dezvelite: osul simplu și perfect transparent.

Gregor, Gregor. Am vrut să te fac poet. Și maică-ta a vrut asta. Despre ce-ai fi putut tu scrie?

Despre lacrimile care îți înțepenesc în priviri ca atâtor altora? Și lacrimi ce-ți spintecă obrajii cu răcnete de gheață, despre nemurire, când moartea ne e și ție, și mie mai aproape de tâmplă decât pulsul, despre cuvinte înecate în bale printre colții de aur ai zilelor, despre înșiși colții de aur care ne mângâie cu ascuțișul lor fiecare respirație? Și apoi chiar respirația... o lansare cu deltaplanul de la o faptă la alta... Ar fi meritat? Despre nemișcatele mâini ale nopții, când ți-e frică să începi poemul și, de fapt, dacă l-ai începe, ai avea tu forța să rupi unul câte unul cercurile de platină ale artificiei ca să lași viața să curgă cu viteză amețitoare și limpede ca un râu? Și despre secunde în care

uiți că... nu mai știi despre... S-a făcut întuneric, îți zici, dar pleoapele îți sunt deschise precum picioarele zvelte ale maică-tii, dintre care se zărește vulva ochiului și din ea izvorăște o privire lichidă și nepăsătoare, care miroase foarte urât, pentru că n-ai mai văzut cu ea nimic frumos de mult timp. Ai stat prea mult timp fără aer, Gregor. Prea singur printre rânduri de carte. În camera mea e un coș de gunoi cu fapte. Am considerat că nici tu și nici eu nu vom mai avea nevoie de ele vreodată.

Se făcuse ziuă. Gregor Ristovski miji ochii, se ridică din pat și-mi deschise fereastra. Pe stradă, bărbați în costum se grăbeau spre serviciu, femei fără vârstă cu obraji netezi și fuste colorate se îndreptau spre tarabele cu legume, taximetriștii căscau și-și așteptau clienții. Viața e aici.

Planeta do diez

Igor a avut o mamă care și-a tăiat sfârcurile când l-a născut – ca să nu-l alăpteze.

S-a închis cu foarfecele în sala de baie și le-a tăiat. Igor n-a simțit nimic. Nici atunci, nici mai târziu. Și-a spus mereu că nu chiar totul e de înțeles, că există anumite lucruri, dar mai cu seamă anumiți oameni care sunt „sfincși fără enigme“. Adică nu trebuie să cauți să înțelegi ce și cum, pentru că nu există nici un sens în ceea ce-i privește. Mama lui era printre aceștia.

Refuza cu obstinație să-i accepte pe bărbați în patul ei, dar Igor o putea auzi deseori prin perete bucurându-se de ceva numai al ei. Ieșea de sub duș întotdeauna înviorată și frumoasă și-l întreba dacă-i e foame sau dacă vrea un ceai. Și asta până târziu, după ce ea trecuse de mult de patruzeci de ani. Și tot până târziu Igor a continuat să refuze ceaiurile oferite de mama lui după ce ieșea din baie. Prefera să se așeze la fereastră, într-un colț răcoros, și să croșeteze. Croșeta pentru ea așa cum trăia pentru ea. Zile după zile, agățate una de alta precum ochiurile complicate de la o rochie

sau de la un veston de mohair. Toate zilele în culori pale, străvezii, combinate în virtutea inerției. Iar ei îi veneau bine toate croșetăturile lui.

Când le îmbrăca, devenea o femeie aparte, dintre acelea cărora vârsta nu le-a răpit sensibilitatea, ci le-a maturizat-o doar, curățând-o de exagerări și extravagante. Oricum, mama lui nu fusese niciodată o femeie extravagantă, nici măcar când fusese tânără. „Cea mai mare extravaganta de care am fost vreodată capabilă – obișnuia ea să spună – a fost să am un copil“. Igor o asculta fără să-și bată capul să înțeleagă. Iar dacă din greșeală îi veneau uneori în minte cuvintele acestea înainte să se culce seara alături de ea în cearșafurile subțiate și cenușii, singura explicație pe care o găsea era că e normal să numești *extravaganță* nașterea unui fiu extravagant, așa ca el, dacă acesta era termenul pentru cele șase degete pe care Igor le avea la fiecare din mâini.

Dar mama lui cu siguranță nu la acest fapt se referea. Abia dacă observase detaliul acesta minor după o săptămână de la naștere. Îi spusese o asistentă în timp ce se holba intermitent când la sânii ei fără sfârcuri, când la copilul cu douăsprezece degete. S-a uitat și ea, cu același interes cu care ar fi răsfoit o carte într-o limbă străină. Doctorii au spus ceva de o operație estetică și pe ea a mirat-o faptul că erau cu toții puși pe înfrumusețat populația țării. I-a întrebat dacă au cumva nevoie de cele două degete în plus ale băiețelului ei pentru un alt copil care poate s-a născut cu opt

degete în loc de zece și doctorii s-au uitat la ea și-au văzut că era foarte frumoasă și de neînțeles.

Când Igor a împlinit treizeci de ani, mama lui i-a pregătit un tort *crème-caramel* și a schimbat lenjeria patului cu una vernil, pe care el n-o mai văzuse până atunci. Pe patul ca o varză înfioată i-a lăsat un bilet în care spunea simplu : *Te părăsesc*. Cheile în cutia poștală. Toate rochiile, fustele, jachetele croșetate de el dispăruseră din dulap împreună cu unica ei pereche de sandale din piele de crocodil. Lui Igor lipsa sandalelor i s-a părut cel mai nefiresc lucru. Suporta cu dificultate acum serile de vară când mama lui trebuia să apară pe ușă fără ca el să știe vreodată de unde vine și fără să simtă nevoia s-o întrebe. Când trebuia să-i urmărească prin cameră tocurele clămpănind înfundat pe covor și s-o audă dându-i imposibile indicații pentru modelul croșetăturii la care el tocmai lucra. Se așeza apoi în fotoliu picior peste picior și-și aprindea o țigară, înșirând nume de oameni cu care avusese de-a face peste zi, locuri, întâmplări multe și banale, asupra cărora Igor nu se putea niciodată concentra, pentru că în același timp îi desfăcea cataramele micuțe ale sandalelor, iar în aceste momente Igor era cu totul și cu totul cuprins de nepăsare față de restul lumii.

Îi desfăcea încet sandalele din piele de crocodil, cu capul plecat, așezat în fața ei în genunchi, cu ochii pe jumătate închiși și cele douăsprezece degete îi tremurau în jurul gleznelor ei fine și ascunse sub ciorapii arămii. Știa că bretelele trebuie

să fi lăsat pe piele o urmă oarecare, dar nu îndrăzne să-i ceară mamei lui să i-o arate. Ea fuma și vorbea cu atâta indiferență, încât tot ce putea el să facă era să amâne propunerea pentru seara următoare.

Aceste sandale sau mai degrabă lipsa lor actuală îl chinuia pe Igor după ce plecase femeia. Totul s-a petrecut pe vremea când el croșeta din *cashmir ivoire* un jerseu lung până-n pământ, pe care urma să atașeze din loc în loc frunze de arțar în culori de noiembrie făcute cu acul, după indicațiile ei. Nu apucase să facă mai mult de jumătate din el când a găsit tortul caramel și patul vernil cu biletul de despărțire deasupra. I-a luat o lună întreagă să realizeze că biletul însemna că sandalele din piele de crocodil n-or să mai apară în fiecare seară pe covor.

În tot acest timp, Igor a croșetat tăcut în colțul lui de sub fereastră, când și când aruncându-și ochii pe stradă, ca să vadă vreo femeie de talia mamei lui și să și-o imagineze purtând grăbită prin fața vitrinelor jerseul pe care-l ținea în poală.

Să-ți pierzi rostul meseriei la vârsta de treizeci de ani nu e ușor. Trăia dintr-o moștenire, banii nu erau o problemă, dar nu putea trăi fără un scop. Pentru cine să mai facă acum rochiile? Trebuia să încerce altceva, iar acest *altceva* trebuia să semene cu croșetatul. Ceva care să-i înșire zilele mici și înghesuite una într-alta cu aceeași regularitate și obstinație ca andrelele. Ceva care să se desfășoare în timp ce el stă pe scaun și doar degetele i se mișcă alerte. Ceva care să nu implice cuvintele –

disprețuia cuvintele cu atât mai mult cu cât nu se surprinsese niciodată având vreo idee extraordinară, așa că, atunci când vorbea sau i se vorbea, se simțea stânjenit. Dar, mai cu seamă, trebuia să fie ceva care să-l facă să uite de maică-sa, de pașii ei descleiați de-a lungul și de-a latul casei pe care o împărțiseră timp de treizeci de ani, de glasul ei creponat de la tutun, de firele lungi și uscate de păr roșu care trasau pe podea, pe pat, longitudinea și latitudinea existenței lui.

Și-a cumpărat un pian. Marca Schiedmayer 1806 – scria pe plăcuța de bronz de sub capacul negru mat. O coincidență pe care o trecu cu vederea. Instrumentul greoi ocupa mai bine de o pătrime din încăperea de la stradă, așa că trebui să renunțe la câteva obiecte de mobilier care deveniseră oricum inutile. Întâi a dat afară măsuța de abanos cu oglindă pentru făcut unghiile și pensat sprâncenele. Apoi a scos comoda de stejar cu trei sertare în care mama lui își ținuse dantelele, ciorapii cu ciucuri și vreo duzină de cărți de chiromanție. Câteva obiecte mai rămăseseră încă prin colțurile sertarelor. Pe o carte cu copertele prăfuite, Igor descoperi o dedicație scrisă de o mână străină: *Antoanetei, în amintirea unei vrăji. Decembrie, 1805, Steinberger See*. Singurul lucru pe care Igor l-a aflat vreodată din trecutul mamei lui, dinainte ca el să se nască. „De fapt, cu foarte puțin înainte ca el să se nască“, se gândi. Era o carte plină cu poze ale planetelor frumos colorate și cu hărți ale galaxiilor. Dintre ele, *Lebăda* i se

păru cea mai frumoasă cum era desenată acolo, zburând printre alte stele cu aripile larg deschise. Păstră cartea.

Alături, zeci de sticlute goale sau aproape goale de parfum, de oă, de tinctură pentru sprâncene, de balsamuri pentru păr și multe altele despre care nu se putea ști ce conținuseră. Igor le păstră doar pe cele de parfum. Restul le legă într-o pânză și le scoase în fața porții, alături de alte pungi pline cu trecut. „Pungi de gunoi pline cu fapte“, se gândi. „Fapte mărunte care n-au schimbat niciodată nimic.“

Pianul l-a pus lângă fereastră. Multă vreme nu l-a atins. De-abia dacă i-a deschis capacul de câteva ori, mai mult din curiozitate decât dintr-un impuls de a se apuca să cânte. Cineva scrisese pe o clapă cu cerneală neagră cuvântul *Do*. Exact la mijlocul claviaturii. Igor a înțeles că acolo începe muzica. Exact în centru. Pe urmă îl cauți pe *Re* și-l pui lângă *Do* și pe *Mi* lângă *Re*, chemi diezii și bemolii și te depărtezi din ce în ce mai mult de centru. Dar asta doar după ce *Do* devine cu totul și cu totul al tău.

Într-un sfârșit, se așeză pe scaunul din fața instrumentului, după ce-și tăiasse și curățase unghiile toată după-amiaza. Cu coloana dreaptă și genunchii lipiți, atacă cu arătătorul mâinii drepte nota centrală. Pauză. Se ridică și închise ferestrele. Din nou *Do*. Și, după zece minute, iarăși *Do*. O ținu așa timp de vreo patru ore, până ce afară se întunecă de-a binelea.

A doua zi se trezi devreme fără să-și fi propus și observă că diminețile de octombrie sunt mai frumoase ca oricare dimineți. *Re. Pauză. Re.* Strada încremenise de câteva ceasuri, de parcă aerul ar fi devenit din sticlă și înghețase în el toată mișcarea. Igor, în aceeași poziție țeapănă și cu ochii închiși, insista cu arătătorul tocit de la andreele pe clapa *Re*. O asculta atent, o simțea venind prin crăpăturile pereților, pe sub uși, o lăsa să i se strecoare pe sub haine, să-i coboare prin capilare până în vârful degetului și abia apoi îi dădea drumul. *Re* din nou, după alte câteva minute. Își lăsă capul pe spate și privi tavanul. Acolo, chiar deasupra pianului, se desenase în var ceva care semăna cu o stea minusculă. Își ținu respirația și îl produse iarăși pe *Re*.

Peste o zi o luă iarăși de la capăt cu nota *Mi*. Urmă *Fa, Sol, La...* în fiecare zi petrecea ore în șir în aceeași poziție, repetând obsesiv o notă nouă. Până termină toate cele opt octave ale claviaturii. Și în fiecare dimineață devreme pe tavan i se părea că mai apăruse o stea. Completă constelația cu stele-diezi și stele-bemoli, în timp ce afară începuse de mult să ningă, venise apoi primăvara, se întorseseră până și păsările cele obișnuite și zgomotoase care-l enervau atâta pe Igor, pentru că nu voiau deloc să facă liniște.

Talentul neobișnuit al lui Igor era de neconstatat. După ce și-a încheiat ritualul zilnic din fața claviaturii, cu o notă pe zi, Igor s-a așezat într-o după-amiază la pian și a început să interpreteze sonata Kreutzer. Și a cântat-o cum nu mai fusese

cântată niciodată până la el. Adică perfect. A doua zi, singur în camera lui, în papucii de casă și cămașa din in lungă până-n pământ, a cântat Simfonia a III-a de Beethoven. A treia zi a urmat Liszt, apoi Schumann, Haydn, Mozart, Bach și tot așa.

Primăvara a trecut cu câte un concert în fiecare dimineață. Apoi, spre începutul verii, s-a oprit. O săptămână și mai bine a umblat pe străzi fără țintă, cu mâinile în buzunare, căutând ceva – nici el nu-și dădea prea bine seama ce anume. Evita privirile oamenilor și lumina exhibiționistă a soarelui de iunie. Într-un sfârșit, a rămas în casă și s-a apucat de pictat. A pictat fiecare clapă în câte o nuanță diferită, de la ocră la albastru închis. Claviatura arăta acum ca un curcubeu peste care cele douăsprezece degete ale lui Igor treceau agile, precise, storcând din culorile tari acorduri puternice, iar din cele pale, doimi în *legato*, *piano-piano*. Optimizele se strecurau cu impertinență printre celelalte note, mărunte și grăbite ca niște țărănci tinere într-o piață, fiecare cu fustele ei înflorate și cu coșul de fructe pe umăr.

Muzica pătrundea dincolo de toate obiectele din încăpere. Impregna pereții și pardoseala întocmai ca o ploaie. Uneori doar umezea contururile vechiului dulap de haine, aburea colțurile lăcuite ale mesei, alteori o puteai storce din covor și din perdele. Ferestrele prindeau flori de gheață în mijlocul lui august pe muzica lui Berlioz și se curățau clare a doua zi cu Donizetti. Chiar și aerul din încăpere își schimba culoarea și parfumul în

funcție de diversele interpretări ale lui Igor. În tot acest timp, pianistul n-a vorbit cu nimeni, n-a scos un singur cuvânt.

Într-o zi oarecare de la sfârșitul verii, Igor iarăși n-a mai cântat. Și-a luat bricia de bărbierit și s-a apucat să sculpeze în lemnul pianului, exact deasupra claviaturii, o femeie de zece centimetri. Toată treaba i-a luat cam o săptămână, la sfârșitul căreia Igor s-a așezat din nou pe scaunul rotativ, cu ochii țintă spre miniatura plină de grație, cu sânii inegali împinși spre el și picioarele încrucișate pentru totdeauna; încastrată în lemnul negru în această poziție de chemare-respingere. I-a cântat Handel.

Pe peretele opus ferestrei, mama lui Igor lipise cu mulți ani în urmă niște reproduceri după *Doamna cu licornul*¹. Lui Igor cel mai mult îi plăcea prima dintre ele, cea cu văzul; pentru că doamna din poză se uita în oglindă ca să-și exerseze acest simț, și nu în altă parte, la maimuța dintr-un colț sau la leul cel blând. La ea însăși. Asta însemna să vezi: să începi cu tine.

De mai mult de o jumătate de secol doamna cu licornul stătuse lipită cu spatele de perete și-și făcuse treaba liniștită: mirosise ce avea de mirosit, pipăise, auzise, gustase și privise ce avea de privit. Acum însă, de când Igor își cumpărase pianul,

---

1. Serie de șase tapiserii din secolul al XV-lea; cinci dintre tapiserii sunt dedicate fiecare câte unui simț, iar a șasea este o imagine a personajelor din celelalte cinci (n. red.).

doamna celor cinci simțuri renunțase la patru dintre ele. Acum asculta și doar asculta din toate cele cinci reproduceri. Oglinda îi căzuse din mână, floarea se ofilise... acum doar asculta. Igor a observat-o. Nu s-a plâns de schimbare, n-a început să-și frângă degetele, așa cum ar fi făcut când era mic dacă ar fi observat că doamna cu licornul scăpase oglinda pe podea, iar aceasta s-a făcut cioburi. Acum pur și simplu i-a zâmbit și a măturat în liniște cioburile. I se părea normal. Cine se lasă cuprins până la ultima fibră de mușchi, până la ultima globulă roșie a sângeului de fantoma sonoră a muzicii nu mai poate fi surprins de nimic. Pentru că absolut totul, de la succesiunea nopților și-a zilelor, de la constelații și marea, de la poezie și până la firele de praf din soarele verii sau vocile străine de pe străzi, absolut totul capătă sens.

E drept că prezența maică-sii în casă nu se stinsese de tot. Iar Igor făcea tot ce-i stătea în puteri ca să o întrețină. Adesea deschidea dulapul și scotea pălăria de fetru maro cu pene lungi și negre. Atât îi mai rămăsese după plecarea sandalelor. Îi făcea deosebită plăcere să-și treacă vârful limbii în susul uneia dintre pene și să-i răvășească forma. O recupera apoi aproape emoționat, roșind uneori cu fața ascunsă pe jumătate în gulerul puloverului de lână și privind în jurul său de parcă l-ar fi supravegheat cineva prin tencuiala pereților. Penele miroseau a levănțică. Într-un sfârșit, Igor renunțase să le mai parfumeze cu restul de colonie rămas prin sticlute și se obișnuise cu izul acela aspru și

frigid. Până la urmă, toate vor începe să miroasă a levănțică. Toate, mobila, pereții, oamenii, el însuși, chiar și pianul. Sau poate doar pianul nu.

*

*   *

Își grăbea pasul de-a lungul trotuarului, cu mâinile înfundate în buzunare și bărbia în piept, cea mai puțin ridicolă postură în care se putea umbla, gândea el, fără să trebuiască să-ți legeni mâinile pe lângă corp sau să ți se întâmple să prinzi privirea altui trecător și să nu știi ce să faci cu ea. Se înserase de aproape două ore, dar în orașele mari noaptea nu vine niciodată cu totul.

Concertul fusese un succes. Cel puțin asta țineau cu tot dinadinsul să demonstreze aplauzele prelungite aproape supărător de mult timp după spectacol. Igor nu reușea să scape de o senzație neplăcută pe care i-o cauzase seara aceea. Orchestra din Praga, special invitată ca să-l acompanieze pe el, își scârțâise viorile fără vlagă la *Adaggio* și-și împinșese în față percuția prea puternică, dând senzația unei creaturi greoaie căreia i se aud mașele chiorăind. Nu. Pentru el nu fusese un succes. Se simțise tot timpul ca făcând parte dintr-o masă imensă de oameni împingându-se unul în altul. Muzica nu putuse respira liber. Aerul din sala Ateneului era îmbâcsit de răsuflarea înfundată, uniformă și anonimă a publicului. Acest animal care e publicul. În clarobscur, figurile spectatorilor

se repetau, cu aceeași expresie ușor visătoare a celor care fac un efort să cadă în sine, să se lase purtați spre intimitatea lor cea mai necruțătoare, iar o dată ajunși acolo, descoperă că o anumită iubită i-a trădat acum trei ani, că ar fi trebuit să-și schimbe slujba pentru un salariu mai bun, că soțului îi lipsește capacitatea de a dăruia afecțiune etc.

De la un moment dat, Igor putuse simți că muzica nu mai însemna pentru publicul acesta decât un pretext. De a-și purta rochiile noi duminică seara, de a avea impresia că-și cultivă înălțimile spiritului – dar nimeni nu se întâmpla să fie acolo exclusiv pentru muzică. Dacă ar fi fost cineva, acela n-ar fi aplaudat la sfârșit. Se uitase îndelung printre rânduri. Nimeni. Toți băteau din palme, în timp ce pe fețe li se lărgea un zâmbet nestăpânit. Zâmbetul de excepție, de gală, zâmbetul festiv, decorat, dar fără nobilitate, căci aceasta nu poate veni decât din străfunduri, acolo unde sălășluiesc adevărurile. Așa trebuie să fi zâmbit și armata de conchistadori europeni când a debarcat pe noul continent. Zâmbetul luării în posesie a ceea ce nu poți înțelege. Și, prin aceasta, ucizi. Dirijorul era cum nu se putea mai mulțumit. Ținuse să-i strângă mâna de zece ori lui Igor după concert, de trei ori cu lacrimi în ochi, ca și cum onoarea de a fi condus o orchestră avându-l drept solist pe marele pianist ar fi însemnat o binecuvântare divină. Așa ar fi trebuit să fie, se gândea și Igor, să te simți onorat, dar nu față de indivizi și de talentul lor, ci

direct față de muzică. Și pentru că în seara asta muzica nu fusese decât un exercițiu al gloriei, al divertismentului, și nu al grației, Igor se simțea dezonorat.

Tocmai trecea pe lângă ferestrele luminate ale unui restaurant de lux când se gândea la aceste lucruri. Acolo, înăuntru, printre lumânări cu flacăra domoală, printre fumul parfumat de trabuc și cupe cu vin scump, printre gătelile distinselor doamne asemenea cu cele pe care le zărise prin public în seara aceea, a văzut-o pe ea.

Fereastra era, desigur, largă și lustruită, încadrată de draperii grele din catifea purpurie. Așa sunt toate ferestrele care trebuie să te facă să simți că, văzută dinăuntru unui asemenea loc, lumea nu poate fi decât extraordinară. Și chiar este – în lumina lumânării, printre șervețele frumos împăturate și glasul binevoitor al chelnerilor, lumea este extraordinară.

Antoaneta. Stătea picior peste picior cu corsetul aplecat peste marginea mesei. Din vârful portțigaretului, fumul se ridica moale, în bucle firave ale unei creaturi invizibile. Râdea cu gura strident rujată și dintr-un colț al ochiului i se scursese pe obraz o urmă subțire de rimel. Bărbatul din fața ei vorbea neîncetat, oprindu-se doar ca să soarbă dintr-un pahar cu vin. Prin sticla ferestrei, Igor nu putea auzi nici un cuvânt. Dar putea vedea cum, pe sub fața de masă, piciorul stâng al mamei lui se lipise de gamba bărbatului și se mișca încet în susul și-n josul ei, fără să ezite, ca și cum ar fi

îndeplinit un ritual exersat de sute de ori înainte. Iar piciorul bărbatului, ferm înfipt în podea, obedient, înțelegea perfect jocul acesta și-l primea fără urmă de surpriză. Schimbul lor de cuvinte nu mai avea nici o importanță. Igor știa că nu puteau vorbi nimic care să aibă măcar o vagă legătură cu ce se întâmpla sub masă. E o perversitate comună aceea de a contrazice sexualitatea în mod direct, în timp ce semnele ei se desfășoară în muțenie absolută.

Probabil că vorbeau despre ultimele pariuri la cursele de cai, despre achizițiile de ultimă oră ale acestui individ care părea întreg, complet, așa cum numai rocile grele de râu sunt întregi și imperturbabile. Pe degetul mic îi sclipea un rubin montat cu gijă. Când și când, mâna i se apropia de paharul cu vin, iar piatra tăia cu o sclipire ascuțită alcoolul pașnic și plictisit.

Igor a rămas multă vreme de partea cealaltă a ferestrei restaurantului, poate mai bine de-o oră, urmărind cu dinții încleștați fiecare mișcare a gleznei femeii, fiecare gest al mâinilor bărbatului, tresărind de fiecare dată când ea izbucnea în râsul acela surd, de fiecare dată când privirea necunoscutului se lăsa nestânjenită peste decolteul ei. Oare știa că nu are sfârcuri? Mâna dreaptă i se încleștase pe pervazul geamului și-l strângea dementă, ca și cum ar fi vrut să-l desprindă din zid. Igor și-a privit mâna, a mormăit ceva neînțeles și apoi și-a scos și stânga din buzunar și-a adus-o pe același pervaz. O secundă mai târziu, cele douăsprezece

degete alergau pe claviatura imaginară cu precizia câinilor de vânătoare atunci când ciuta nu le mai poate scăpa.

Încheindu-și recitalul, și-a ridicat încă o dată ochii spre cuplul dinăuntru și a văzut-o pe femeie înghițită în întregime de propria gură, lărgită ca o prăpastie de râsul acela imens și surd. Buzele vopsite strident cu ruj i s-au părut că seamănă cu niște stânci boltite de pe care lumea toată își lua avânt ca să se arunce în hăul dintre dinți. El însuși se simțea incapabil să reziste tentației de a se sinucide chiar atunci, pe loc, în gura femeii acesteia.

A intrat în restaurant, un chelner a încercat să-l oprească întrebându-l dacă are o masă rezervată, nu i-a dat atenție și nu s-a oprit decât în fața celor doi. N-a privit-o în ochi. A luat de lângă farfurie șervetul, i-a prins bărbia cu o mână și i-a șters de pe buze rujul. Apoi s-a întors și a plecat.

Asta își amintea Igor în după-amiaza aceea tăcută de aprilie, în timp ce-și tăia unghiile minuțios deasupra unui ștergar. În anii ce trecuseră de când o ștersese de ruj pe femeia fără sfârcuri, se întâmplaseră multe. Cel mai important lucru însă a fost că renunțase la cariera de pianist pentru a se face acordor. Se hotărâse într-o zi oarecare și în aceeași zi părăsise și vechea locuință.

Se ridicase de pe scaun cu fața umbrită de un sentiment de neîmplinire, pășise pe covor cu privirea țintă într-un gol ce se desfăcea între corpul lui și podea, cameră, străzi, lume. A început să-și adune în liniște obiectele unul câte unul, cartea de

astronomie, hainele lăsate în dezordine prin colțuri, partiturile de pe pian. Se apleca ușor, învârtindu-se încet pe călcâie, în liniște deplină, de parcă ar fi știut că se afla la sfârșitul unui vis început de mult și nu-și putea îngădui să facă prea mult zgomot. Nici furia neputinței, nici melodrama care încolțește în fiecare dintre noi în momentele de criză, nimic din toate acestea nu răsufiau în el. Pleca pur și simplu, iar înțelegerea completă a faptului că pleca învelea într-o aură de naturalețe și liniște fiecare mișcare.

Înainte să plece îi scrisese Antoanetei o scrisoare, pe care i-o lăsase în casa veche, în speranța că ea avea să se întoarcă într-o bună zi.

Aprilie, 1856
München

Dragă mamă,

Nu știi unde ești și, sincer să fiu, nu mai știu nici de mine unde sunt. S-au schimbat multe de când ai plecat. Aerul, în primul rând. Casa nu mai miroase a parfum, dar pot acum să simt cum miros eu însumi. Mirosul de bărbat singur care s-a impregnat cu timpul în pereții încăperilor. Un fel de încetineală a mișcărilor, o pauză care urmează după fiecare gest, liniștea. Probabil că o femeie cunoaște mai bine cât de strălucitoare e aura singurătății unui bărbat. Am auzit pe mulți spunând că e cea mai sigură strategie de a cuceri. Să fii

însingurat sau să te prefaci că te scufunzi în apele calme ale singurătății, să te lași în voia valurilor zilelor și nopților.

Cu mine însă lucrurile nu stau chiar așa. Deși par singur, femeile pe care aș fi putut să le iubesc până acum, și poate cu câteva dintre ele aș fi putut chiar să mă însor, au răbdat prea multă vreme așteptarea aceasta încordată ca eu să renunț la singurătate o dată ce ele mi-ar fi pășit în viață. Singurătatea aceea, destrămbabilă prin prezența altcuiva, nu s-a evaporat până la urmă deloc. Dimpotrivă, s-a asmuțit și mai teribil la gâtul meu, așa cum îmi imaginez că o femeie geloasă ar sări cu unghiile să zgârie fața bărbatului necredincios.

Dar să știi că până la urmă eu n-am fost deloc singur. Am avut un pian. Și am fost fericit. Când îl deschid și încep să cânt, prin vârful degetelor mi se strecoară în sânge energie. Iar dacă nu-l deschid, simt o frustrare vecină cu cea sexuală. Trebuie să cânt la acest pian așa cum ceilalți oameni trebuie să facă dragoste din când în când. În genetica amândurora, a mea și a instrumentului Schiedmayer, și-a făcut loc ireversibil acel impuls de a-ți procura plăcere prin producerea frumuseții. Eu nu sunt un contemplativ al frumuseții. Sunt un meșter al ei. Nu pot admira nimic la facerea căruia n-am participat activ cu întreaga mea făptură. Și, împreună cu pianul, constitui un mecanism de tortură pentru străzile aglomerate, pentru cutia cu nefericire pe care toți o poartă în spinare peste tot, pentru puținătate.

Am mai descoperit ceva. Eu cred că iubirea și muzica sunt unul și același lucru. Nici una din ele nu suportă greșeala, păcatul, ambele se cutremură atunci când nu sunt înțelese; le porți cu tine în toată ființa oriunde ai fugi, nici una nu are glas, nu are cuvinte. Și amândouă creează numai și numai viață. Nu participă niciodată la nici un fel de crimă. Ambele sunt daruri. Nu trebuie luate în deșert. Nu trebuie asmuțite ca să servească altor scopuri în afara lor. Cu fiecare trebuie să ai răbdare, fiecare se sădește în tine încet și foarte adânc, iar rădăcinile muzicii, ca și ale iubirii, sunt chiar capilarele noastre.

Am devenit pianist. Lumea credea că sunt extraordinar de talentat. Eu știam că nu există talentul de a iubi, ci doar o disponibilitate infinită a sufletului. Și m-au aplaudat, m-au premiat, m-au stimat, iar apoi, ca oriunde și oricând, atunci când oamenii încetează să se mai bucure de un dar, au început să mă invidieze. Și nu există sentiment mai îngrozitor decât acela de a te ști invidiat pentru lucruri din viața ta care îți sunt nesemnificative. Iar gloria a fost pentru mine mereu nesemnificativă. Nu i-am simțit niciodată parfumul în nări, nu mi-am dorit-o, n-am înțeles ce înseamnă. Poate că, mă gândesc uneori, ceva trebuie să lipsească din mine, dacă nu sunt capabil de emoțiile pe care ceilalți oameni le au. N-am fost niciodată încercat de furia geloziei, de focul mocnit al invidiei, de teroarea urii pentru cineva anume sau, ca

mulți, pentru lume în general. Nici atunci când ai plecat nu te-am urât.

Și poate tocmai lipsa acestor înclinații pasionale m-a făcut să cânt așa cum cânt la pian. Muzica mea, lipsită de temeri, de oboseala entuziastă pe care sociabilitatea o imprimă spiritului, se desface în aer pură, limpede și mai ales anonimă. Nu e a mea. S-ar putea crede că irealitatea acestei perfecțiuni n-ar fi decât rezultatul unui mecanism care funcționează corect până la milimetru. Sau că asemenea momente, când sufletul reușește să se dezbrace de fapte, de memorie, de identitate și să devină exact ceea ce este el fundamental – muzică –, asemenea momente sunt mai degrabă epifanii divine. Ei bine, nu – ele țin de uman. Așa cred. Revelația, dacă pot folosi acest termen, nu este a nimic altceva decât a umanității funciare din noi înșine.

E prima oară când formulez aceste lucruri. Nu-mi vine ușor să scriu. Dar trebuie să te fac să înțelegi. Pe tine, dintre toți, trebuie să te fac să înțelegi. Trebuie să știi că un om și un pian pot reconstrui lumea de la început și o pot conduce fără efort spre ceea ce ea a ratat dintotdeauna să devină, întrucât aspirațiile ei i-au fost tot timpul orientate spre altceva. O pot conduce spre simplitate. Acolo, doar acolo, zboară îngerii. Cei mai mulți dintre noi nu cunoaștem dezideratul simplității. Ornăm absolut totul, artificiiul complicațiilor ne excită într-un mod paradoxal spiritul și suntem

convinși că frumusețea rezidă în aceste adaosuri inutile la esență mai degrabă decât în esențele însele. Ce e simplu ne plictisește de moarte sau – și mai rău – ne irită ochiul obișnuit să-și ațintească privirea doar spre excepții, exuberanțe de tot felul. Nimeni nu vrea să realizeze că excepționalul după care cu toții tânjim zi de zi e mai la îndemână decât putem crede.

Pentru mine, a trăi în lume după ce mi-am petrecut o zi în fața pianului nu mai e un supliciu, așa cum spun marii artiști, enervați că trebuie să se ocupe de lucruri mărunte, incompatibile cu înălțimile spiritului lor. E firesc și de aceea frumos. Când înțelegi adevăratul sens al muzicii, îl simți în toate și peste tot. Și toate capătă ritm, coerență, înțelegere neforțată. Ca o iubire pe care n-a fost nevoie s-o declari, despre care n-ai vorbit, pe care n-ai aranjat-o, n-ai pus-o la punct pentru că n-a fost timp de toate astea. A trebuit s-o trăiești.

S-a întâmplat însă că oamenilor nu le-a folosit la nimic fericirea mea. Au trebuit să o pună pe scenă și s-o aplaude. Au trebuit s-o plătească cu bani. Au simțit nevoia să o transforme într-o negustorie. Eu n-am putut să intru în jocul lor.

Și, în afară de asta, s-a mai întâmplat ceva. Știi, în muzică, cea mai mică distanță dintre sunete se numește semiton. Între Do și Do diez e un semiton. Și nici un alt sunet între Do și Do diez. Timpanul uman e făcut în așa fel încât să nu poată percepe nimic pe distanța unui semiton. De la o vreme

însă, eu am început să aud. Și nu un sunet, ci sute de sunete și-au făcut loc în urechea mea între Do și Do diez. Iar pianul nu voia să mi le dea.

Așa că, până la urmă, m-am decis să renunț la cariera de pianist, care oricum începuse să mă urâțească, și m-am făcut în schimb acordor. Acum călătoresc dintr-un oraș într-altul și reglez coardele pianelor. Pentru proprietarii de instrumente, Do a rămas Do și Do diez se aude tot Do diez. Nimeni nu știe însă că, de fapt, fiecare pian pe care l-am acordat până acum nu mai are tonuri și semitonuri. Toate produc niște sunete diferite, infinite, depărtate de noi și de simțurile noastre ca miliardele de stele de pe cer pe care noi nu le putem vedea cu ochiul liber. Am creat galaxii de sunete în interiorul cărora am introdus constelații nemai-auzite; în jurul lui Do diez gravitează acum sute de sateliți, fiecare pe orbita lui, pe coarda lui. Și acum, când cânt la pian, concertele lui Haydn sună cu totul altfel. Sunt același sistem solar, cu același număr de planete, doar că eu am schimbat compoziția fiecărei planete. De pe Pământ însă, oamenii îi văd pe Marte și pe Venus, pe Jupiter și pe Uranus la fel. Toate gravitează după aceeași partitură a lui Haydn sau a lui Beethoven, dar pe fiecare pian acordat de mine sunt la o secundă-lumină mai aproape sau mai departe de soare.

Am citit în cartea ta de astronomie pe care ai lăsat-o când ai plecat. O secundă-lumină înseamnă cam 300 000 de kilometri. Pe toată această distanță

*infimă pentru ochiul tău, infinită pentru al meu,
te-am căutat milimetru cu milimetru ca să-ți cânt
la pian.*

Cu dragoste, Igor.

Acum se gândea la plecarea aceasta ca la o trezire dintr-un somn prea adânc, prea îndelungat. În noua lui casă nu adusese aproape nimic din cea veche, în afară de pianul pe care îl așezase între ferestre. Lumina orelor de după-amiază, exact ca acum, cădea în cruciș peste încăpere, încadrând într-un nimb concav claviatura.

După ce-a terminat să-și taie unghiile, bătrânul se ridică și se îndreptă spre una dintre ferestre. O deschise larg și privi în stradă. Câteva trăsurii tocmai dispăreau după colț. O vreme, zgomotul roților se mai auzi din ce în ce mai pierdut în lumina tăcută. *În ce cheie zornăiseră trăsurile pe piatra cubică?* – întrebarea îi trecu lui Igor prin minte – obișnuita întrebare – și răspunsul ei fără ezitare i se adună din timpane pe buze: *Cheie majoră. La bemol major.* Apoi scoase din buzunar o batistă și șterse încet, cuprins de gânduri, praful de pe pian. Se așeză.

Există momente de glorie. Momente-cristal în care totul se îmbină. Epifanii ale timpului, clipe când distanțele dansează unele cu altele. Momente-cristal în care te vezi pe tine însuți crescând, învățând să mergi și să vorbești, alergând din ce în ce mai repede, până te ajungi din urmă, te contopești cu cel care ești în prezent. Bătrânul acordor

se făcuse de cristal. Prin carnea lui limpede se puteau vedea oamenii mergând grăbiți spre treburilor, ramuri de copaci întinzându-se peste acoperișuri, o vulpe adulmecându-și drumul spre vizuină, eu, grecii ridicându-și templele. Notele din compoziția lui Schubert se așezau peste toate, ca o zăpadă vie. Nu așa cum sunt azvârlite în lume cuvintele care se rotesc de câteva ori prin aer după ce-au fost rostite și apoi cad la pământ fără vlagă. Fiecare sunet era un bumerang ce lovea obiectele, le crăpa învelișul până sângerau și apoi se întorcea în vârful degetului care atinsese clapa.

Igor se opri brusc. Din interiorul pianului răzbise până la el un sunet străin. Așteptă câteva secunde, cu mâinile nemișcate, deasupra ultimului acord. Sunetul se repetă. Un scâncet. Igor ridică încet capacul pianului și îl zări acolo, chircit, mic, așteptând cuminte printre corzi să fie scos la lumină. Fără urmă de uimire pe figură, dar cu o bucurie infinită, Igor l-a ridicat cu grijă și l-a strâns la piept.

Era tată.

Tatuaj

[...eu sunt Letta....

...eu iubesc animalele... păsările... vreau apă...

...apă... mi-e somn... sau vreau la la la...

– Unde vrei, Letta?

...la pipi.]

*

*   *

Știu că de-acum nimic n-o să mă mai atragă în mod definitiv și că, oricât m-aș strădui să vorbesc așa cum o făceam până acum, limbajul o să mi se preschimbe în articulări monosilabice din care rar poate ceva ceva o să mai aibă înțeles.

Sunt un fel de monstru cu pielea verzuie și ochii... ochii de cupru...

Când îmi amintesc, și nu-mi mai amintesc deloc acum, când sunt nefericit din cauza bolii, că te-am atins și te-am sărutat pe podul palmei și te-am înțeles... da... a fost o vreme când înțelegeam oamenii și ei mi se adresau ca și cum ar fi zărit în ochii mei acea lumină care dă sens deplin lucrurilor spuse, îți mai amintești?

Pe urmă a răsărit de nicăieri în viața mea Yaros, cu mustățile lui întunecate și cu figura de matelot greu încercat pe toate oceanele, avea părul atât de încâlcit, încât devenise un fel de crustă maronie în care algele își găsiseră sfârșitul. Din urechea dreaptă îi atârna până la mijlocul gâtului – și îi atârna, de ce vorbesc la trecut? – un inel de argint platinat, cu sclipiri orbitoare când soarele îi alunecă de pe tâmplă pe lobul urechii, iar umerii lați îi proptesc întârzierea...

Mă uit acum la mine și mă văd de dincolo de oglindă cum mărșăluiesc fără vlagă pe străzi, atent din inerție la semafoare, ocolind în ultima clipă o mașină sau agățându-mi privirea de vreo fustă înflorată pe care apoi o uit instantaneu, ca și cum niciodată n-ar fi existat acolo, în plină zi...

Letta, tu știi... tu trebuie să știi...

Yaros e de vină pentru toate, el e adevăratul monstru în povestea asta...

L-am întâlnit într-o sâmbătă seara la unul dintre barurile înșirate de-a lungul portului – avea mâna înșurubată pe gâtul unei sticle de băutură proastă, privea în jos și îngâna ceva... un fel de cântec neînțeles sau poate...

– Am fost un prost că m-am întors, zice, n-am nici un rost în cloaca asta de nefericiți, și mai trase un gât din sticlă, am aproape 50 de ani (dar arăta de până-n treizeci) și nici o mare pacoste nu s-a abătut asupra mea până acu'...

De ce a găsit de cuviință să intre în vorbă așa de repede cu un necunoscut n-am înțeles, dar

mi-am zis că poate vorbește pentru el. Stătea adus de spate și fumul de țigară proastă i se așezase în jurul părului de pâslă ca un nimb.

– 50 de ani și toți banii pe care-i mai am nu-mi ajung să-mi iau o curvă-n seara asta... da' nu-s trist... nu... trist nu pot să fiu decât că m-am întors aici când trebuia să fiu la capătul celălalt al pământului și să vânez sirene...

– Ce să vânezi? l-am întrerupt eu, nedumerit...

Nu mi-a răspuns. Privirea verzuie i s-a lipit de fundul uneia care tocmai trecea prin dreptul barului. S-a ridicat brusc (sticla s-a răsturnat pe teighea, a desenat un fel de clepsidră lipicioasă duhnind a alcool) și a dispărut printre scheletele de vase ancorate în întuneric.

Pașii greoi îmi atârnaveră de talpa lor mințile. Mă hipnotizau fesele lui late și totuși ferme, cum se mișcau libere în turul pantalonilor jegoși. Yaros, Yaros, Yaros...

Au trecut câțiva ani de când Yaros s-a pierdut printre umbre de corăbii urmărind o femeie de rând cu țâțe mari. Eu mi-am terminat paharul de *porto* acolo, pe teigheaua mahmură, și-am lăsat acești ani să mi se strecoare în corp. Am îmbătrânit. Aproape că nici nu mai sper la iubire. Nu m-am căsătorit pentru că, într-un fel, toate femeile care mi-au trecut prin pat în timpul ăsta mi s-au părut la fel de potrivite, în toate am văzut marea dragoste și chiar mi-am împlinit-o pentru câteva jumătăți de oră de fiecare dată. Mai rămâne un amănunt totuși...

Cel care rupe realitatea în două, o căsăpește cu zvâcniri de boală și urlete de durere, cel care măsoară viețile în respirații pe minut și pulsuri de cord, cel ce zbiară, caută fără să vrea să găsească, mușcă, se zbate în neputință, dar în dorință, asta e detaliul aici. Sunt acele cântece îngrozitor de triste la mandolină care se aud până noaptea târziu în Aynadamar, care nu se repetă niciodată, nu știu de regulile retoricii muzicale, sunetele nefericirii, ale femeii care nu are orgasm, ale bărbatului care nu poate să i-l ofere.

Am uitat să precizez: Yaros avea pe umărul stâng tatuat un cap de străin cu ochii holbați și învinețiți. O figură familiară.

*

* *

Boala asta mă iubește mai mult decât merit. S-a lipit de mine acum mulți ani, când în port, seara, năvoadele pescarilor lânzezeau în așteptare până dimineața. Erau de toate culorile, iar mie și Lettei ne plăcea să ne culcăm printre ele. În fiecare seară mă țintuiesc pe loc câteva minute în care nu mai pot respira și cred că urmează să mor. Și apropierea morții, întocmai ca apropierea Lettei, te face să vrei să dai totul dintr-o dată, un pahar de *rioja* dat pe gât, o mare săritură în fum. Apoi îmi trece, pentru că scuipe infecția cu moartea ei cu tot la gunoi și iau o gură de ceai fără gust pe care o doamnă albă mi-l aduce din cer. Dorm de obicei cu fața în jos, deși mi-e frică să nu mi se

stropșească sânii și să se strice, pentru că greutatea, adevărata greutate, se află între coaste, acolo rezidă nemulțumirile și infecțiile pulmonare și toate apasă peste carnea moale și neputincioasă a sânilor cu pielea albă și sfârcuri albastre. Dar să nu mai vorbim despre dedesubturi. Să fim cu aripile pe pământ.

Yaros e un nume bun pentru iubitul tău cu maxilarul inferior proeminent, cu urechi mici și ascuțite ca de pește – peștii n-au urechi! cei care trăiesc la suprafață trebuie să aibă! –, cu degete cărora mereu le crapă pielea pe la încheieturi din cauza frigului sau a umezelii, susține el, de la sforile catargului, dar eu am o altă teorie: cred că e alergic la secrețiile tale amoroase. Yaros își întoarce peste sprânceană pielea de pe pleoape, pentru că aceasta e veștedă și căzută aproape de tot și-i blochează văzul. Când face asta, globul ocular îi rămâne alb și mare și parcă pornografic expus, cu sexul albastru al irisului deschis către ocean. Căci numai spre ocean privește când își dezbracă ochii. Umblă întotdeauna după el cu câteva cărți scrise într-o limbă străină, pe care nimeni nu știe dacă le deschide vreodată. Oricum, nimeni nu citește nimic în Aynadamar, deși femeia albă mai vine câteodată cu ceva ziare și ni le dă pe degeaba, dar noi facem din ele bărcuțe mici de tot, pe care le suflăm apoi în vânt de la unii la alții. Dar nici asta n-are nici un fel de importanță.

Acum vorbesc în cunoștință de cauză. Într-o dobitoacă și stearpă cunoștință a cauzelor. Iar

luciditatea faptelor mă face să cad într-un căscat imens, irevocabil. Am să mă opresc deci, ca să o las pe Letta să adoarmă liniștită, ca în fiecare noapte când nu se gândește la nimic în afara somnului.

*

*   *

Și iarăși: n-are nici o importanță maturitatea faptelor. Ele se împlinesc oricum, vin de oriunde, unele cu cârje, altele în galop sau în zbor, înveșmântate de carnaval sau pur și simplu nude. Malul oceanului știe să le distingă unele de altele, să le spele suprafețele și să le trimită în larg pe toate, acolo unde peștii mari înghit totul. Câte unele se mai prind însă în năvoadele pescarilor și sunt aduse din nou la mal. Așa se formează amintirile.

Stânca pe care stătea Yaros cu genunchii la piept arăta ca un deget îndreptat spre ape. De pe ea se puteau vedea pescărușii întâmplători sau pașii mei urcând spre el. N-a știut nimeni niciodată ce e cu el, de unde vine și unde se pregătea să se ducă. Nici nu le păsa, de fapt. Ghetele lui aveau o formă ciudată, cu siguranță nu fuseseră fabricate prin părțile Andaluziei. Sau poate că da, pe undeva prin Granada, unde totul e posibil, deși inadmisibil. M-am așezat fără un cuvânt lângă el, pe piatră, și-am început să tac. Trăgeam cu coada ochiului drept din când în când spre umărul lui

bronzat și necunoscut. Privea în gol și bocancii i se mișcau ușor și ritmic, dintr-un impuls inconștient. Era ca și cum amândoi ne-am fi obișnuit dintotdeauna cu așteptarea.

În vremea asta, trenuri opreau în gări ca să le părăsească apoi cu burțile ghiftuite de călători. Călătorii aceștia știu mereu încotro să se ducă și, ducându-se, știu mai ales că va veni o vreme când vor ști precis când și unde să se oprească. Dar trenurile sunt dintr-o altă poveste; nu știu de ce îmi vine să spun acum de trenuri. Poate pentru că eram gata-gata să mă urc și eu într-unul anul acesta, pentru prima oară, ca să plec în nord. În vremea asta, cam tot satul e plecat în Galicia. Câțiva s-au imbarcat pe *Marrucha*, ca să dea înconjur Portugaliei și să ajungă în La Coruña, unde fantomele corăbiilor din secolele trecute își dau întâlnire o dată pe an. E bine că s-au dus și că eu am rămas. E liniște acum și Letta poate dormi liniștită. Pânzele somnului ei iau în piept toate amănuntele poveștii ăsteia.

*

*   *

Stăteam neclintiți, cum spuneam. Aveam 23 de ani și nu părăsisem niciodată vocile pline ale gitanilor din zonă, nici mirosul dulce al transpirației lor perene, care propulsa în levitație toate obiectele. Eram de-al locului. Cu pielea mea arămie și palmele late, cu laba piciorului lăbărțată în

sandalele din curele de piele, cu cămașa decolorată deschisă până-n brâu și întotdeauna gata pentru flamenco.

– Nu e cine știe ce. L-am făcut că era ieftin să-l fac, mi-a răspuns el fără să-l fi întrebat nimic. Și continuă : cică se numește *guataya*.

În timp ce vorbea, ghetetele i se mișcau din ce în ce mai nervoase, sprijinite în călcâi de o buză de piatră. Parcă știa totul, nu i-a scăpat nimic din lumea asta, și-a băgat nasul în toate și a fugit cu câte ceva în buzunare de oriunde. Totuși, pe Letta n-avea de unde s-o știe. Ea nici nu se născuse pe vremea tatuajului. Sau poate că o știa, dar o uitase de mult, deși în el părea că memoria tuturor lucrurilor se strânge de peste tot, în el totul se îneca, se ducea la fund, era „mai mult ca un spațiu, nu ca un om“, cum avea să spună mai târziu cineva.

– Era un bărbat care repara ceasuri și făcea de-astea când n-avea de lucru în atelier ; iar cuvântul *hombre* m-a lovit în tâmple cu puterea unui pumn de gheață. M-am dezzechilibrat și era să cad de pe stâncă. Așa cum rostise Yaros cuvântul *hombre* nu mai auzisem pe nimeni rostindu-l vreodată. O singură strângere de buze, cu o voce joasă și târăgănată, și sunetele i-au măturat firele din barbă și din mustață și s-au proptit în tâmplele mele. Era ca și cum până atunci nu auzisem decât de băieței, de puștani, niciodată de bărbați.

*Nu-mi mai spune. Lasă-mă să dorm singură.
Nu vreau să mă gândesc la cuvântul hombre.
Vreau să se facă liniște. Să tăcem din ce în ce mai*

mult, să uităm de tot și de toate până vom uita și că ne aducem aminte de lucruri. Uite!... ca acum... mi-e greață și să visez. Du-te! Pleacă înapoi! Pe mine lasă-mă să dorm. Mai am doar două ore până la plimbarea de după-amiază...

Am îndrăznit doar să mai întorc o dată capul, atâta cât mișcarea să n-o deranjeze și să pot prinde cu coada ochiului tatuajul. Figura desenată mi s-a părut că semăna cu mine, doar că avea barbă și părul încâlcit. Printre ochi îmi trecea o venă întinsă pe mușchiul încordat al lui Yaros și-mi despica în două fața, ca o creștătură adâncă de cuțit. Yaros continua să mă fascineze cu poveștile lui ireale despre locuri îndepărtate și oameni imposibili, despre curvele de culoare din Nigeria care-și agățau de sfârcuri inele de aur și-și spălau trupurile – atunci când și le spălau – cu coji de papaya; despre pescarii din Cagliari care-și anunțau sosirea seara la mal cu cântece barbare, în timp ce țineau pe cap câte o caracatiță ale cărei tentacule li se lipeau de ceafă și obraji, asta îi excita, spuneau ei, despre pariurile pe care le făceau mateloții pe apele mării Tirenene – care înoată noaptea mai departe de vas, plecau câte trei-patru, de obicei încălziți de alcoolul dulce de *sangria*, și numai unul, cel mai laș, mai apuca să se mai întoarcă, pierzând pariul pe care oricum n-avea cui să-l mai plătească... Yaros vorbea mult și incoerent. Mi-era greu să-l urmăresc, mai ales că spaniola mea sudică abia îmi ajungea ca să pun cap la cap cuvintele lui în *esperanto*.

Se lăsase între timp seara și bodegile înșirate de-a lungul portului începuseră să cânte și să se coloreze cu fustele largi ale femeilor cunoscute de toți. Cătorva li se putea vedea curul lățit peste scaunele înalte de la bar, prin ușile larg deschise și perdeaua de fum de marijuana.

Aș fi vrut să aflu mai multe despre tatuaj, dar Yaros tăcuse și începuse să-și scoată hainele una câte una. Am îndrăznit să-l mai întreb :

– Și când ți-ai făcut tatuajul?

– Acum vreo 23 de ani.

Și și-a scos cămașa stacojie, un nasture s-a rostogolit și s-a pierdut printre pietre ; și-a descălțat bocancii din care au răsărit niște picioare extrem de fine, cu o gleznă perfect desenată, prelungi și neașteptat de curate prin comparație cu mâinile lui mari și tăbăcite.

A plonjat în mare de pe stânca sub formă de deget. L-am mai auzit o vreme plescăind apa și îndepărtându-se în larg.

*

*   *

M-am întors lângă Letta să-i ascult bătăile inimii. I-am luat mâna între palme, dar nu știam ce să fac cu ea. I-am așezat-o înapoi pe sânul stâng, așa cum o găsisem, să stea nemișcată ca și până atunci. Am început să-i vorbesc :

„...știu că n-are rost să-ți povestesc toate astea. Ai să crezi că le-ai visat, ai să cauți dimineța

voma printre cearșafuri, cum faci de obicei după ce visezi. Până se face ziuă nici n-o să-ți mai amintești. Oricum, totul e ireversibil. Când începi să uiți, ajungi să nu mai recunoști nici ultima secundă în care ai respirat, ajungi să uiți și prezentul, să uiți și ziua de mâine până să vină. Ești pregătit să uiți totul dinainte de a se întâmpla. Nici cuvântul *întâmpla*, pe care tocmai l-am rostit, nu mai are nici un sens pentru tine. Dar asta e bine într-un fel. Să nu mai ții minte nimic, nimic. E ca și cum creierul ți s-ar transforma într-un ocean de hidrogen lichid de pe Neptun. E extraordinar de frumos, albastru intens, dar în el nu poate trăi absolut nimic.

– *S-a făcut întuneric, îți spui.*

Și trecutul ți se deznoadă din jurul trupului, ca o fașă albă.

– *Tu să nu spui nimic! te-am rugat să taci...*

Nimic“.

*

*   *

Tatuajul mi l-am făcut tot aici, în Aynadamar, peste 27 de ani, când s-a deschis o ceasornicărie și am auzit că, dacă n-ai un ceas pe care să ți-l repari când stă, poți să te duci și să-ți faci un tatuaj. Așa că m-am dus. Îmi amintește de Yaros.

Yaros înoată. Hainele i-au rămas pe stâncă lângă mine și cămașa lui miroase a transpirație. O gheată s-a rostogolit câțiva metri mai încolo, dar e

noapte de-a binelea și nu mai contează. În păr mi s-au prins alge și mi-au înghețat tălpile. Câteva fire albe mi-au ieșit pe piept și apa e sărată. Somnul se face din piatră. Îmi plesniseră oasele de frică. Nu mai știam de ce mă aflu acolo, sus, pe stâncă, de ce nu reușesc să-mi iau ochii de la ocean. Și doamna albă tot îmi aducea ziare. Mi le dădea pe fereastră, mă întreba cum mă mai simt, se întorcea și pleca fără să mai aștepte răspunsul.

Acum e târziu de tot. Cuvintele au luat sfârșit. Pantalonii lui Yaros se prinseseră de un crac pe marginea unui bolovan. I-am luat, i-am întins pe jos și mi-am așezat tâmpla pe turul lor. Erau foarte murdari, parcă fuseseră scoși din gunoi; simțeam cum jegul mi se lipește de piele. Am deschis buzele și mi-am trecut limba peste materialul din in gros care îmbrăcase odată fesele lui. Simțeam că mi-e frig. Fugisem doar cu cămașa de noapte pe mine și în luna aceasta din an e foarte frig. Care lună? În tot acest timp, tatuajul începuse deja să mă doară din ce în ce mai tare. Se lățise peste piele. Îmi ajunsese la încheietura mâinii stângi și tot nu mă clintisem din loc. Dinții mă dureau și nu mă mai puteam gândi la nimic decât la vântul umed care se ștergea de stânci. E frig... e atât de frig... Apa a înghețat la mal. Ușile barurilor s-au închis. Îmi cuprinsese tot umărul și bicepsul stâng și acum îl simțeam înfășurându-se în jurul gâtului ca o șuviță de păr moale și obosită, părul Lettei... Devenisem un tatuaj pe brațul tatuajului meu.

(...)

*

*   *

Când m-am întors la mal, tânărul acela dispăruse. Mi-am îmbrăcat pantalonii, am dibuit cu greu una din ghete, care se pierduse printre stânci, și am plecat la cârciumă să beau ceva. *Du-mă la Letta, înapoi, înapoi la Letta...*

– O bere!

În seara asta nu mă mai țin de curul nici uneia. O zi pe an mi-am propus să n-o înșel pe Letta. *Letta! Du-mă la ea, te rog, dă pe gât odată poșirca aia și du-mă la Letta, s-o pot vedea prin pielea ta împuțită!*

[...apa e ceva lichid...

...cerul e sus, cel mai sus... Yaros este un animal... mă mănâncă...

...mandoline cu muzică... oamenii sunt rotunzi și văd...

...*hombre*... apa e ceva... cerul este...

...eu... animal... muzică... văd...

– Letta, plimbarea de după-amiază! Haide!

...doamna albă...]

*

*   *

Spre ora patru după-amiaza, Letta se ridică din patul cu cadru de metal și pășește în grabă către fereastra camerei sale de la parter. Fără să stea pe gânduri, o încalecă și sare în curtea din spate a spitalului în care se plimbă câțiva bolnavi însoțiți

de asistente. Era o zi cu soare. Letta îi ajunge din urmă și-l imploră pe unul dintre ei în timp ce-și ridică în sus cămașa de noapte, lăsând să i se vadă sexul dezgolit :

– Spune-mi! Sunt bărbat sau femeie?

– Îți zic dacă-mi mai arăți o dată tatuajul, i se răspunde.

– ...

– Ăla de pe brațul stâng... Hai... arată-mi-l!

– ...

– Nu vrei să-ți spun ce ești? Ce te uiți așa...

Note adăugate de Yaros :

- 1. Alzheimer este o boală care distruge centrul memoriei complet pe parcursul unui interval de timp care poate varia între 5 și 20 de ani.*
- 2. Guataya este numele generic al unei serii de tatuaje maure din secolele al IX-lea – al XI-lea considerate a avea virtuți magice, printre care unul se zice că ar fi putut schimba în timp sexul celui tatuat.*

Omul care a terminat-o cu lumea

Era un om, nu demult, care a simțit că a terminat-o cu lumea, așa că s-a hotărât să se facă pustnic. Avea puțini bani strânși, căci știa că în ziua de astăzi nu mai există sihăstrie fără bani. Și-a cumpărat deci o bucată de pământ în sălbăticie, cu câțiva castani, pe un versant de munte. A așteptat până primăvara; apoi a urcat pe munte și s-a apucat să-și construiască o colibă mică, cu pietre aduse din vale. Până să vină vara, și-a ridicat o căsuță frumoasă, cu o sobă și o fereastră, o masă, un scaun, un pat și, pe cât a fost posibil, acele puține lucruri de care un pustnic poate avea nevoie. Apoi a considerat că și-a aranjat o viață de pustnic.

Sihăstria sa era așezată într-un loc mai ferit, adăpostită de stâncile muntelui, iar prin ușa deschisă putea vedea castanii cei mari și semeți crescuți sus, pe o ridicătură de pământ. Acești copaci, această bucată de pământ constituiau proprietatea lui legală, dar voia să o dedice cuiva: lui Dumnezeu, de preferință.

Ceea ce simțea însă față de Dumnezeu nu era foarte clar. În copilărie fusese trimis la biserică,

dar trecuse mult de-atunci. De fapt, uitase până și „Tatăl nostru“, ca bătrânul din parabola lui Tolstoi. Dacă încerca să-și amintească, o încurca cu „Domnul e păstorul nostru“ și se înfuria. Putea, bineînțeles, să-și facă rost de o biblie, însă o terminase cu lucruri de felul ăsta.

Dar înainte s-o termine cu absolut toate lucrurile, citise destul despre Brahma și Krishna și Shiva, Buddha și Confucius și Mithra, ca să nu mai vorbim de Zeus și Afrodita și cei din neamul lor sau de clanul Wotan. Așa că, atunci când începea să se gândească: „Domnul e păstorul nostru“, cumva Shiva începea să danseze charleston în mintea lui, iar Mithra lua taurul de carne și Mohamed începea să pipăie formele voluptoase ale Ayeshei, în timp ce Avraam se înfrupta dintr-un berbec gras, până când grăsimea i se scurgea pe barbă. Era deci foarte greu să se concentreze asupra lui Dumnezeu cu D mare, iar pustnicul avea din fire o rețineră față de subtilitățile lui „a fi“ sau ale existenței în general. Voia să scape de toate lucrurile astea. Altfel, de ce mai devenise pustnic?

Din nefericire însă, a înțeles că nu era foarte simplu. Dacă ești pustnic, trebuie să te concentrezi. Trebuie să stai la ușa colibei tale în lumina soarelui și să te concentrezi asupra unui lucru sfânt. Pustnicul nostru stătea vreme îndelungată la ușa colibei sale în lumina soarelui, dar nu putea să găsească nimic cu adevărat sfânt pentru a se concentra. Dacă încerca vreo metodă orientală de meditație și stătea cu picioarele încrucișate în

lotus, cu un zâmbet șters pe figură, un demon dinlăuntrul său îi urla: „Hei, las-o baltă, Henry, Nirvana nu e pentru unul ca tine“.

Cu timpul, pustnicul a început să se descurajeze. Iată! aranjase totul pentru a deveni un om sfânt, un pustnic, un anhoret, și se simțea ca un acrobat încercând să se țină cu sprâncenele de un fir întins. Pur și simplu, nu avea de ce anume să se apuce. Nu exista nici un fel de sfințenie sau atotputernicie care să-l intereseze îndeajuns încât să se poată concentra. Iar un schimnic fără nimic asupra căruia să se poată concentra e ca o muscă într-un borcan cu gem.

Primăvara a trecut și s-a făcut vară. Primulele de pe lângă izvorul din care sibastrul își lua apa, se ofiliseră și dispăruseră, doar frunzele lor mari mai rezistaseră câteva până în zilele cu zăpușeală. Violetele dădeau semne că se duc și ele; până la urmă, nici o pată purpurie n-a mai rămas. Cojile de castane căzute la pământ începuseră să putrezească, frunzele de deasupra s-au întins și s-au suprapus, ca să construiască acoperișul cel verde al verii.

Și sibastrul era tare plictisit și cam furios pe el însuși și pe orice altceva. Nu vedea pe nimeni acolo sus: câteodată, vreun căprar ori vreun vânător care împușca păsări mai treceau și se arătau neîncrezători. Pustnicul dădea bună ziua, dar nimic mai mult.

Apoi, din când în când, cobora în sat după merinde. Satul era la patru mile depărtare, de

partea abruptă a muntelui. Și, când ajungeai acolo, nu era nimic de găsit în afară de tăcere, murdărie, sărăcie și superstițiile obișnuite într-o așezare dintre munți. Și aproape nimic de cumpărat.

Pustnicul se grăbea întotdeauna, dezgustat, să se întoarcă în sibăstria sa. Absența celorlalți oameni nu-l făcea să-i iubească mai mult. Dimpotrivă, îi povocau o și mai mare scârbă și-i păreau că miros urât atunci când cobora printre ei, după o perioadă de izolare printre castanii lui, iar lăcomia lor ciudată pentru bani, sume meschine de bani, îi făcea să semene cu o invazie de lăcuste. „Oamenii aproape că nu au nevoie de suflete, n-au nevoie să le crească aripi după ce mor – se gândea el –, căci sunt cu adevărat niște viermi gălbui și scârboși în viața asta“.

Se întorcea deci la sibăstria lui bucuros că poate scăpa de oameni, dar nemulțumit totuși că trebuie să se sprijine pe singurătate, în pericol să alunece în orice moment. Căci tot nu avea nimic asupra căruia să-și concentreze atenția și nici un semn al sacralului nu apăruse ca să-i aducă liniște.

Nu-și luase nici o carte cu el acolo sus, pentru că renunțase complet la lumea din care cărțile făceau parte. Uneori regreta lucrul acesta, alteori nu. Dar nu făcea nimic pentru asta. Continua să trăiască de pe o zi pe alta cu încăpățănare, lăsându-și barba castanie să-i năpădească fața și părul negru să-i crească peste umeri. Când era îndeajuns de cald, umbla dezbrăcat, doar cu o pânză în jurul șalelor. Stătea ore-n șir lângă coliba

lui, în plin soare, fără să mediteze, fără măcar să se gândească la ceva anume, stătea pur și simplu cu încăpățânare și pielea i se bronză într-un frumos auriu. Nu prea-și bătea capul când strălucea soarele și se perinda gol printre copaci, se așeza la umbră sau rămânea la soare.

Apoi, nu prea-i mai păsa că nu putea medita sau că nu se concentra ori că n-avea nici un fel de lucru sacru ca să se simtă binecuvântat. Soarele de pe trupul lui părea să țină loc de toată meditația sau concentrarea de care avea el nevoie. Picioarele îi erau subțiri, cu un bronz auriu, și întreg corpul îi era la fel de bronzat ca și fața. Era, ca sălbaticul din poveste, „la fel peste tot“.

„Sunt la fel peste tot“, își spunea și zâmbea.

Ciorchinii cu flori de castan căzuseră, fructele le-au luat locul și au crescut încet, încet, țepoase și de un verde pal. Schimnicul trebuia să se hotărască dacă va mai rămâne după ce ce castanele vor cădea, după ce avea să vină zăpada, iar munții vor aluneca într-o izolare completă. Încă se mai ținea de singurătate, agățat de ea ca un saltimbanc, și nimic sfânt nu apăruse pentru el ca să se poată concentra.

Dar se obișnuise cu starea asta. Iar faptul că era singur, că nici un om nu se apropia de el, era un motiv de satisfacție. S-a hotărât că va rămâne peste iarnă.

Asta însemna totuși că trebuia să-și facă proviziile pentru lunile de îngheț, în special încălțăminte și îmbrăcăminte și pături groase, căci n-avea de

gând să-și chinuie carnea degerând de frig. Zăpada avea să se așeze în jurul colibeii sale, iar vântul înghețat avea să urle printre castani, suflând puternic. Venise vremea să se pregătească pentru calvarul ce urma să vină.

Așa că și-a pus niște baine mai decente pe el, și-a mai potrivit nițel barba, a coborât, a luat autobuzul și apoi trenul – și a ajuns în oraș. Avea un sentiment puternic că totul mirosea neplăcut, că zgomotul era insuportabil și că oamenii aveau niște fețe oribile și respingătoare; și că peste tot plutea un iz stătut de bani, o putoare îngrozitoare care răzbătea din orice, vietăți sau lucruri.

Plin de dezgust, și-a cumpărat ce-avea nevoie și-apoi s-a grăbit să plece. Toată lumea se uita la el de parcă ar fi fost o struțocămilă și știa că polițiștii ar fi vrut să-l aresteze de cum l-au zărit. A fost nevoit să petreacă noaptea în oraș și a stat la un hotel mare de lângă gară. L-a privit pe recepționist de sus, cu niște ochi reci, și i-a vorbit cu o voce de gheață, calmă și arogantă, știind prea bine că dacă și-ar fi permis pentru o clipă să fie modest sau nesigur pe el, viermele din spatele ghișeului nu i-ar mai fi dat o cameră.

Până la urmă, a trebuit să facă față unei nopți într-un dormitor de lângă lift. În zori însă, după ce-și plătitese nota de cu seară, a părăsit locul și, cu toate pachetele puse într-o căruță, a plecat spre gară. Ușierul care-l ajutase l-a măsurat cu bine cunoscuta privire a insolenței, și-a luat bacșișul și s-a îndepărtat cu aerul disprețuitor al cuiva care

s-a săturat să tot rânească la animalele dintr-o ogradă.

Sibastrul, la rândul său, a închiriat un măgar, și-a încărcat cumpărăturile pe spinarea lui și și-a scuturat putoarea oamenilor de pe haine. Niciodată nu mai fusese atât de bucuros să urce printre copaci. Nimic nu-i mai păruse vreodată atât de plăcut vederii ca micuța sa colibă de piatră cu acoperișul teșit, primele frunze de castan care cădeau în jurul ei și ciclamele roz crescând din mușchiul de pe lângă ușă.

Era o după-amiază caldă. Și-a scos repede hainele de pe el și le-a întins la soare, ca să îndeparteze izul de oraș și de tren de pe ele. S-a dus la iaz să se spele și a rămas dezbrăcat în soare până la apus, ca să se curețe de poluarea oamenilor.

A urmat o perioadă de timp în care a fost foarte ocupat. Aduna meticulos castanele de pe jos de-ndată ce cădeau și le aranja grămadă lângă ușă, apoi le curăța cu grijă de coajă și le risipea pe acoperiș. A construit un adăpost lângă căsuță și a stivuit sub el lemnele pe care le adunase din pădure. De asemenea, a început să adune conurile mari de pin care aveau miez: deși pentru treaba asta era cam prea devreme.

Deja dimineța și seara începuse să dea înghețul. În zori ieșea îmbrăcat în haine groase de lână, pe care le dădea jos când se ridica soarele și sfârșea umblând în pielea goală și brozată. Dar zilele erau din ce în ce mai răcoroase și ploaia din ce în ce mai des și trebuia acum să rămână cu bainele pe el.

Cu toate astea, nu era niciodată fericit. A simțit că, pe măsură ce trebuia să pună mai multe baine groase pe el, îi creștea și neliniștea și avea nevoie să gândească, avea nevoie să fie salvat; pe de altă parte, cu cât umbla mai mult dezbrăcat prin soare, cu atât simțea mai puțin că are nevoie de vreo salvare. Așa că, atât cât s-a putut, a continuat să umble gol și, încet, încet, s-a călit. Dar, pe măsură ce iarna și rafalele de zăpadă cuprindeau munții, nu-și mai putea permite să-și piardă căldura corpului, umblând dezbrăcat.

În zilele cu ploi reci, își făcea treburile gospodărești înăuntrul colibei, își cocea pâine, pregătea plăcinta și-și repara veșmintele.¹

N-a trecut mult și zăpada a acoperit totul în jur. Castanii din fața casei păreau niște năluci uriașe printre care vântul vuia noaptea, fără să le poată alunga. Izvorul cu apă limpede înghețase atât de tare, încât pustnicul trebuia să se folosească de un topor pentru a putea scoate puțină apă ca să bea.

Săptămânile treceau una după alta și soarele nu se mai arăta dintre nori decât foarte rar, pentru câteva minute. Curând, pustnicul a trebuit să-și împartă proviziile în așa fel încât să-i ajungă toată iarna și astfel renunțase complet la masa de seară. Sihăstria devenise un fel de flagel. Pustnicul se

---

1. Textul de mai sus este o traducere a autoarei după o nuvelă neterminată de D.H. Lawrence – *The Man Who Was Through with the World*; ceea ce urmează este continuarea textului, imaginată de autoare (n. red.).

încăpățâna să reziste, convins că până la urmă această viață a sa era adevărata viață, că acolo unde existau case în care oamenii mănâncă după pofta inimii și stau la căldură, acolo nu e adevăr, ci doar o camuflare a minciunii și a urâteniei prin confort. Se felicita așadar pe sine pentru că el fusese în stare să trăiască izolat de lumea murdară și păcătoasă, pe vârful muntelui, în absolută simplitate.

Dar oare de ce? În ce scop făcuse toate lucrurile acestea? Nu crezuse el la început că trăind astfel va reuși să găsească fericirea? Atunci de ce nu era fericit?

Avea din ce în ce mai des vise păcătoase, iar dimineața, când se trezea, trebuia să spele păturile în zăpadă. Nu era ușor să le usuce pe soba mică pe care mai trebuia să și coacă pâinea. Iar visele de felul ăsta, știa foarte bine, nu-l făceau un sfânt, așa cum își dorise el să devină. Simțea nevoia să se roage. Dar, pentru că nu-și amintea nici o rugăciune până la capăt, a început să inventeze una după mintea lui. O rugăciune numai a lui:

Doamne, am părăsit lumea și am urcat muntele. Nu mai vorbesc, nu mai iubesc, nu mai am plăceri lumești. Nu mi-e dor de nimeni și de nimic. Am uitat gustul vinului și zgomotul străzilor primăvara. Am lăsat în urmă totul. Oamenii nu mai au glasuri, nu se mai mișcă grăbiți pe lângă mine, nu mă mai întrebă nimic și nu mai am răspunsuri la nimic. Am urcat muntele ca să găsesc adevărata viață. N-am reușit. Nu sunt fericit. Nu e nimic care să mă facă să cuget în profunzime. Nu mă cunosc pe mine însumi, Doamne, și mă simt mai singur decât pietrele de

râu. Îmi doresc să mă cunosc pe mine însumi până la ultimul strop de adevăr din mine. Dă-mi, Doamne, puterea de a mă cunoaște. Eu cred că doar cel care nu mai are nici un secret față de sine poate trăi liniștit în singurătate și în curățenia sufletului. Deschide-mă mie însumi, Doamne...

Pustnicul s-a culcat în seara aceea târziu, repetând în minte rugăciunea. Înainte să adoarmă, gânduri fel de fel i se cuibăreau în minte. Se gândea la locul său pe fața pământului, la misiunea sacră pe care trebuia să o îndeplinească, se gândea cum lumea cea largă va înceta cu desăvârșire să-l mai cuprindă și el se va ridica deasupra tuturor lucrurilor mărunte, tuturor pasiunilor, și se va concentra asupra lui însuși până la capăt. Își va descoperi corpul, mintea și sufletul așa cum nu le știuse vreodată înainte. Va încerca limitele suferinței și se va lăsa să se scufunde încet în oceanul binefăcător al singurătății depline. Pe fundul acestui ocean, va cugeta îndelung și va înțelege totul, absolut totul.

Noaptea s-a visat pe sine. Avea ochii închiși și stătea drept, cu brațele atârându-i pe lângă corp. Simțea că se prăvălea în sine cu viteza unui meteorit și amețeala aceasta îi era deosebit de plăcută. În vis își amintea fragmente din copilărie, fețe de oameni cărora le uitase de mult numele, trupuri voluptoase de femei pe care le iubise, orașe cu zgomotul lor prin care știa că nu va mai umbla niciodată. Peste toate aceste lucruri, pustnicul trecea în viteză și nimic nu-l mai putea opri. Ținea

ochii închiși în fața lumii. Doar el însuși, golit de fapte, de experiențe, în dialog mut cu Dumnezeu. Și i se părea că întinerește, că e deosebit de puternic și de frumos. I se părea că, la capătul drumului, când meteoritul său va lăsa cu totul în urmă lumea, el se va așeza în sine însuși precum o perlă într-o scoică. Nu va mai pătimi, pentru că se va cunoaște pe sine și această cunoaștere îi va aduce liniștea..

Dimineața a venit cu un nou val de zăpadă, care s-a așezat peste cel vechi în tăcere, ștergând încă o dată urmele formelor și ale culorilor. Omul care-a terminat-o cu lumea a ieșit în pragul colibeii sale, simțind încă în inimă fericirea pe care visul de peste noapte i-o dăduse în dar ca pe-un fel de semn divin că pășise pe drumul spre adevărul său.

Doar că ceva se schimbase. A făcut câțiva pași pe zăpadă și a privit în jur fără să înțeleagă ce se întâmplă. A crezut la început că încă mai visa ori că nu vede bine. Zăpada nu mai era albă. Cerul nu mai era înnorat. Copacii nu mai arătau ca niște fantome înțepenite de ger. Toate, absolut toate se transformaseră în oglinzi. Și, în toate, pustnicul se vedea pe sine. A închis ochii și s-a întors în casă fără să înțeleagă. Înăuntru, pereții erau din oglindă. Soba și patul și colțul de pâine de pe masă, ca toate celelalte obiecte din jurul lui, deveniseră oglinzi de diferite mărimi și forme. În toate nu se vedea nimic decât un om singur care se privea înspăimântat pe sine.

S-a repezit din nou afară și-a început să alerge spre pădure. Acolo, trunchiurile brazilor erau fiecare

câte un pustnic, ramurile se agățau de el și de pe fiecare se desprindeau sihaștri. El însuși peste tot. O vulpe stârnită din bârlogul ei a trecut în goană prin dreptul privirii împietrite de uimire a omului, iar pe blana ei lucioasă sălășluiau același trup, aceeași figură de pustnic.

S-a întors în colibă și s-a ghemuit sub oglinzile de lână, închizând ochii ca să nu se mai vadă reflectat în tavan, în ceaunul de mămăligă, în cana cu lapte. Dar oare nu voise el să trăiască singur, numai cu sine însuși? Nu-i ceruse asta lui Dumnezeu? se gândea. Poate că așa începe drumul spre cunoașterea de sine. Adevăratul drum. Poate că începe cu groază. Dar apoi o să înțeleagă ce se întâmplă și o să fie totul bine.

A adormit și a visat că făcea dragoste cu sine. S-a trezit târziu, spre amiază, cu o foame teribilă. S-a așezat la masă și s-a pregătit să mănânce. Pe felia de oglindă a întins un strat de oglindă și-apoi a pus o bucată de oglindă deasupra. Când să muște, s-a văzut din nou pe sine cum voia să muște. S-a mestecat pe sine și s-a înghițit pe sine și-apoi s-a sorbit pe sine dintr-un pahar.

Zilele au trecut fără ca vreo schimbare să aibă loc. Pustnicul se mai liniștise. Credea că așa încep toate călătoriile lungi și importante – cu ceva ce nu e de înțeles. Dar, pe măsură ce înaintezi, o să începi să înțelegi. La capătul drumului către sine, totul o să capete sens. Era convins. Și bucuros că-i fusese dată o experiență ca aceasta.

A petrecut zile în șir gândindu-se la viața sa, la sensul său în lume și în afara ei, și-a analizat

fiecare porțiune din trup și din suflet, a vorbit cu sine însuși mult, s-a visat mult. S-a cunoscut pe deplin. A ajuns să-și recunoască și să-și accepte natura lui umană cu toate punctele ei vulnerabile și cu toate părțile ei fascinante. Și, în sfârșit, a simțit o dragoste cum nu mai simțise niciodată până atunci. Simțea că e puternic, mai puternic decât orice altă creatură de pe fața pământului, întrucât era singurul care ajunsese să dețină adevărul despre sine și credea că astfel e în afară de orice pericol.

Dar era și în afara fericirii.

Peste câteva luni de zile, când primăvara era pe sfârșite, nimic nu se schimbaseră. Pomii înfloriseră cu sihaștri parfumați, izvorul se dezghețase, dar nu mai era la fel de limpede ca mai înainte, căci în apele lui reci sălășluia acum un sihastru. Cerul se deschidea deasupra cu un sihastru imens răsfânt peste lume, iar șoimii fâlfâiau din aripile-oglinzi peste stâncile-oglinzi. Pustnicul începuse să se frămâte din nou. De ce nu se schimba nimic de atâta timp? Doar meditase asupra lui însuși toată iarna și toată primăvara, ajunsese să își cunoască fiecare defect și fiecare calitate, să-și înțeleagă fiecare gest și obicei. Își putea explica acum absolut totul despre sine. Până și motivul pentru care o terminase cu lumea. Lumea cea rea nu-l apreciaше îndeajuns, nu-l iubise îndeajuns, nu-l dorise așa cum era el, ci voise să-l schimbe, să-l facă după cheful ei. Iar el a vrut dintotdeauna să rămână cât mai aproape de el însuși. Să nu se îndepărteze de

adevărurile sale intime, pentru că asta ar fi însemnat că era pierdut. Un om care nu se ține strâns de adevărurile sale va fi terfelit de lume, mințit, terorizat și în final omorât. Și lumea când te omoară nu te întreabă cum vrei să mori, nu stă pe gânduri. Lumea te pune la zid, își întinde arcul și începe să tragă în tine cu toate săgețile posibile: cea a urii, cea a dezgustului, a invidiei, a înaltelor clișee morale... una dintre ele, mai devreme sau mai târziu, tot trebuie să te lovească direct în inimă.

Dar acum? După atâta timp în care lumea nu mai făcuse parte din viața lui, iar sihastrul ajunsese să-și cunoască toate adevărurile? Acum ce mai era de făcut? Ce mai urma după ce devenise pe deplin el însuși?

Trebuia să meargă cu ochii închiși, ca să nu mai vadă oglinzile. Începuse să i se facă scârbă de la orice fel de mâncare și frică înainte să adoarmă că avea să se viseze iarăși și iarăși pe sine. Și Dumnezeu parcă dispăruse cu totul.

A urmat o rugăciune, după încă o vară de oglinzi:

Doamne, dă-mi frunzișul pădurii înapoi și cerul cu stele. Dă-mi iarba cea verde și păsările cu aripi de pene. Dă-mi o noapte măcar în care să visez pe altcineva...

Și Dumnezeu l-a ascultat atent și de data asta. În aceeași seară de septembrie, sihastrul a văzut cum într-un colț de oglindă de cer apăruse o stea mică de tot. A căzut în genunchi. S-a bucurat

nespus de mult și a privit-o cu lacrimi în ochi. Peste ceva timp, o altă stea s-a aprins lângă prima și apoi încă trei. Pustnicul era în culmea fericirii. Fugea peste dealuri și striga arătând spre cer, ca și cum ar fi fost cineva să-l audă și să se uite într-acolo. Andromeda a apărut în toată splendoarea ei, peste puțin timp deasupra ei și-a făcut loc Casiopeea, în dreapta Pegas, mai apoi Phoenix și, încet, încet, toate stelele și planetele și-au reluat locul pe cer.

Sihastrul a rămas toată noaptea afară ca să le privească și i-a vorbit fiecareia în parte, le-a întrebat câte milioane de ani au, cum au ajuns să fie ceea ce sunt, cât de departe sunt de Pământ.

Spre dimineață, când s-a făcut lumină, un vultur rătăcit a trecut în zbor pe deasupra copacilor. Aripile lui erau cenușii, iar pieptul alb. Cu ochi mari și plini de fascinație, sihastrul l-a urmărit până departe, când s-a pierdut după stânci. În urma lui, brazii se înverzeau, stâncile se făceau stânci, prin iarbă începuseră să răsară flori în zeci de culori.

În zilele care-au urmat, sihastrul a umblat prin pădure și a îmbrățișat fiecare trunchi de copac, a fugit după vulpi, a prins un iepure și l-a strâns la piept, a adunat frunze și tot felul de plante. Apoi s-a întors plin de fericire la coliba lui. A deschis ușa cu oarecare teamă și-a privit înăuntru. Pe masa din lemn era o cană cu apă limpede. S-a apropiat și a băut. Era fericit cum nu mai fusese vreodată.

Înțelesese un lucru greu de înțeles pentru mulți. Înțelesese că cea mai mare greșală pe care o poate face omul este să creadă cu obstinație că

trebuie cu orice preț să se cunoască pe sine. Că e de datoria lui să trăiască în așa fel încât să se aibă în vedere pe sine însuși la fiecare pas. Știa acum că a persista în experiența aceasta dificilă, sinistrală și până la urmă absurdă înseamnă să devii una din trei sau – și mai rău – toate trei laolaltă: egoist, narcisic, torționar. Mai întâi vrei să ai totul. După aceea începi să vrei să fii totul. Și sfârșești prin a te răzbuna pe lume pentru că nu poți nici să ai totul și nici să fii totul. „Cunoaște-l pe celălalt“, acesta era principiul, și nu „Cunoaște-te pe tine însuși“. Privește-l pe celălalt până te dor pupilele, respiră aerul curat al lumii largi, și nu duhoarea singurătății, izul morbid al iluziei că adevărul tău e mai important decât experiența de a trăi în lume.

Sihastrul a închis ușa colibei și a plecat fără să ia nimic cu el. A coborât muntele alergând și nu s-a oprit decât în satul de la poalele lui. Acolo l-a întâmpinat un copil care ducea de sfoară o capră. Sihastrul, care acum nu mai era sihastru, l-a oprit și l-a întrebat cum îl cheamă. Copilul și-a rostit numele și i-a zâmbit :

– Iisus.

Omul l-a mângâiat pe părul încâlcit :

– Eu sunt Henry!

Și și-a văzut de drum.

Cuprins

<i>Rafinament și provocare literară.</i> <i>Un fel de prefață la un debut remarcabil</i> (Liviu Antonesei)	5
Partea I	
PULSUL LUI PAN (roman fracturist)	15
Fișă de înregistrare : 02/01/1980	17
Pianissimo	28
Fortissimo	34
Achtung !	82
Partea a II-a	
PROZĂ SCURTĂ	143
Floarea din zid	145
Planeta do diez	157
Tatuaj	180
Omul care a terminat-o cu lumea	194

au apărut :

Cezar Paul-Bădescu – *Tinerețile lui Daniel Abagiu*

Mariana Codruț – *Ul Baboi și alte povestiri*

Dan Lungu – *Raiul găinilor.*

Fals roman de zvonuri și mistere

Radu Pavel Gheo – *Fairia – o lume îndepărtată*

Lucian Dan Teodorovici – *Atunci i-am ars două palme*

Cosmin Manolache – *Ce față cumplită am*

T.O. Bobe – *Cum mi-am petrecut vacanța de vară*

Adrian Schiop – *pe bune/pe invers*

Ioana Baetica – *Fișă de înregistrare*

www.polirom.ro

Redactor: Lucian Dan Teodorovici

Coperta: Manuela Oboroceanu

Tehnoredactor: Gabriela Ghețău

Bun de tipar: aprilie 2004. Apărut: 2004
Editura Polirom, B-dul Carol I nr. 4 • P.O. Box 266
700506, Iași, Tel. & Fax: (0232) 21.41.00; (0232) 21.41.11;
(0232)21.74.40 (difuzare); E-mail: office@polirom.ro
București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33,
O.P. 37 • P.O. Box 1-728, 030174
Tel.: (021) 313.89.78; E-mail: polirom@dnt.ro

Tipografia MULTIPRINT Iași
Calea Chișinăului 22, et. 6, Iași 700264
tel. 0232-211225, 236388, fax. 0232-211252

Valoarea timbrului literar este de 2% din prețul de vânzare
și se adaugă acestuia. Sumele se virează la Uniunea Scriitorilor
din România, cont nr. 2511.1-171.1/ROL

